

HOVORY S BOHEM

neobvyklý dialog

první kniha

Neale Donald Walsch

1995

(*)

PODĚKOVÁNÍ

Především chci poděkovat Zdroji všeho, co je v této knize, všeho, co je živé - a Zdroji samotného života.

Zadruhé chci poděkovat svým duchovním učitelům, mezi které patří světci a mudrci všech náboženských vyznání.

Je mi jasné, že bychom všichni mohli jmenovat lidi, kteří se dotkli našeho života tak hluboce, že je nemožné je charakterizovat nebo zařadit do přesně vymezených kategorií; lidi, kteří s námi sdíleli svou moudrost, řekli nám svou pravdu, trpělivě snášeli naše chyby a slabosti a nikdy nás neopustili, neboť viděli naše nejlepší stránky. Lidi, kteří nám pomáhali růst tím, že odmítali přijmout ty stránky naší povahy, o nichž věděli, že jsme si je nikdy nevybrali.

Mezi tyto lidi patří Samantha Gorskiová, Tara-Jenelle Walschová, Wayne Davis, Bryan Walsch, Martha Wrightová, Ben Wills ml., Roland Chambers, Dan Higgs, C. Berry Carter II, Ellen Moyerová, Anne Blackwellová, Dawn Dancing Free, Ed Keller, Lyman W. (Bill) Griswold, Elisabeth Kúblerová-Rossová a drahý Terry Cole Whittaker.

Rád bych mezi ně zařadil také své kamarády z mládí, jejichž pomoci si hluboce vážím, ale jež nechci jmenovat, abych se nedotkl jejich soukromí.

Zatímco mé srdce přetéká vděčností za všechny dary, které jsem od těchto úžasných lidí dostal, rád bych poděkoval především své pomocnici, manželce a družce Nancy Flemingové Walschové, ženě neobyčejně moudré, soucitné a milující, která mi ukázala, že mé nejkrásnější představy o lidských vztazích nemusí zůstat fantazií, ale že se mohou splnit.

A nakonec se chci zmínit o několika lidech, které jsem osobně nikdy nepoznal, ale kteří mě ovlivnili tak hluboce, že nemohu nevyužít této příležitosti, abych jim z hloubi duše poděkoval za okamžiky nesmírné radosti, za jejich porozumění lidské situaci a za ryzí lifegefeelkin (toto slovo jsem si vymyslel!), jež mi poskytli.

Všichni víte, jaké to je, když vám někdo ukáže, co je v životě opravdu skutečné. Za většinu takových zážitků vděčím tvůrčím umělcům, neboť právě oni mi dávají inspiraci, ke které se vracím ve chvílích hluboké kontemplace a ve které nacházím nejkrásnější vyjádření toho, čemu říkáme Bůh.

Proto chci poděkovat Johnu Denverovi, jehož písně naplňují mou duši novou životní nadějí; Richardu Backovi, jehož knihy popisují mnoho z mých vlastních zážitků a jsou mi tak blízké, jako bych je sám napsal; Barbře Streisandové, jejíž hudební a herecké umění mě znovu a znovu dojíká, nebo mi dovoluje nejen chápat, ale skutečně cítit všechno, co je pravdivé; a Robertu Heinleinovi, jehož vizionářská literární díla kladou otázky a nabízejí odpovědi způsobem, jakého se nikdo jiný neodvážil.

Věnováno

ANNE M. WALSCHOVÉ,

*která mě nejen přesvědčila, že existuje Bůh,
ale také otevřela mou mysl nádherné pravdě,
že Bůh je mým nejlepším přítelem;
která mi byla víc než matkou
a probudila ve mně lásku k Bohu
a ke všemu dobrému.
Máma byla
mým prvním setkáním
s andělem.*

ALEXOVI M. WALSCHOVI,

*který mi celý život opakoval
„To je snadné,“
„Nemusíš se spokojit s odmítnutím,“
„Sám jsi strůjcem svého štěstí,“
„Život je štědrý.“
Táta byl první,
kdo mi ukázal,
co je nebojácnost.*

(0)

ÚVOD

Brzy prožijete něco neobyčejného. Budete hovořit s Bohem. Ano, ano. Víím... je to nemožné. Pravděpodobně si myslíte (nebo vás to učili), že to není možné. Člověk může hovořit k Bohu, zajisté, nemůže však hovořit s Bohem. Bůh vám přece nebude odpovídat. Určitě ne ve formě každodenního, běžného rozhovoru !

Totéž jsem si myslil i já. Pak se mi však přihodila tato kniha. A to myslím doslovně. Tuto knihu jsem totiž nenapsal, tato kniha se mi přihodila. Až ji budete číst, totéž se stane vám, neboť všichni jsme vedeni k pravd, na kterou jsme připraveni.

Kdybych o tom nemluvil, pravděpodobně bych měl mnohem klidnější život. Ale to není důvod, proč se mi to stalo. Ať už mi tato kniha způsobí sebevětší nepříjemnosti (například že budu považován za rouhače, podvodníka nebo pokrytce za to, že jsem podle těchto zásad nežil v minulosti, nebo - což je možná ještě horší - že budu považován za svatého muže), není možné, abych tento proces dnes zastavil. Ostatně jej ani zastavit nechci. Měl jsem mnoho příležitostí, abych od toho všeho upustil, nicméně jsem to neudělal. Rozhodl jsem se vytrvat v tom, co mi radí můj instinkt, místo abych se řídil radami většiny lidí.

Můj instinkt mi říká, že tato kniha není nesmyslným výplodem nešťastné duchovní představivosti ani obhajobou člověka, který chce ospravedlnit svůj špatný život. O tom všem jsem samozřejmě přemýšlel. Proto jsem tuto knihu dal přečíst několika lidem, ještě když byla v rukopisné formě. Všichni byli dojatai. A všichni plakali. A všichni se smáli jejímu humoru. A pak mi říkali, že se jejich život změnil. Úplně se změnili. Nalezli v sobě novou sílu.

Mnozí tvrdili, že byli transformováni.

A tehdy jsem si uvědomil, že tato kniha je pro každého a že musela být vydána, neboť je nádherným darem pro všechny ty, kteří se vážně zamýšlejí nad otázkami a opravdu hledají odpovědi; pro všechny ty, kteří hledají pravdu s upřímným srdcem, toužící duší a otevřenou myslí. To znamená pro většinu z nás.

Tato kniha se pokouší odpovědět na většinu otázek týkajících se života a lásky, smyslu a funkce, lidí a lidských vztahů, dobra a zla, viny a hříchu, odpuštění a spásy, cesty k Bohu a cesty do pekla... prostě všeho. Pojednává o sexualitě, moci, penězích, dětech, manželství, rozvodech, životním poslání, zdraví, posmrtném životě i životě před narozením... prostě o všem. Zabývá se problematikou války a míru, vědění a nevědění, dávání a přijímání, radosti a smutku. Zamýšlí se nad konkrétním i abstraktním, viditelným i neviditelným, pravdou i nepravdou.

Lze říci, že tato kniha je „posledním Božím slovem“, přestože některým lidem to může připadat neuvěřitelné, zejména domnívají-li se, že Bůh přestal hovořit před dvěma tisíci lety nebo že pokud stále ještě hovoří, pak jen se světci, šamany nebo s lidmi, kteří meditují třicet let nebo jsou dobří dvacet let nebo jsou alespoň částečně dobří deset let (já sám nepatřím do žádné z těchto kategorií).

Ve skutečnosti však Bůh hovoří ke každému. K dobrému i špatnému. Ke světci i lotrovi. A zajisté ke všem z nás, kteří nepatříme k žádnému z těchto extrémů. Podívejte se třeba na sebe. Bůh k vám v životě přišel mnoha

způsoby a tohle je další z nich. Kolikrát jste slyšeli známou pravdu: Když je žák připraven, učitel se objeví. Tato kniha je naším učitelem.

Krátce po tom, co mě tento text začal napadat, uvědomil jsem si, že hovořím s Bohem. Přímo, osobně. Nevyratitelně. Uvědomil jsem si, že Bůh odpovídá na mé otázky přiměřeně mé schopnosti chápat. To jest, odpovídal mi takovým způsobem, jaký jsem byl schopen pochopit. Tato skutečnost do značné míry vysvětluje hovorovou formu knihy i občasné odkazy na látku, kterou jsem získal z jiných zdrojů a ze své dřívější zkušenosti. Dnes vím, že všechno, co mi život dal, pochází od Boha, a nyní se to všechno sjednocuje v jedné velkolepé, kompletní odpovědi na každou otázku, která mě kdy napadla.

Během tohoto procesu jsem si uvědomil, že je produkována kniha - kniha určená k publikaci. V pozdější části dialogu mi bylo řečeno, že budou napsány tři knihy a že:

1. První bude pojednávat o osobních problémech a příležitostech člověka.
2. Druhá bude pojednávat o obecnějších otázkách geopolitického a metafyzického života na této planetě a o problémech, před kterými dnes lidstvo stojí.
3. Třetí bude pojednávat o univerzálních pravdách nejvyššího řádu a o problémech a příležitostech duše.

Tato kniha, dokončená v únoru 1993, je první z nich. Když jsem přepisoval tento dialog, podtrhával jsem slova, která přicházela s obzvláštním důrazem - jako by je Bůh vytruboval - a ta byla pak vtištěna kurzívou.

Dnes - když jsem opětovně prostudoval moudrost, kterou tato kniha obsahuje - musím přiznat, že se stydím za svůj vlastní život, během kterého jsem se dopustil mnoha omylů a chyb, často se choval ostudně a učinil některá rozhodnutí, která druzí jistě považují za škodlivá a neodpustitelná. Ačkoli hluboce lituji, že jsem druhým lidem způsobil bolest, jsem nevýslovně vděčný za všechno, co jsem se naučil; také jsem zjistil, že se stále musím učit kvůli lidem kolem sebe. Omlouvám se všem za to, že se učím tak pomalu. Přesto jsem povzbuzován Bohem, abych si odpustil své chyby, překonal strach a výčitky svědomí a vždycky se snažil žít lepším životem.

Vím, že právě to chce Bůh od nás všech.

Neale Donald Walsch
Central Point, Oregon
Vánoce 1994

Na jaře 1992 - kolem velikonoce, pokud se nemýlím - se mi přihodilo něco neobyčejného. Bůh s vámi začal hovořit. Skrze mne.

Dovolte mi, abych vám to vysvětlil.

V té době jsem byl velmi nešťastný; celý svůj život jsem považoval za naprostý neúspěch. Protože jsem měl už dlouhou dobu ve zvyku zapisovat si své myšlenky ve formě dopisů (které jsem obvykle neodeslal), vzal jsem si svůj věrný poznámkový blok a začal jsem na jeho stránky vylévat své city.

Tentokrát jsem však nepsal dopis určitému člověku, o kterém jsem si myslel, že mě šikanuje, ale adresoval jsem jej přímo tomu, kdo mě šikanuje ze všech nejvíce. Rozhodl jsem se, že napíšu dopis Bohu.

Byl to vášnivý, záštiplný dopis, plný zmatených odsouzení. Obsahoval hromadu zlostných otázek.

Proč se mi v životě nic nedaří ? Co mám udělat, aby se můj život zlepšil ? Proč nemohu najít štěstí ve svých vztazích k druhým lidem ? Nebudu mít nikdy dostatek peněz ? A nakonec - Co jsem udělal, že si zasluhuji tak těžký život ?

Když jsem napsal poslední hořkou a nezodpověditelnou otázku a připravoval se odložit pero, má ruka zůstala nad papírem, jako by ji tam držela nějaká neviditelná síla. Najednou se pero začalo pohybovat samo od sebe. Neměl jsem nejmenší představu o tom, co budu psát, ale zdálo se, že mě něco napadá, a tak jsem se rozhodl pokračovat. Na papíře se objevilo...

„Opravdu chceš, abych ti odpověděl na všechny tyto otázky, nebo si psaním jen ulevuješ ?“

Zarazil jsem se... ale po chvíli má mysl našla odpověď. Napsal jsem ji tedy na papír.

Samozřejmě že si psaním ulevuji, ale jestliže existují odpovědi na tyto otázky, zatraceně rád bych je slyšel !

„Vy lidé jste „zatraceně“ přesvědčeni o mnoha věcech. Ale nebylo by pěkné, kdybyste o něčem byli „požehnaně“ přesvědčeni ?“

Napsal jsem tedy: Co to má znamenat ?

Aniž jsem si to uvědomil, začal jsem rozhovor... a psal jsem, jako by mi někdo diktoval.

Tento diktát pokračoval tři roky, ale tehdy jsem neměl ani ponětí, kam to všechno povede. Odpovědi na mé otázky nikdy nepřišly dříve, než jsem je napsal na papír a než jsem se přestal zabývat vlastními myšlenkami. Často mě odpovědi napadaly rychleji, než jsem byl schopen psát, a tak jsem škrabal, abych jim stačil. Když jsem začal být zmatený nebo jsem zapomněl, že slova přicházejí odjinud, položil jsem pero a přestal psát, dokud jsem opět nedostal inspiraci - lituji, ale to je jediné vhodné slovo - abych se k dopisu mohl vrátit.

Tyto rozhovory stále pokračují. Mnoho z nich najdete na následujících stránkách... na stránkách, které obsahují ohromující dialog, jemuž jsem zpočátku nevěřil, pak jsem jej považoval za důležitý jen pro sebe, ale dnes už vím, že nebyl určen jen pro mne. Byl určen pro vás a pro každého, kdo čte tuto knihu. Neboť mé otázky jsou také vašimi otázkami.

Přál bych si, abyste se do tohoto dialogu zapojili co možno nejdříve, neboť tu jde především o vás - nikoli o mne. Co vás sem přivedlo, je váš život. Tato kniha se týká vašich osobních zkušeností. Jinak byste ji teď nečetli.

Začněme tedy náš dialog otázkou, kterou jsem kladl velmi dlouho: Jak a ke komu hovoří Bůh ? Na tuto otázku jsem dostal následující odpověď:

„Hovořím ke každému. Stále. Problém není v tom, ke komu hovořím, ale v tom, kdo mě poslouchá.“

To mě zaujalo a proto jsem Boha požádal, aby mi to vysvětlil podrobněji. A Bůh mi řekl tohle:

„Především zaměňme slovo **hovořit** za slovo **komunikovat**. Je to mnohem přesnější výraz. Kdykoli se snažíme hovořit jeden k druhému - já k lidem, vy ke mně - slova nás okamžitě začnou omezovat. Proto nekomunikuji jen slovy. Ve skutečnosti to dělám jen velmi zřídka. Nejčastěji komunikuji skrze **city**.

City jsou jazykem duše.

Chcete-li zjistit, co je pro vás v danou chvíli pravdivé, zeptejte se svých pocitů.

Pocity je někdy obtížné objevit - a často ještě obtížnější přiznat. A přesto se ve vašich nejhlubších pocitech skrývá vaše nejvyšší pravda.

K těmto pocitům se však musíte umět dostat. A já vám ukážu jak. Znovu. Pokud si to budete přát.“

Řekl jsem Bohu, že si to opravdu přeji, ale že bych byl rád, kdyby mi nejdříve odpověděl na mou první otázku. A Bůh řekl:

„Komunikuji také prostřednictvím **myšlenek**. Myšlenky a pocity nejsou totéž, přestože k nim dochází zároveň. Při komunikaci prostřednictvím myšlenek často užívám představ a obrazů. Z toho důvodu jsou myšlenky mnohem účinnějším prostředkem komunikace než pouhá slova.

Jako účinného komunikačního prostředku užívám také zkušenosti.

Teprve když pocity, myšlenky i zkušenost zklamou, užívám slov. Slova jsou ve skutečnosti nejméně účinným prostředkem komunikace, neboť jsou velmi často interpretována nesprávně.

A proč je tomu tak ? Je tomu tak proto, že slova jsou jen slova. Jsou to pouhé **zvuky**, které **symbolizují** pocity, myšlenky a zkušenost. Jsou to symboly. Značky. Insignie. Slova nevyjadřují Pravdu. Nejsou skutečností.

Slova vám mohou pomoci něco pochopit. Zkušenost vám dovoluje něco poznat. Existují však věci, které nemůžete zakusit. A proto jsem vám dal další nástroje poznání. Ty se jmenují pocity. A také myšlenky.

Největší ironií však je, že všichni přepisujete tak velký význam slovu Božímu a tak malý význam vlastní zkušenosti.

Ve skutečnosti si ceníte zkušenosti tak málo, že když se vaše vlastní poznání Boha liší od toho, **co jste o Bohu slyšeli, automaticky se vzdáte vlastní zkušenosti a přijmete slova**, zatímco byste měli udělat pravý opak.

Vaše zkušenost a vaše pocity představují to, co o něčem intuitivně víte. Slova jen **symbolizují**, co víte, a často vás mohou **zmást**.

Tohle jsou tedy nástroje, kterými komunikuji. Nicméně to nejsou metody, neboť ne všechny pocity, ne všechny myšlenky, ne všechny zážitky a ne všechna slova pocházejí ode mne.

Mnoho slov bylo vyřčeno jinými, mým jménem. Mnoho myšlenek a mnoho pocitů je podporováno něčím, co jsem přímo nestvořil. To je zdrojem mnoha vašich zkušeností a zážitků.

Problém spočívá ve správném rozlišování. Někdy je obtížné rozeznat, co přichází od Boha a co z jiných zdrojů. Rozlišovat je snadné, užijete-li tohoto základního pravidla:

Vaše nejvyšší myšlenky, vaše nejsrozumitelnější slova, vaše nejvznešenější pocity přicházejí vždy ode mne. Všechno ostatní přichází z jiného zdroje.

Nyní se rozlišování stává snadným, neboť ani pro začátečníka není obtížné rozpoznat, co je nejvyšší, nejsrozumitelnější a nejušlechtlejší.

Přesto vám dám tato pravidla:

Nejvyšší myšlenka je vždy ta myšlenka, která obsahuje **radost**. Nejsrozumitelnější slova jsou ta slova, která obsahují **pravdu**. Nejvznešenější pocit je ten pocit, kterému říkáte **láska**.

Radost, pravda, láska.

Tyto tři pojmy jsou zaměnitelné a jeden vždycky vede k druhému. Nezáleží na jejich pořadí.

Jakmile s pomoci těchto pravidel zjistíte, která poselství jsou ode mne a která přicházejí z jiného zdroje, záleží jen na tom, zda mým poselstvím budete věnovat pozornost.

Většině z nich pozornost nevěnujete. Některým proto, že vám připadají příliš dobrá na to, abyste věřili, že jsou pravdivá. Jiným proto, že se vám zdá příliš obtížné řídit se jimi. Mnoha si nevšímáte proto, že jim prostě nerozumíte. A většinu prostě nepřijímáte.

Mým nejlepším poslem je **zkušenost**, a dokonce i tu ignorujete. **Obzvlášť** tu ignorujete.

Kdybyste naslouchali své zkušenosti, váš svět by nebyl v takovém stavu, v jakém je. Protože to však neděláte, neustále svou zkušenost znovu prožíváte. Mé poselství však nakonec dostanete. Dříve nebo později. Neboť můj záměr nebude zmařen, má vůle nebude ignorována.

Nebudu vás však nutit. Neboť jsem vám dal svobodnou vůli - schopnost dělat to, co si vyberete - a to vám nikdy nevezmu, nikdy.

A proto vám budu i nadále posílat stejná poselství, znovu a znovu, po tisíciletí a do všech koutů vesmíru. Donekonečna vám budu posílat svá poselství, dokud je nepřijmete za svá.

Má poselství k vám budou přicházet ve stovkách podob, v tisíci okamžicích, miliony let. Budete-li skutečně poslouchat, nepřeslechnete je. Jakmile je skutečně uslyšíte, nebudete je moci ignorovat. A tak začne naše skutečná komunikace. Neboť v minulosti jste se ke mně jen modlili a prosili mě. Ale nyní vám mohu **odpovídat**, jako to dělám právě teď.“

Jak poznám, že toto poselství je od Boha ? Jak poznám, že není výplodem mé vlastní představivosti ?

„Jaký by v tom byl rozdíl ? Copak nechápeš, že bych k vám mohl hovořit skrze vaši představivost stejně jako skrze cokoli jiného ? V každém okamžiku, tak či onak, vám budu dávat správné myšlenky, slova nebo pocity.

Poznáte, že tato slova jsou ode mne, neboť vy sami jste nikdy nehovořili tak srozumitelně. Kdybyste si na tyto otázky již odpověděli tak srozumitelně, nekladli byste je.“

Ke komu Bůh hovoří ? Hovoří k nějakým výjimečným lidem ? V nějakou výjimečnou dobu ?

„Všichni lidé jsou jedineční a všechny okamžiky jsou zlaté. Žádný člověk není lepší a žádný okamžik vhodnější než druhý. Mnoho lidí věří, že Bůh sděluje své myšlenky zvláštními způsoby a jen výjimečným lidem. To zbavuje většinu lidí odpovědnosti slyšet a **přijímat** má poselství a dovoluje jim spoléhat se na slova druhých. Nemusíte poslouchat mne, protože věříte, že druzí již slyšeli mé slovo a že stačí, když budete naslouchat jim.

Nasloucháte-li tomu, o čem jsou druzí přesvědčeni, že slyšeli ode mne, nemusíte **vůbec myslet**.

Z toho důvodu většina lidí neposlouchá má poselství. Přiznáte-li však, že má poselství přijímáte **přímo**, pak jste nuceni interpretovat je sami. Je mnohem snazší přijímat interpretaci druhých (i těch, kteří žili před dvěma tisíci lety) než interpretovat poselství, které přijímáte v tomto okamžiku.

Proto vám doporučuji nový způsob komunikace s Bohem. **Dvoustrannou** komunikaci. Ve skutečnosti jsi mě o to požádal. Neboť jsem k tobě přišel tímto způsobem, v tomto okamžiku, abych ti vyhověl.“

Proč se zdá, že někteří lidé, například Kristus, slyší více tvých poselství než druzí ?

„Protože někteří lidé jsou ochotni skutečně naslouchat. Jsou ochotni poslouchat i ve chvílích, kdy to ostatním připadá nebezpečné, bláznivé nebo naprosto nevhodné.“

Měli bychom poslouchat Boha, i když se nám to, co říká, zdá být nepravdivé ?

„Obzvlášť když vám to připadá nepravdivé. Myslíte-li si, že máte ve všem pravdu, proč byste měli hovořit s Bohem ?

Řiďte se i nadále tím, co víte. Ale uvědomte si, že to děláte od počátku času. Zamyslete se nad stavem světa. Je jasné, že vám něco uniklo. Je zřejmé, že jste něco nepochopili. To, co **chápete**, vám musí připadat pravdivé, protože slovo „pravdivé“ je výraz, jímž označujete něco, s čím souhlasíte. Proto vám to, co jste nepochopili, bude zpočátku připadat „nepravdivé“.

Proto se musíte zeptat sami sebe, „Co by se stalo, kdyby všechno, co považuji za 'nepravdivé', bylo ve skutečnosti 'pravdivé' ?“ To si uvědomuje každý velký vědec. Když se mu něco nedaří, vzdá se svých předpokladů a začne znovu. Ke všem velkým objevům došlo díky ochotě a schopnosti nemít pravdu. A tuto ochotu v sobě musíte najít.

Nikdy nepoznáte Boha, dokud si budete říkat, že ho již znáte. Nikdy neuslyšíte Boha, dokud si budete myslet, že jste ho již slyšeli.

Nemohu vám říci svou pravdu, dokud mi budete říkat vaši pravdu.“

Ale má pravda o Bohu pochází od Boha.

„Kdo to řekl ?“

Druzí.

„Kteří druzí ?“

Vůdcové. Kněží. Rabíni. Pastoři. Knihy. Bible, proboha !

„To nejsou autoritativní zdroje.“

Nejsou ?

„Ne.“

A co tedy je ?

„Naslouchejte svým **pocitům**. Poslouchejte své nejvyšší myšlenky. Poslouchejte svou zkušenost. Kdykoli se liší od toho, co vám říkají vaši učitelé nebo knihy, zapomeňte na slova. **Slova jsou nejméně spolehlivými nástroji Pravdy.**“

Rád bych ti toho tolik řekl, rád bych se na tolik zeptal. Nevím, kde začít.

Například proč se nám nezjevíš ? Jestliže skutečně existuje Bůh a jestliže to jsi ty, proč se nám nezjevíš v takové podobě, abychom to všichni pochopili ?

„Dělám to znovu a znovu. Dělám to právě v tomto okamžiku.“

To nemyslím. Mám na mysli způsob zjevení, který nelze vyvrátit, který nelze popřít.

„Jako například ?“

Kdyby ses třeba objevil před mýma očima právě v tomto okamžiku.

„Ale to právě teď dělám !“

Kde ?

„Všude, kam se podíváš.“

Ale já mám na mysli takový způsob, jaký nikdo nemůže popřít.

„Jaký by to měl být způsob ? V jaké podobě nebo formě bych se ti měl zjevit ?“

Ve své skutečné podobě nebo formě.

„To je nemožné, protože nemám žádnou podobu ani formu, které by člověk rozuměl. Mohl bych na sebe vzít podobu nebo formu, které by lidé rozuměli, ale pak by si všichni mysleli, že to, co vidí, je jediná podoba nebo forma Boha - nikoli jen jedna z mnoha.

Lidé věří, že jsem takový, jak mě oni vidí, nikoli takový, jak mě nevidí. Já jsem však Velký neviditelný, nejsem tím, čím se jevím v kterémkoli daném okamžiku. V jistém smyslu jsem tím, **čím nejsem**. Pocházím právě z tohoto nebytí a tam se vždycky vracím.

Když se však zjevím v určité podobě - v podobě, které lidé rozumějí - lidé mi tuto podobu **připisují** navždy.

A kdybych se zjevil jednomu národu v určité podobě, druhý národ by tvrdil, že jsem se prvnímu nezjevil, neboť jsem vypadal a hovořil jinak, než mě viděl a slyšel národ druhý - jak bych to tedy mohl být já ?

Tady vidíš, že nezáleží na tom, v jaké podobě nebo formě se zjevím - ať už si vyberu **jakýkoli** způsob a **jakoukoli** podobu, **každý** způsob a **každou** podobu lze popřít.“

Kdybys však udělal něco, co by nezvratně dokazovalo tvou skutečnou existenci a vylučovalo jakoukoli pochybnost...

„... stále by byli lidé, kteří by říkali, že to je dílem ďábla nebo něčí představivosti. Že to udělal někdo nebo něco jiného než já.

Kdybych se zjevil jako Bůh všemohoucí, Pán Nebe a Země, kdybych přenášel hory, stále by byli lidé, kteří by říkali, „To musel být Satan“.

A právě tak to musí být. Neboť Bůh se zjevuje sám sobě skrze vnitřní zážitek člověka, nikoli skrze vnější pozorování. A jestliže vám vnitřní zážitek odhalil existenci Boha, nepotřebujete vnější důkaz. A jestliže spoléháte na vnější pozorování, vnitřní zážitek je nemožný.

Jestliže tedy žádáte Boha, aby se vám zjevil, nemůže se vám to splnit, neboť vaše žádost je přiznáním, že v tomto okamžiku Boha nevidíte. Vaše myšlenky jsou tvůrčí a vaše slova produktivní a proto vaše myšlenky a slova vytvářejí vaši realitu. Proto máte dojem, že **Boha nevidíte, neboť kdybyste ho viděli, nežádali byste ho**, aby se vám zjevil.“

Znamená to tedy, že nemohu žádat o nic z toho, co chci ? Chceš snad říci, že modlitba oddaluje to, za co se modlíme ?

„Tuto otázku slyším odedávna - a kdykoli ji dostanu, vždycky na ni odpovím. A přesto mou odpověď neslyšíte nebo jí nechcete věřit.

Odpověď na tuto otázku v moderním jazyce zní: Nikdy nebudete mít, co chcete, a nikdy nedostanete to, o co žádáte. Je to proto, že tato vaše žádost je přiznáním nedostatku, přiznáním, jež produkuje určitou zkušenost - chtění - ve vašem životě.

Správná modlitba tudíž není prosbou, nýbrž vyjádřením vděčnosti.

Děkujete-li Bohu za to, co chcete v životě prožít, ve skutečnosti přiznáváte, že to už prožíváte. Vděčnost je tudíž nejúčinnější modlitbou k Bohu; je potvrzením, že jsem vás vyslyšel ještě dříve, než jste o něco poprosili.

Proto nikdy o nic neproste. Oceňujte.“

Ale co když jsem Bohu vděčný za něco, co se nikdy nestane ? To může vést ke zklamání a hořkosti.

„Vděčnosti nemůžete užívat jako nástroje k ovlivňování Boha, jako nástroje, kterým oklamete vesmír. Nemůžete lhát sami sobě. Vaše mysl zná vaše skutečné myšlenky. Říkáte-li, „Děkuji ti, Bože, za to a to“, a přitom dobře víte, že to nemáte, nemůžete očekávat, že to Bůh neví a proto vám to dá.

Bůh ví všechno, co víte vy; a to, co víte vy, se vám jeví jako vaše realita.“

Jak tedy mohu být skutečně vděčný za něco, o čem vím, že to neexistuje ?

„Víra. Máte-li víru velikosti hořčičného zrna, můžete přenášet hory. Poznáte, že to existuje, protože jsem **řekl**, že to existuje; protože jsem **řekl**, že vás vyslyším ještě dříve, než poprosíte; protože jsem řekl a stále říkám všemi možnými způsoby, skrze všechny učitele, které znáte, že se stane všechno, co si zvolíte mým jménem.“

A přece tolik lidí říká, že jejich modlitby nebyly vyslyšeny.

„Žádná modlitba - a modlitba není ničím než vášnivou výpovědí o tom, co je - není nevyslyšena. Každá modlitba - každá myšlenka, každé prohlášení, každý pocit - je tvůrčí. Každá modlitba bude vyslyšena do té míry, jak vášnivě ji věříte.

Říkáte-li, že vaše modlitba nebyla vyslyšena, znamená to, že začala **působit** vaše nejvášnivější myšlenka, slovo nebo pocit. Musíte si však uvědomit - a v tom spočívá veškeré tajemství - že za každou myšlenkou je vždycky základní myšlenka, které říkám **řídící** myšlenka.

Jestliže tedy o něco žádáte a prosíte, zdá se, že máte mnohem menší šanci dosáhnout toho, co si myslíte, že chcete, neboť řídící myšlenka za každou vaši prosbou říká, že ještě nemáte to, co si přejete. **Tato řídící myšlenka se stává vaší realitou.**

Jediná řídící myšlenka, která může překonat tuto realitu, je víra, že Bůh vám poskytne všechno, o co ho požádáte. Někteří lidé takovou víru mají, ale těch je velmi málo.

Proces modlení je mnohem snazší, když místo víry, že Bůh vždycky splní každou vaši žádost, intuitivně pochopíte, že **o nic nemusíte žádat. Pak je vaše modlitba poděkováním. Není žádostí, ale vyjádřením vděčnosti za to, co je.**

Když říkáš, že modlitba je vyjádřením vděčnosti za to, co je, znamená to, že Bůh nedělá nic, že všechno, co se stane po modlitbě, je důsledkem působení modlitby ?

„Věříte-li, že Bůh je nějaká všemohoucí bytost, která poslouchá všechny modlitby, na některé odpovídá „ano“, na jiné „ne“ a na zbytek „možná, ale ne teď“, pak se mýlíte. Jakým pravidlem by se řídil při svém rozhodování ?

Věříte-li, že Bůh **rozhoduje o všem** ve vašem životě, pak se mýlíte.

Bůh je pozorovatel, nikoli tvůrce. Bůh je připraven vám pomoci, ale ne takovým způsobem, jak možná očekáváte.

Úkolem Boha není vytvářet okolnosti a podmínky vašeho života. Bůh vás stvořil podle obrazu svého. Vy tvoříte zbytek užitím schopností, které vám dal Bůh. Bůh stvořil život. Dal však člověku svobodnou vůli, aby se svým životem mohl nakládat podle svého přání.

V tomto smyslu **je vaše vůle vůlí Boží.**

Svůj život žijete tak, jak jej žijete, a **já vám do toho nezasahuji.**

Tohle je velká iluze, v níž žijete: že Boha zajímá, co děláte.

Nezajímá mě, co děláte, ale vy to nechcete slyšet. Zajímá vás, co dělají vaše děti, když je pošlete ven, aby si hrály? Považujete za důležité, zda hrají na babu nebo na schovávanou? Samozřejmě že ne, protože víte, že se jim nic nemůže stát. Připravili jste jim prostředí, které považujete za přátelské a bezpečné.

Samozřejmě že doufáte, že se jim nic nestane. A když se jim náhodou něco stane, pomůžete jim, vyléčíte je a umožníte jim, aby se opět cítili bezpečně, aby byly šťastné a opět si hrály. A druhý den vás opět nebude zajímat, zda budou hrát na babu nebo na schovávanou.

Samozřejmě jim řeknete, které hry jsou nebezpečné. Nemůžete jim však zabránit v tom, aby dělaly nebezpečné věci. Ne vždycky. Ne navždy. Ne v každém okamžiku od této chvíle do smrti. Rozumní rodiče si to uvědomují. Nicméně rodiče mají starosti o výsledek. Tato dichotomie - nepříliš velký zájem o proces, ale velký zájem o výsledek - dost přesně charakterizuje dichotomii Boha.

Bůh se však v jistém smyslu nezajímá ani o výsledek. Nezajímá se o **konečný výsledek**. Je to proto, že konečný výsledek je zaručený.

A tohle je vaše další velká iluze: že výsledek života je nejistý.

Právě pochybnosti o konečném výsledku stvořily vašeho největšího nepřítele, kterým je strach. neboť jestliže pochybujete o výsledku, pak musíte pochybovat také o Stvořiteli - musíte pochybovat o Bohu. A jestliže pochybujete o Bohu, musíte žít celý život ve strachu a s pocitem viny.

Pochybujete-li o Božích úmyslech - a o schopnosti Boha dosáhnout konečného výsledku - jak se můžete uvolnit? Jak můžete najít klid?

Ačkoli je Bůh dokonale schopen své úmysly realizovat, vy tomu nemůžete a nebudete věřit (přestože tvrdíte, že Bůh je všemohoucí), a proto si ve své představivosti budete muset vytvořit **moc rovnou Bohu**, abyste našli sílu, která je schopna **zmařit vůli Boží**. A proto jste si ve své mytologii vytvořili bytost, které říkáte „dábel“. Dokonce si představujete, že Bůh s touto bytostí bojuje (neboť si myslíte, že Bůh řeší problémy stejným způsobem jako vy). A nakonec si představujete, že by Bůh mohl tento boj prohrát.

Tohle vše je popřením všeho, co víte o Bohu, ale na tom vám nezáleží. Žijete ve své iluzi a v neustálém strachu, protože jste se rozhodli pochybovat o Bohu.

Kdybyste však učinili nové rozhodnutí, co si myslíte, že by se stalo?

Řeknu vám tohle: žili byste tak, jako žil Buddha. Jako žil Kristus. Jako žili všichni světci, které zbožňujete.

A přece by vám lidé nerozuměli, stejně jako nerozumějí většině světců. Kdybyste se snažili vysvětlit svůj pocit pohody, svou radost, svou vnitřní extázi, poslouchali by vaše slova, ale neslyšeli by je. Snažili by se vaše slova opakovat, ale přidávali by svá.

Divili by se, jak můžete mít něco, co oni nemohou najít. A pak by začali žárlit. Jejich žárlivost by se brzy změnila v zuřivost a ve svém hněvu by se snažili přesvědčit vás, že to jste vy, kdo nerozumí Bohu.

A kdyby se jim nepodařilo zkazit vám radost, snažili by se uškodit vám; tak velká by byla jejich zuřivost. A kdybyste jim řekli, že ani smrt vás nemůže připravit o vaši radost ani změnit vaše přesvědčení, zajisté by vás **zabili**. Kdyby pak viděli, s jakým klidem jste smrt přijali, považovali by vás za světce a opět by vás začali milovat.

Neboť je v povaze lidí milovat, zničit a pak opět milovat to, čeho si váží nejvíce.“

Ale proč ? Proč to děláme ?

„Veškerá lidská činnost je motivována buď **láskou**, nebo **strachem**. Ve skutečnosti existují jen dvě emoce - pouze dvě slova v jazyce duše. Jsou to opačné póly velké polarity, kterou jsem vytvořil, když jsem stvořil vesmír a váš svět.

Tyto dva body - alfa a omega - umožňují existenci systému, kterému říkáte „relativita“. Bez těchto dvou bodů, bez těchto dvou myšlenek by nemohla existovat žádná jiná myšlenka.

Každá lidská myšlenka a každá lidská činnost je založena buď na lásce, nebo na strachu. Člověk nemá žádnou jinou motivaci a všechny ostatní myšlenky jsou odvozeny z těchto dvou základních myšlenek. Jsou různými verzemi - různými variacemi na totéž téma.

Přemýšlejte o tom a uvidíte, že to je pravda. To, čemu říkám řídicí myšlenka, je buď myšlenka strachu, nebo myšlenka lásky. To je základní myšlenka za každou myšlenkou. Je to první myšlenka. Je to prvotní síla. Je to surová energie, která pohání motor lidského života.

A tímto způsobem produkuje lidské chování znovu a znovu opakované zážitky a zkušenosti. Proto lidé milují, ničí a opět milují: člověk se vždycky pohybuje mezi těmito dvěma základními emocemi. Láska probouzí strach, strach probouzí lásku, láska probouzí strach...

... A příčinu najdete v první lži - ve lži, kterou považujete za pravdivou - že Bohu nelze důvěřovat, že na Boží lásku není spolehnout, že Boží přijetí je podmíněčné a že konečný výsledek je tudíž nejistý. Nemůžete-li se spolehnout na Boží lásku, na čí lásku se potom můžete spolehnout ? Jestliže se od vás Bůh odvrátí, když se nechováte správně, neudělají totéž pouzí smrtelníci ?

... A proto se v takové chvíli zřeknete své nejvyšší lásky a vítáte svůj největší strach.

Neboť jakmile řeknete „Miluji tě“, začnete se obávat, zda uslyšíte stejnou odpověď. A jestliže ji uslyšíte, okamžitě dostanete strach, že právě nalezenou lásku ztratíte. A tak se veškerá vaše činnost stává reakcí - obranou proti možné ztrátě - zatímco se bráníte, abyste neztratili Boha.

Kdybyste si však uvědomili, kdo jste - že jste nejpozoruhodnější, nejúžasnější a nejskvělejší bytost, jakou Bůh kdy stvořil - nikdy byste neměli strach. Neboť kdo by mohl odmítnout něco tak nádherného ? Dokonce ani Bůh by nemohl najít žádnou vadu u takové bytosti.

Ale vy nevíte, kdo jste, a domníváte se, že jste mnohem míň. A kde jste na to přišli ? Od jediných lidí, kterým ve všem věříte. **Od své matky a svého otce.**

Tito lidé vás milují ze všech nejvíce. Proč by vám tedy lhali ? Ale nevyčítali vám všelijaké nedostatky ? Neříkali vám, abyste vyjadřovali své názory ? Nekárali vás ve chvílích, když jste se cítili nejlépe ? A nenabádali vás, abyste se vzdali svých nejkrásnějších představ ?

Toto jsou informace, které jste dostávali, a přestože neodpovídají Božím měřítkům a nejsou tedy poselstvím od Boha, právě tak dobře jím mohly být, neboť jste je dostali od bohů vašeho světa.

Právě vaši rodiče vás učili, že láska je podmíněčná - často jste si jejich podmínky uvědomovali - a proto přenášíte tuto zkušenost do svých milostných vztahů.

A také do vztahu k Bohu.

Na základě této zkušenosti jste si vytvořili své představy o Bohu. V tomto rámci vyjadřujete svou pravdu. „Bůh je milující,“ říkáte, „porušíte-li však jeho přikázání, navždy vás ztratí a uvrhne vás do věčného vyhnanství.“

Nezakusili jste snad zavržení svých rodičů ? Nepoznali jste bolest jejich ztracení ? Jak byste si tedy mohli myslet, že ve vztahu k Bohu je to jiné ?

Zapomněli jste, jaké to bylo, když jste byli milováni bezpodmínečně. Už si nepamatujete, jaké to je, když vás miluje Bůh. A na základě své zkušenosti se snažíte představovat si Boží lásku.

Roli „rodiče“ připisujete Bohu a vidíte ho jako Boha, který vás odměňuje nebo trestá podle toho, jak se mu líbí vaše chování. To je však zjednodušené pojetí Boha, založené na vaší mytologii. Nemá nic společného s Bohem, jímž jsem.

Když jste založili celý myšlenkový systém o Bohu na základě lidské zkušenosti, místo na duchovních pravdách, začnete vytvářet realitu kolem lásky. Tato realita je založena na strachu, neboť vychází z vaší představy o strašném, pomstychtivém Bohu. Vaše řídicí myšlenka je mylná, ale kdybyste ji odmítli, narušili byste celou svou teologii. A přestože by nová teologie byla vaší spásou, nemůžete ji přijmout, **neboť pojetí Boha, kterého se nemusíte bát, který neodsuzuje a který nemá žádný důvod trestat, je příliš velkolepé na to, aby je obsáhla i vaše nejvznešenější představa o Bohu.**

Tato realita založená na strachu určuje způsob, jakým prožíváte lásku; ve skutečnosti jej vytváří, neboť si nejen představujete, že **dostáváte** lásku, která je podmíněčná, ale také vidíte sami sebe, jak lásku **dáváte** stejným způsobem. A zatímco si stanovíte své podmínky, část vašeho já si uvědomuje, že skutečná láska je něco jiného. A přesto se zdá, že jste bezmocní změnit způsob, jakým lásku dáváte. Máte špatné zkušenosti a nechcete být už nikdy zranitelní.

[Vaše (mylné) představy o lásce vám brání prožívat ji čistě. Proto ani Boha nepoznáte takového, jaký skutečně je. Dokud mě nepoznáte. Neboť přijde okamžik našeho usmíření a vy nebudete schopni popírat mě navždy.]

Veškerá lidská činnost je založena na lásce a strachu. Rozhodnutí týkající se podnikání, politiky, náboženství, vzdělání, sociálních programů, ekonomických cílů, války a míru, obrany a agrese; rozhodnutí hromadit nebo rozdávat, sjednocovat nebo rozdělovat - jakékoli svobodné rozhodnutí, které učiníte, vychází z jedné ze dvou možných myšlenek: z myšlenky lásky nebo z myšlenky strachu.

Strach je energie, která omezuje, uzavírá, skrývá, hromadí a poškozují.

Láska je energie, která rozšiřuje, otvírá, odhaluje, sdílí a léčí.

Strach zahaluje naše tělo, láska nám, dovoluje, abychom zůstali nazí. Strach lpí na všem, co máme, láska rozdává všechno, co máme. Strach v nás probouzí nenávisť, láska uklidňuje. Strach napadá, láska léčí.

Každá lidská myšlenka je založena na jedné z těchto dvou emocí. V tomto ohledu nemáte na vybranou, protože žádné jiné emoce neexistují. Můžete si však svobodně zvolit jednu z nich.“

Když tě poslouchám, připadá mi to velmi jednoduché, a přesto v okamžiku rozhodnutí většinou vítězí strach. Proč je tomu tak ?

„Od dětství vás učili žít ve strachu. Neustále jste slyšeli, že přežívají jen ti nejsilnější a úspěch mají ti nejchytřejší. O štěstí nejvíce milujících jedinců jste slyšeli jen velmi málo. A proto se snažíte být nejsilnějšími a nejchytřejšími a když se vám to nedaří, začnete mít strach, neboť vám bylo řečeno, že být slabšími znamená prohrát.

A proto si vybíráte takovou činnost, která vychází ze strachu, neboť to jste se naučili. Já vás však učím tohle: když si zvolíte činnost, která vychází z lásky, pak se vám podaří víc než přežít, pak se vám podaří víc než zvítězit, pak se vám podaří víc než dosáhnout úspěchu. Pak poznáte nádheru toho, čím skutečně jste a čím můžete být.

Abyste toho byli schopni, musíte odmítnout učení svých dobromyslných, ale špatně informovaných učitelů, a učit se od **těch, jejichž moudrost přichází z jiného zdroje.**

Mezi lidmi je a vždycky bylo mnoho takových učitelů, neboť vás neponechám bez těch, kteří vás budou učit, vést a připomínat vám tyto pravdy. A přesto největším učitelem je váš vnitřní hlas, nikoli někdo jiný. To je první nástroj, kterého užívám, neboť je ze všech nejdostupnější.

Váš vnitřní hlas je nejhlasitější hlas, kterým k vám hovořím, protože je vám nejbližší. Je to onen hlas, jenž vám říká, co je dobré a co špatné, co je pravdivé a co nepravdivé. Je to radar, jenž udává směr, řídí vaši loď a vede vás na vaší cestě, pokud mu to dovolíte.

Je to onen hlas, který vám říká, zda slova, která právě čtete, jsou slova lásky nebo slova strachu. Podle něj se můžete rozhodnout, zda se podle nich řídit nebo je ignorovat.“

Řekl jsi, že když si zvolíme činnost, která vychází z lásky, pak poznáme skutečnou nádheru toho, čím jsme a čím můžeme být. Můžeš mi to vysvětlit podrobněji ?

„Všechno živé má jediný cíl, a tím je prožívání vrcholného štěstí.

Všechno ostatní, o čem přemýšlíte, co říkáte nebo děláte, je závislé na této funkci. Vaše duše nemá nic jiného na práci a nic jiného ani dělat **nechce**.

Je úžasné, že tato činnost je nekonečná. Každý konec je omezením, ale Boží záměr nemá hranice. V okamžiku, kdy prožíváte vrcholné štěstí, pochopíte, že můžete dosáhnout ještě většího štěstí. Čím dokonalejšími jste, tím dokonalejšími se můžete stát, a čím dokonalejšími se můžete stát, tím dokonalejšími můžete být.

Nejhlubším tajemstvím je, že život není procesem objevování, nýbrž procesem tvoření.

Sami sebe neobjevujete, sami sebe tvoříte. Proto se nesnažte zjistit, čím jste, snažte se stát se tím, čím chcete být.“

Někteří lidé říkají, že život je školou, že jsme na světě proto, abychom se naučili určité lekce, a že jakmile „se vyučíme“, můžeme se pokusit o dosažení vyšších cílů, nezávislých na našem těle. Je to pravda ?

„To je další součástí vaši mytologie založené na lidské zkušenosti.“

Život tedy není školou ?

„Ne.“

Nejsme tu proto, abychom se něco naučili ?

„Ne.“

Tak proč tu tedy jsme ?

„Abyste se rozpomenuli a znovu se stali tím, čím jste. To vám říkám znovu a znovu. Vy mně však nevěříte. Ale tak to musí být. neboť pokud **nestvoříte** sami sebe, nemůžete být tím, čím jste.“

Tomu nerozumím. Vraťme se k tvému přirovnání života ke škole. Všichni učitelé nám neustále opakují, že život je školou. Opravdu mě šokuje, že to popíráš.

„Škola je místem, kam chodíte, když se chcete naučit něco, co neznáte. Nechodíte tam, když jste se to naučili a když chcete svých znalostí užít v praktickém životě.

Život (jak tomu říkáte) vám dává možnost skutečně poznat a prožít to, co již znáte rozumově. K tomu, abyste toho byli schopni, se nemusíte nic učit. Stačí, když si připomenete to, co již znáte, a jednáte podle toho.“

Tomu dobře nerozumím.

„Začněme tady. Duše - vaše duše - vždycky ví všechno, co lze vědět. Neexistuje nic, co by nevěděla. Vědomost však nestačí. Duše se snaží **prožívat a zakoušet**.

Například můžete **vědět**, že jste velkorysí, ale dokud neuděláte něco velkorysého, nemáte nic než myšlenku. Můžete **vědět**, že jste laskaví, ale dokud svou laskavost neprojevíte, nemáte nic než **představu** o sobě samých.

Jedinou skutečnou touhou vaší duše je proměnit svou nejvznešenější představu o sobě samé ve svůj nejkrásnější zážitek. Dokud se myšlenka nebo představa nestane zážitkem, všechno je pouhá spekulace. Přemýšlel jsem o sobě dlouhou dobu. Déle než si všichni společně pamatujeme. Déle než věk vesmíru násobený věkem vesmíru. Tady vidíte, jak mladá - jak **nová** je moje zkušenost.“

Opět ti nerozumím. Tvoje zkušenost ?

„Ano. Dovol mi, abych ti to vysvětlil takto: Na počátku existovalo jen Jsoucno, a nebylo nic jiného. Jsoucno však neznalo samo sebe - protože Jsoucno je všechno, co bylo, a neexistovalo **nic jiného**. A tudíž Jsoucno... **nebylo**. Neboť v nepřítomnosti něčeho jiného Jsoucno **není**.

Tohle je ona velká nicota, o které hovoří mystikové od počátku času.

Jsoucno **vědělo**, že je vším, co existuje - to však nestačilo, neboť znalo svou dokonalou nádheru pouze rozumově, nikoli ze zkušenosti. Toužilo po prožitku sama sebe, neboť chtělo poznat, jaké to je být tak nádherné. To však bylo nemožné, protože slovo „nádherné“ je relativní výraz. Jsoucno nemohlo vědět, jaké to je být nádherné, **dokud se neobjevilo to, co není**.

V nepřítomnosti **toho, co není**, neexistuje ani **to, co je**.

Rozumíš tomu ?“

Myslím, že ano. Pokračuj.

„Dobře.

Jsoucno vědělo jen to, že neexistuje **nic jiného**. A proto nikdy nemohlo poznat samo sebe zvnějšku, to jest z nějakého bodu mimo sebe. Žádný takový bod prostě neexistoval. Existoval jen jediný referenční bod uvnitř Jsoucna, a tím bylo toto „Není Je“. „Ne-Jsem Jsem“.

Přesto se Jsoucnu rozhodlo, že skutečně pozná samo sebe.

Tato energie - tato čistá, neviditelná, nepozorovaná, neslyšená a tudíž nikomu známá energie - se rozhodla zakusit sama sebe jako dokonalou nádheru, již byla. Proto si uvědomila, že bude muset použít referenčního bodu **uvnitř** sebe samé.

Dospěla k správnému závěru, že jakákoli **její část musí být menší než celek** a že jestliže se rozdělí na části, každá část se bude moci dívat na zbytek celku a uvidí jeho nádheru.

A proto se Jsoucnu rozdělilo na části - a v jediném úžasném okamžiku se stalo tím, co je **toto**, a tím, co je **ono**. Tyto části poprvé existovaly odděleně. A přece existovaly současně. Stejně jako všechno ostatní.

A tak se najednou objevily **tři prvky**: To, co je **tady**. To, co je **tam**. A to, co **není ani tady, ani tam** - ale co **musí existovat, aby mohlo existovat tady a tam**.

To je ona nicota, která obsahuje jsoucnu. To je ona prázdnota, která obsahuje prostor. To je ono všechno, které obsahuje všechny části.

Rozumíš tomu ?“

Myslím, že ano. Věř mi nebo ne, ale tvé vysvětlení je tak jasné, že si opravdu myslím, že tomu rozumím.

„Budu tedy pokračovat. Tuto **nicotu**, která obsahuje jsoucnu, nazývají někteří lidé Bohem. To však není přesné, neboť to naznačuje, že existuje něco, čím Bůh **není** - to jest všechno, co není „nicota“. Ale já jsem vším -vším viditelným i neviditelným takže východní definice Boha jako Velkého neviditelného není o nic přesnější než západní definice, která říká, že Bůh je všechno viditelné. Správné pochopení mají ti, kteří chápou, že Bůh je vším, co je, a zároveň vším, co není.

Tím, že Bůh stvořil to, co je „tady“, a to, co je „tam“, umožnil sám sobě poznat sám sebe. V okamžiku této ohromné exploze zevnitř stvořil **relativitu** - největší dar, který si Bůh kdy dal.

A tak se z nicoty zrodilo jsoucnu - tato duchovní událost je v naprostém souladu s teorií, které vaši vědci říkají teorie velkého třesku.

Když se celek rozdělil na části, vznikl čas, neboť určitá část byla nejdřív **tady** a potom **tam** - a doba, kterou trvalo dostat se odtud tam, byla měřitelná.

Stejně jako se začaly definovat viditelné části ve vztahu jedna k druhé, začaly se definovat i neviditelné části.

Bůh věděl, že k tomu, aby mohla existovat láska - a k tomu, aby si mohl uvědomovat sám sebe **jako čistou lásku** - musí existovat také její protiklad. A proto stvořil velkou polaritu - absolutní protiklad lásky - všechno, co není láska - to, čemu dnes říkáme strach. Jakmile začal existovat strach, mohla existovat láska jako **něco, co je možno prožívat**.

O tomto stvoření duality lásky a jejího protikladu hovoří různé mytologie jako o **zrození zla**, Adamovu pádu, Satanově vzpouře atd.

Jako je pro vás Bůh ztělesněním čisté lásky, ďábel je ztělesněním strachu.

Některé národy vytvořily kolem této události složité mytologie plné bitev a válek, andělských a ďábelských bojovníků, sil dobra a zla, světla a tmy.

Tyto mytologie byly prvním pokusem lidstva pochopit kosmickou událost, **kteřou si lidská duše hluboce uvědomuje, ale kterou mysl může jen stěží chápat**.

Tím, že se Bůh rozdělil na části, stvořil z čisté energie všechno, co existuje - všechno viditelné i neviditelné.

Tak byl stvořen jak fyzický, tak **metafyzický** vesmír. Ta část Boha, která tvoří druhou polovinu rovnice jsoucna a nicoty, vybuchla v nekonečné množství jednotek menších než celek. Těmto energetickým jednotkám říkáte duchové.

V některých náboženských mytologiích se říká, že „Bůh Otec“ měl mnoho duchovních dětí. Zdá se, že toto srovnání s lidskou zkušeností, že všechno živé se rozmnožuje, je jediným způsobem, jak lze masám vysvětlit náhlý vznik - náhlou existenci - nespočetných duchů v „Království nebeském“.

V tomto případě nejsou vaše mýty daleko od základní reality - neboť nespočetní duchové, z nichž se skládám, jsou v kosmickém smyslu mými potomky.

Božským clem toho, že jsem se rozdělil, bylo vytvořit dostatečné množství částí sebe sama, abych se mohl poznat ze zkušenosti. Existuje jen jediný způsob, jak Stvořitel může poznat sám sebe jako Stvořitele, a tím je tvořit. A proto jsem dal každé z nespočetných částí sebe sama stejnou schopnost tvořit, jako mám sám jako celek.

To je smyslem tvrzení vašich náboženství, když říkají, že jste byli „stvořeni podle obrazu Božího“. To však neznamená, že naše fyzická těla vypadají stejně (i když Bůh na sebe může vzít jakoukoli podobu). Znamená to, že máme stejnou podstatu. Skládáme se ze stejné látky. Jsme stejnou látkou ! Se stejnými vlastnostmi a schopnostmi - včetně schopností tvořit fyzickou realitu z ničeho.

Stvořil jsem vás proto, abych poznal sám sebe jako Boha. To mohu udělat jedině **skrze vás**. Proto lze říci (a mnohokrát to bylo řečeno), že smyslem vašeho života je poznat sami sebe jako Boha.

To vám může připadat velmi jednoduché, ale ve skutečnosti je to velmi složité - neboť jediný způsob, jak můžete poznat sami sebe jako Boha, je poznat sami sebe jako lidi.

A tady to začíná být velmi složité; proto mě dobře poslouchej a snaž se mě pochopit. Jsi připraven ?“

Myslím, že ano.

„Dobře. Pamatuji si, že toto vysvětlení ode mě žádáš. Už léta na něj čekáš. Chceš, abych to lidem vysvětlil srozumitelným jazykem, protože nechtějí slyšet vědecké teorie ani teologické doktríny.“

Ano - vím, na co se ptám.

„A protože se ptáš, odpovím ti.

Abych své vysvětlení zbytečně nekomplikoval, budu vycházet z vašeho mýtu o dětech Božích, protože jej znáte - a protože není tak vzdálený pravdě.

Vraťme se tedy k tomu, jak tento proces sebepoznání musí fungovat.

Existuje jeden způsob, jak jsem svým duchovním dětem mohl dát najevo, že jsou částmi Boha - mohl jsem jim to prostě říci. To jsem udělal. Není však dostatečné, aby Duch poznal sám sebe jako Boha nebo dítě Boží nebo dědice království.

Jak už jsem řekl, **vědět** je něco jiného než **zakoušet** nebo **prožívat**. Duch toužil po tom, aby skutečně poznal sám sebe (stejně jako já). Rozumové poznání vám nestačilo. Proto jsem vypracoval plán. Je to nejneobyčejnější myšlenka ve vesmíru - a nejefektivnější spolupráce. Říkám spolupráce, protože **vy všichni se mnou spolupracujete**.

Podle mého plánu jste vy jako čistý duch měli vstoupit do fyzického vesmíru, který byl právě stvořen. Je to proto, že **fyzický** způsob je jediný způsob, jak empiricky poznat to, co znáte rozumově. Proto jsem stvořil **fyzický vesmír - a systém relativity**, který jej řídí.

Jakmile jste vy, moji duchovní potomci, vstoupili do fyzického vesmíru, mohli jste zakoušet to, co o sobě víte - ale nejdříve jste museli **poznat opak**. Jednoduše řečeno, nemůžete poznat, co je vysoké, dokud si neuvědomíte, co je nízké. Nemůžete poznat tloušťku, dokud neznáte tenkost.

Z toho logicky vyplývá, že nemůžete poznat, čím **jste**, dokud jste se nesetkali s tím, čím **nejste**. To je smyslem teorie relativity a veškerého fyzického života. Jste definováni tím, čím **nejste**.

Nemůžete skutečně poznat sami sebe jako Stvořitele, dokud nic **nestvoříte**. A nemůžete stvořit sami sebe, dokud se **nezničíte**. V jistém smyslu musíte nejdříve „nebýt“, abyste mohli být. Rozumíš ?“

Myslím...

„Tak dobře poslouvej.

Není žádný způsob, jak nebýt tím, čím jste - tím prostě jste (čistým, tvůrčím duchem), vždycky jste tím byli a vždycky tím budete. A proto jste si zvolili druhou nejlepší možnost. Zapomněli jste na to, čím skutečně jste.

Když jste vstoupili do fyzického vesmíru, zapomněli jste na sebe. To vám umožňuje **rozhodnout se**, že budete tím, čím jste, místo abyste se tak říkajíc prostě probudili na zámku.

Právě ve chvíli rozhodnutí být částí Boha poznáváte sami sebe jako svobodnou bytost, jakou je a priori Bůh. Jak si však můžete zvolit něco, co zvolit nelze ? I kdybyste se snažili sebevíc, nemůžete **nebýt** mými potomky - ale můžete na to **zapomenout**.

Jste, vždycky jste byli a vždycky budete částí božího celku. Proto se aktu sjednocení s celkem, vašemu návratu k Bohu, říká **rozpominání**. Vzpomenete si na to, čím skutečně jste, spojíte se se všemi svými částmi, abyste je všechny poznali - a tak poznáte Boha.

Vaším úkolem na zemi není **učit se** (neboť již víte), vaším úkolem je rozpomenout se na to, čím jste. A rozpomenout se na to, čím jsou všichni ostatní. Proto musíte připomínat druhým, aby se také rozpomenuli.

Všichni velcí duchovní učitelé to dělají. V tom je smysl vašeho života.“

Bože, je to tak jednoduché - a tak symetrické. Všechno do sebe zapadá. Najednou to do sebe všechno zapadá. Tak vidím celkový obraz, který jsem dosud neviděl dost jasně.

„To je dobře. To je cílem tohoto dialogu. Chceš ode mne odpovědi. Slíbil jsem, že ti je dám.

Z tohoto dialogu udělán knihu a má slova přiblížíš mnoha lidem. To je součástí tvé práce. Zatím jsme položili základy. Máš mnoho dalších otázek, a proto k nim nyní přistupme. A neměj strach. Jestliže něčemu nerozumíš, brzy ti to začne být jasné.“

Mám spoustu otázek. Myslím, že bych měl začít s těmi největšími. Například proč je svět v takovém stavu ?

„Tuto otázku slyším nejčastěji. Lidé mi ji dávají od počátku času. Od prvního okamžiku až dodnes jste chtěli vědět, **proč to takhle musí být**.

Vaše typická otázka zní takto: Je-li Bůh dokonalý a milující, proč připustí hladomory, války a nemoci, zemětřesení a tornáda a hurikány a všechny možné přírodní katastrofy ?

Odpověď najdete v hlubším tajemství vesmíru a v nejvyšším smyslu života.

Neprojevuj svou dobrotu tím, že vytvářím jen to, čemu říkáte dokonalost. Neprojevuj svou lásku tím, že vám nedovoluj projevit lásku vaši.

Jak už jsem řekl, nemůžete projevit lásku, dokud nemůžete projevit nelásku. Nic nemůže existovat bez svého protikladu. To je možné jedině ve sféře absolutna. Tato sféra však nestačila ani vám, ani mně. Existoval jsem v ní, a také vy jste z ní přišli.

Ve sféře absolutna nejsou zkušenosti a zážitky, je tam jen vědění. Vědění je božským stavem, ale největší radost je v bytí. **Bytí** lze dosáhnout jedině zkušeností.

Evoluce postupuje takto: **vědění, zakoušení, bytí**.

Tohle je Boží trojice - trojjedinost, kterou je Bůh.

Bůh Otec je **vědění** - rodič všeho pochopení, otec veškeré zkušenosti, neboť nemůžete zakoušet a prožívat to, co neznáte.

Bůh Syn je **zakoušení** - ztělesnění všeho, co o sobě Otec ví, neboť nemůžete být tím, co jste nezakusili.

Svatý duch je **bytí** - odtělesnění všeho, co Syn zakusil; jednoduché a znamenité bytí, které je možné jedině skrze vzpomínky na vědění a zakoušení.

Toto jednoduché bytí je blaženost. Je to Boží stav, v němž se nachází Bůh, když poznal a zakusil sám sebe. Právě po tom Bůh toužil na počátku.

Předpokládám, že vám nemusím vysvětlovat, že popis Boha jako otce a syna nemá nic společného s pohlavím. Užívám zde obrazné řeči vašich posledních posvátných knih. Starší posvátné texty užívaly podobenství matky a dcery. Ani jedno podobenství není správné. Vaše mysl nejlépe pochopí vztah mezi rodičem a potomkem. Nebo mezi tím, co dává něčemu vzniknout, a tím, co vzniká.

Přidáním třetí části Boží trojice dostaneme tento vztah:

To, co dává něčemu vzniknout / To, co vzniká / To, co je.

Tato trojjediná realita je charakteristickým znakem Boží podstaty. Je to Boží struktura. Tuto trojjedinost nacházíme všude ve sféře posvátného. Nelze se jí vyhnout, jakmile se začnete zabývat otázkami času a prostoru, Boha a vědomí a všech jemných vztahů. Trojjedinou Pravdu však nenajdete v žádném hrubším životním vztahu.

Tuto trojjedinost uznávají všichni, kteří se zabývají studiem jemných životních vztahů. Někteří věřící popisují tuto pravdu jako Otce, Syna a Ducha svatého. Někteří psychiatři užívají pojmů nadvědomí, vědomí a podvědomí. Někteří spiritualisté říkají mysl, tělo a duch. Někteří vědci hovoří o energii, hmotě a éteru. Někteří filozofové říkají, že nic není pravda, dokud to není pravda v myšlence, slovu a činu. Čas rozdělujete na minulost, přítomnost a budoucnost. Vaše vnímání rozlišuje tři okamžiky - předtím, nyní a potom. V prostorových vztazích rozlišujete tady, tam a prostor mezi.

V otázkách hrubých vztahů nerozlišujete žádné „mezi“, neboť tyto vztahy jsou dyadické, zatímco vztahy vyšších sfér jsou vždy triadické. Odtud pochází dyáda vpravo - vlevo, nahoře - dole, velký - malý, rychlý - pomalý, horký - studený a největší existující dyáda: mužský - ženský. V těchto dyádách je všechno buď jedním, nebo druhým, nebo větší či menší verzí jedné z polarit.

Ve sféře hrubých vztahů nemůže existovat žádný pojem bez svého protikladu. Náš každodenní život je založen na této realitě.

Ve sféře posvátných vztahů neexistují protiklady. Všechno je Jedno a všechno se pohybuje v nekonečném kruhu.

Čas je takovou posvátnou sférou, ve které to, čemu říkáte minulost, přítomnost a budoucnost, existuje souvztažně. Minulost, přítomnost a budoucnost nejsou protiklady, jsou to části téhož celku, jsou vývojem stejné myšlenky; jsou to cykly téže energie, aspekty téže neměnné Pravdy. Jestliže z toho vyvozujete, že existují v tutéž „dobu“, pak se nemýlíte. (K tomu se však vrátíme později, až budeme podrobně zkoumat pojetí času.)

Svět je takový, jaký je, protože ve fyzické sféře nemůže být **jiný**. Zemětřesení a hurikány, povodně a tornáda a všechno, čemu říkáte přírodní katastrofy, jsou pohybem mezi jednou a druhou polaritou. Celý koloběh zrození a smrti je součástí tohoto pohybu. To vše jsou rytmy života, kterým je podřízeno všechno ve sféře hrubé reality, neboť život sám je rytmem. Život je vlnou, vibrací, pulsem v srdci jsoucná.

Nemoc je opakem zdraví a projevuje se ve vaší realitě na váš příkaz. Nemůžete být nemocní, aniž to na nějaké úrovni způsobíte, a můžete se opět uzdravit, jakmile se uzdravit chcete. Hluboká osobní zklamání jsou reakce, které si volíte, a světové katastrofy jsou výsledkem celosvětového vědomí.

Z tvé otázky vyplývá, že tyto události úmyslně vyvolávám. **Tak tomu však není, neboť já vás jen pozoruji, jak je vyvoláváte vy.** Tyto události se však nesnažím zastavit, protože tím bych odporoval vaší vůli. A to by vás připravilo o možnost zakusit Boží existenci, což je zkušenost, kterou jste si vy i já zvolili.

Proto neodsuzujte všechno, co na světě považujete za špatné. Spíš se ptejte sami sebe, co považujete za špatné a co chcete udělat, abyste to změnili.

Nehledejte odpovědi ve vnějším světě, místo toho se zeptejte své duše, „Kterou část svého já chci poznat při této katastrofě? Kterou stránku své existence chci projevit?“ Neboť život existuje jako nástroj, který jste si sami vytvořili, a všechny jeho události se vám prezentují jako příležitosti k tomu, abyste se rozhodli být tím, čím jste.

To platí o všech duších; z toho vidíte, že ve vesmíru nejsou žádné oběti, jsou jen tvůrci. Všichni velcí Mistři si to uvědomovali. Proto se žádný z nich nepovažoval za oběť - přestože mnoho z nich opravdu trpělo.

Každá duše je Mistrem - i když ne každá si pamatuje svůj původ nebo dědictví. Každá z nich si však vytváří podmínky pro dosažení svého nejvyššího cíle - v každém okamžiku.

Proto neodsuzujte karmickou cestu, kterou si zvolili druzí. **Nezávidte druhým, když jsou úspěšní, a nelitujte je, když jsou neúspěšní, neboť nevíte, co duše považuje za úspěch a co za neúspěch.** Nedívejte se na nic jako na katastrofu ani jako na radostnou událost, dokud nepoznáte, k čemu taková událost slouží. Neboť je smrt katastrofou, jestliže zachrání životy tisíců lidí ? A je život radostnou událostí, jestliže působí jen zármutek ? Ale ani to byste neměli posuzovat; měli byste se radit se svou duší a umožnit totéž druhým.

To neznámá, že byste měli ignorovat volání o pomoc nebo naléhání své duše, která vás nabádá, abyste změnili nějakou okolnost. Znamená to však vyhnout se odsuzování. Neboť každá okolnost je darem a v každé zkušenosti je ukrytý poklad.

Kdysi dávno existovala duše, která o sobě věděla, že je světlem. Byla to nová duše, která prahla po životě. „Jsem světlo,“ říkala. „Jsem světlo.“ Ale skutečnost, že to věděla a že to neustále opakovala, nemohla nahradit opravdový zážitek. Ve sféře, ze které tato duše přišla, nebylo nic než světlo. Každá duše byla vznešená, každá duše byla nádherná a každá vyzařovala Boží záři. A tak tato malá dušička byla jen svíčkou na slunci. Uprostřed největšího světla - jehož byla částí- nebyla schopna vidět ani zakusit, čím skutečně je.

A tak po tomto poznání začala toužit. A její touha byla tak velká, že jsem jí jednoho dne řekl, „Dušičko, víš, co musíš udělat, abys uspokojila svou touhu ?“

„Co, Bože ? Co ? Udělám cokoli !“ řekla dušička.

„Musíš se oddělit od nás ostatních,“ odpověděl jsem, „a pak se musíš obklopit temnotou.“

„Co je temnota, Bože ?“ zeptala se dušička.

„To, co ty nejsi,“ odpověděl jsem a dušička to pochopila.

A tak se oddělila od všech ostatních a dokonce odešla do jiné sféry. A v této sféře měla možnost zakusit všechny druhy temnoty. A také to dělala.

Z této temnoty však volala, „Otče, Otče, proč jsi mě opustil ?“ Stejně jako to děláte vy. Ale já jsem vás nikdy neopustil, jsem stále s vámi a jsem vždy ochoten připomenout vám, čím skutečně jste; jsem vždy připraven zavolat vás domů.

Proto buďte světlem uprostřed temnoty a neproklínejte ji.

A když jste obklopeni tím, čím nejste, nezapomínejte na to, čím jste. A chvalte svět, i když jej chcete změnit

A vězte, že to, co děláte v nejtěžší chvíli, může být vaším největším vítězstvím. Neboť život, který si vytvoříte, je výpovědí o tom, čím jste - a čím chcete být.

Podobenství o dušičce a slunci jsem vám vyprávěl proto, abyste pochopili, proč je svět takový, jaký je - a jak se může okamžitě změnit, jakmile si každý uvědomí svou nejvyšší realitu.

Jsou však lidé, kteří říkají, že život je školou a že to, co v životě vidíte a prožíváte, je tu proto, abyste se něco naučili. Už jsem se o tom zmínil a opět to opakuji:

V životě se nemusíte nic učit - musíte jen ukázat, co již znáte. Při tomto projevu svých znalostí znovu tvoříte sami sebe. Tak ospravedlňujete život a dáváte mu smysl. Tak jej činíte posvátným.“

Chceš říci, že všechno špatné, co se nám děje, jsme si sami vybrali ? Chceš říci, že vytváříme i přírodní katastrofy, abychom mohli „prožívat opak toho, čím jsme“ ? A je-li tomu tak, není nějaký méně obtížný způsob, jak vytvořit příležitosti k tomu, abychom mohli poznat sami sebe ?

„Položil jsi mi několik otázek a všechny jsou dobré. Odpovím ti na každou zvlášť.“

Ne všechno, co považujete za špatné, jste si sami zvolili. Alespoň ne vědomě. Nicméně je to vaším výtvořem.

Stále jste v procesu vytváření. V každém okamžiku. Každou minutu. Každý den. Jak vytváříte, to vám vysvětlím později. Prozatím se spolehněte na má slova - jste velkým tvořivým strojem a neustále něco tvoříte tak rychle, jak myslíte.

Události, podmínky, okolnosti - to vše se vytváří z vědomí. Individuální vědomí je velmi mocné. Můžete si tedy představit, kolik tvůrčí energie se uvolní, kdykoli se dva nebo více lidí shromáždí ve jménu Boha. A masové vědomí ? Je tak mocné, že může vyvolat události planetárního dosahu.

Nebylo by přesné říci - alespoň ne v tom smyslu, jak to myslíš - že si tyto důsledky **volíte**. Neděláte to o nic víc než já. Jako já je prostě pozorujete. A **ve vztahu k nim** poznáváte, čím jste.

Na světě však nejsou ani oběti, ani lotři. A vy nejste obětmi rozhodnutí druhých. V jistém smyslu jste všichni vytvořili to, co se vám protiví - a protože jste to vytvořili, **vybrali jste** si to.

Tohle je vyšší úroveň myšlení, jíž všichni Mistři dříve nebo později dosáhnou. Neboť teprve když přijmou zodpovědnost za **všechno**, mohou nabýt schopnosti změnit **nějakou část**.

Dokud si myslíte, že existuje něco nebo někdo, kdo „vám to dělá“, zbavujete se schopnosti ovlivnit to. Jedině když si řeknete, „To jsem udělal já,“ najdete sílu změnit to.

Je mnohem snazší změnit to, co děláte vy, než to, co dělá někdo jiný.

Chcete-li něco změnit, nejdříve si musíte uvědomit a přiznat, že jste si zvolili, aby to bylo takové, jaké to je. Jestliže to nemůžete připustit na osobní úrovni, přiznejte to skrze své pochopení, že všichni jsme Jedinou bytostí. Snažte se pak něco změnit ne proto, že to je špatné, ale proto, že to správně nevyjadřuje, čím jste.

Všechno, co děláte, děláte z jediného důvodu: abyste vyjádřili to, čím jste.

Když takto žijete, váš život je tvůrčí. Vytváříte sami sebe, takové, jací jste a jakými jste vždycky chtěli být. A měli byste se snažit změnit jen to, co již nevyjadřuje to, čím chcete být. To, co vás již nereprezentuje.

Chcete-li být správně reprezentováni, musíte se snažit ve svém životě změnit všechno, co neodpovídá obrazu vašeho já, který chcete promítnout do věčnosti.

V nejširším smyslu jste si zvolili všechno „špatné“, co se děje. Chybou není to, že jste si to zvolili, ale to, že to považujete za špatné. Neboť jestliže to považujete za špatné, musíte považovat za špatné také své já, neboť jste to vytvořili.

Protože se však nemůžete považovat za špatné, popíráte své vlastní výtvoř. A právě tato intelektuální a duchovní nepoctivost vám dovoluje přijímat svět, ve kterém existují takové podmínky, jaké existují. Kdybyste cítili hlubokou odpovědnost za svět, svět by se stal mnohem lepším. Tak by tomu zajisté bylo, kdyby se zodpovědným cítil každý. Právě tato naprostá zřejmost to činí tak bolestivým a ironickým.

Přírodní katastrofy nezpůsobujete vy. Ovlivňujete jen to, do jaké míry se dotýkají vašeho života.

Dějí se události, o kterých nikdo nemůže tvrdit, že jste je způsobili.

Tyto události jsou vytvářeny společným vědomím lidstva. Celý svět je společně vytváří. Všichni se v těchto událostech pohybujete a každý rozhoduje o tom, čím je ve vztahu k ním.

A tak kolektivně a individuálně vytváříte život a dobu, ve které žijete, abyste se mohli vyvíjet.

Ptal ses, zda existuje méně bolestivý způsob, jak můžete podstoupit tento proces - a odpověď zní ano - a přesto se na vašem vnějším vzezření nic nezmění. Zmírnit bolest, kterou spojujete se světskými zkušenostmi a událostmi, můžete jedině tím, že změníte způsob, jak se na tyto události díváte.

Nemůžete změnit vnější událost (neboť byla vytvořena všemi a vy nemáte dostatečně vyvinuté vědomí, abyste mohli individuálně změnit to, co bylo vytvořeno kolektivně), a proto musíte změnit svůj vnitřní vztah k této události. To je cesta k dokonalosti.

Nic není bolestivé samo o sobě. Bolest je důsledkem špatného myšlení. Je to chyba v myšlení.

Mistr může nechat zmizet tu nejhorší bolest. Tímto způsobem Mistři léčí.

Bolest je důsledkem úsudku, který jste si o něčem vytvořili. Odstraňte úsudek a bolest zmizí.

Úsudek je často založen na dřívějších zkušenostech. Vaše představy o věcech vycházejí z vašich dřívějších představ. Vaše dřívější představy vycházejí z ještě dřívějších představ, až se nakonec dostanete k tomu, čemu říkáme první představa nebo myšlenka.

Všechny myšlenky jsou tvůrčí a žádná není tak mocná jako první myšlenka. Proto se jí občas říká prvotní hřích.

Prvotního hříchu se dopustíte, když je vaše první myšlenka mylná. Tento omyl se mnohonásobně zhorší, když si o něčem vytvoříte druhou nebo třetí myšlenku. Funkcí Ducha svatého je inspirovat vás k novému porozumění, které vás osvobodí od dalších omylů.“

Chceš říci, že by mě nemělo znepokojoovat pomýšlení na hladovějící děti v Africe, na násilí a nespravedlnost v Americe nebo na zemětřesení, které zabilo stovky lidí v Brazílii ?

„V Božím světě nejsou žádné morální imperativy. Dělejte, co chcete dělat. Dělejte cokoli, co vás reprezentuje jako vznešenější verzi sebe samých. Chcete-li mít výčitky svědomí, mějte si je.

Ale neposuzujte a neodsuzujte, neboť nevíte, proč a za jakým účelem k něčemu došlo.

A pamatujte si, že to, co odsuzujete, bude odsuzovat vás, a tím, co posuzujete, se jednou stanete.

Spíš se snažte změnit to, co již neodpovídá vaší nejušlechtlejší představě o tom, čím jste - nebo podporujte lidi, kteří se to snaží změnit.

Žehnejte všemu - neboť všechno je stvořením Božím.“

Mohli bychom na chvíli přestat, abych se mohl nadechnout ? Řekl jsi, že v Božím světě neexistují žádné morální imperativy ?

„Ano, to jsem řekl.“

Jak je to možné ? Jestliže nejsou v tvém světě, kde by pak měly být ?

„Opravdu - kde ... ?“

Opakuji svou otázku. Kde jinde by měly být, když ne v tvém světě ?

„V lidské představivosti.“

Ale ti, kteří mě učili, co je špatné a co je dobré, mi říkali, že všechna morální pravidla pocházejí od Boha.

„V tom případě se mýlili. Nikdy jsem nestanovil, co je dobré a co je špatné, co máte dělat a co dělat nemáte. Kdybych to udělal, připravil bych vás o největší dar, kterým je příležitost dělat, co uznáte za vhodné, možnost vytvářet sami sebe podle obrazu toho, čím opravdu jste. Připravil bych vás o možnost vytvářet stále vyšší realitu založenou na nejušlechtlejších představách o tom, čeho jste schopni.

Říkat, že něco je „špatné“, by bylo totéž jako říkat, abyste to nedělali. Říkat vám, abyste něco nedělali, by bylo totéž jako vám něco zakazovat. Zakazovat vám něco by znamenalo omezovat vás. Omezovat vás by znamenalo odpírat vám realitu toho, čím skutečně jste, a možnost vytvořit ji.

Jsou lidé, kteří říkají, že jsem vám dal svobodnou vůli, ale titíž lidé tvrdí, že když mě nebudete poslouchat, uvrhnu vás do pekla. Jaká je to svobodná vůle ? Není to výsměchem Bohu - nemluvě o skutečném vztahu mezi námi ?“

Nyní se dostáváme k další otázce, o které jsem chtěl hovořit. Totíž k otázce existence nebe a pekla. Z toho, co říkáš, by se dalo usoudit, že žádné peklo neexistuje.

„Peklo existuje, ale je to něco jiného, než si člověk představuje, a vy ho nezakoušíte z důvodů, které jsem uvedl.“

Co je peklo ?

„**Peklo** je prožitek nejhoršího možného výsledku vašich rozhodnutí a činnosti. Je to přirozený důsledek všech myšlenek, které popírají Boha nebo odmítají to, čím jste ve vztahu ke mně.

Je to bolest, která je důsledkem nesprávného myšlení. Ale dokonce i výraz „nesprávné myšlení“ je nepřesný, neboť neexistuje nic, co by bylo nesprávné.

Peklo je opakem radosti. Je to nespokojenost. Znamená to vědět čím jste, ale nezakoušet to. Znamená to být něčím míň. To je peklo, a vaše duše nezná nic horšího.

Peklo však není oním místem, které jste si vymyslili, místem, kde vás spaluje věčný oheň a kde věčně trpíte. Jaký by to mělo smysl ?

I kdyby mě napadla neobvykle bezbožná myšlenka, že si „nezasloužíte“ nebe, proč bych měl potřebu mstít se vám nebo vás trestat ? Nebylo by pro mě jednodušší prostě se vás zbavit ? Jaká mstivá část mé povahy by mě vedla k tomu, abych vás odsoudil k věčnému utrpení, jež ani nelze popsat ?

Jestliže se domníváš, že jsem motivován touhou po spravedlnosti, nemyslíš, že by účelům spravedlnosti posloužilo stejně, kdybych vám jednoduše odepřel nebeské společenství ? Je také nutné, abych vám působil nekonečnou bolest ?

Říkám vám, že po smrti vás nečeká nic z toho, co jste si vykonstruovali ve svých mytologiích založených na strachu. A přece existují duše tak nešťastné, tak nedokonalé, tak oddělené od Boží radosti, že to pro ně je peklem. Ale já vás do takového pekla neposílám, já vás takto netrestám. Vy sami si to způsobujete, kdykoli oddělujete své já od své nejvznešenější představy o sobě samých, kdykoli popíráte své já a kdykoli odmítáte to, čím skutečně jste.

Ale tak nemusíte žít věčně. Tak žít **nemůžete**, neboť není v mém plánu, abyste ode mne zůstali navždy odděleni. Něco takového je ve skutečnosti nemožné - neboť abyste toho dosáhli, nejen vy byste museli popřít to, čím jste,

ale musel bych to udělat i já. To však nikdy neudělám. A pokud alespoň jeden z nás zůstane věrný této pravdě o vás, tato pravda nakonec zvítězí.“

Jestliže však neexistuje peklo, znamená to, že si člověk může dělat, co chce, a nemusí se bát odplaty ?

„Potřebujete **strach** k tomu, abyste byli, dělali a měli to, co je správné ? Musí vám být **vyhrožováno**, abyste byli „dobří“ ? A co to znamená „být dobrý“ ? Kdo o tom nakonec rozhoduje ? Kdo určuje pravidla ?

Řeknu vám tohle: Vy sami si vytváříte pravidla. A vy sami posuzujete, jak je dodržujete. Neboť vy jste ti, kdo rozhodli o tom, čím skutečně jste - a čím chcete být. A vy jste jediní, kdo mohou posoudit, jak na tom jste.

Nikdo jiný vás nikdy nebude soudit, neboť proč by měl Bůh soudit tvory, které sám stvořil ? Kdybych byl chtěl, abyste dělali všechno dokonale, byl bych vás nechal ve stavu naprosté dokonalosti, z kterého pocházíte. Cílem celého životního procesu je, abyste objevili sami sebe, abyste sami sebe vytvořili takové, jací skutečně jste - a jakými skutečně chcete být. Tím však nemůžete být, pokud nemáte možnost být **něčím jiným**.

Měl bych vás tedy trestat za to, že jste učinili rozhodnutí, které jsem vám umožnil ? Kdybych nechtěl, abyste učinili toto druhé rozhodnutí, proč bych vám k tomu dával příležitost ?

Na tuto otázku si musíte odpovědět, než mi připíšete roli odsuzujícího Boha.

Proto odpověď na tvou otázku zní: ano, můžete si dělat, co chcete, a nemusíte se bát odplaty. Bude však dobré, když si uvědomíte důsledky.

Důsledky jsou přirozené následky. Ty jsou něčím jiným než odplatou nebo trestem. Následky jsou prostě tím, k čemu vede aplikace přírodních zákonů. Jsou tím, co se **děje** v důsledku toho, co se **událo** předtím.

Veškerý fyzický život funguje ve shodě s přírodními zákony. Jestliže si tyto zákony zapamatujete a budete se jimi řídit, zvládnete život na fyzické úrovni.

To, co vám připadá jako trest - nebo to, co považujete za zlo - není ničím než působením přírodních zákonů.“

Kdybychom tyto zákony znali a řídili se jimi, neměli bychom už nikdy žádné problémy ? To jsi chtěl říci ?

„Nikdy byste neměli pocit, že jste v „nesnázích“. Žádnou životní situaci byste nepovažovali za problém. Žádná okolnost by vám nenaháněla strach. Skoncovali byste se svým strachem, pochybnostmi a obavami. Žili byste tak, jak si představujete, že žili Adam a Eva - ne jako odtělesnění duchové ve sféře absolutna, nýbrž jako ztělesnění duchové ve sféře relativity. A přece byste měli veškerou svobodu, radost, klid, moudrost a schopnosti Ducha, jímž jste. Byli byste naplněnými bytostmi.

To je cílem vaší duše - plně realizovat samu sebe, zatímco přebývá v těle, stát se **ztělesněním** všeho, čím skutečně je.

To je můj plán. To je můj ideál: že se budu realizovat skrze vás. Že se rozumové poznání změní ve zkušenost, abych mohl empiricky poznat sám sebe.

Já jsem stanovil zákony vesmíru. Jsou to dokonalé zákony, které zaručují dokonalé fungování fyzického světa.

Viděli jste někdy něco dokonalejšího, než je sněhová vločka ? Její složitost, struktura, symetrie, její shoda se sebou samou, její odlišnost od všeho ostatního - to vše je záhadou. Žasnete nad zázrakem tohoto přírodního jevu. Jestliže však mohu udělat tohle s jednou sněhovou vločkou, co si myslíte, že mohu udělat s celým vesmírem ?

Kdybyste viděli jeho symetrii, dokonalost jeho struktury - od největšího tělesa až po nejmenší částici - nebyli byste schopni to pochopit. Neumíte si představit implikace ani toho mála, co jste schopni zahlédnout. Nicméně si uvědomujete, že takové implikace existují - jsou však mnohem složitější než cokoli, co můžete pochopit. Váš Shakespeare to vyjádřil nádherně:

„Jsou věci mezi nebem a zemí, o nichž lidská moudrost nemá ani zdání.“

Jak mohu tyto zákony poznat ? Jak se je mohu naučit ?

„To není otázka učení, je to otázka **rozpomenutí**.“

Jak si na ně mohu vzpomenout ?

„Nejdřív se úplně uklidni. **Uklidni** vnější svět, aby ti vnitřní svět přinesl poznání. Právě toto vnitřní poznání všichni hledáte, ale nemůžete je najít, zabýváte-li se pouze vnější realitou. Proto se snažte žít ve své duši. A jestliže v ní nežijete, vycházejte z ní ve svém vztahu k vnějšímu světu. Pamatujte si tento axiom:

Nežijete-li ve své duši, o hodně přicházíte.

Opakujte si to v první osobě, aby to znělo osobněji:

Jestliže nežiji ve své duši, o hodně přicházím.

Celý život o něco přicházíte. Ale tak to nemusí být.

Není nic, čím byste nemohli být, není nic, co byste nemohli dělat. Není nic, co byste nemohli mít.“

To zní, jako bys mi sliboval rajske slasti.

„Co jiného bys očekával od Boha ? Věřil bys mi, kdybych ti sliboval méně ?

Tisíce let lidé nevěřili Božím slibům, protože jim připadaly příliš krásné. A proto jste si vybrali menší slib - menší lásku. Neboť nejkrásnější Boží slib vychází z nejušlechtlejší lásky. Neumíte si představit dokonalou lásku a proto si neumíte představit dokonalý slib. Právě tak jako dokonalého člověka. Proto nevěříte ani ve své já.

Protože nevěříte v nic, nevěříte ani v Boha. Neboť víra v Boha produkuje víru v největší Boží dar - v bezpodmínečnou lásku - a v největší Boží slib - v neomezený potenciál.“

Mohu tě nyní přerušit ? Nerad přerušuji Boha, když se rozhovořil.., ale řeči o neomezeném potenciálu jsem slyšel už dříve. Ty však neodpovídají lidské zkušenosti. Zapomeň na problémy, které mají průměrní lidé - ale co problémy těch, kteří se narodili s nějakým duševním nebo tělesným omezením ? Mají i oni neomezený potenciál ?

„Píšete o tom ve vašich posvátných knihách - mnoha způsoby a na mnoha místech.“

Uved' nějaký příklad.

„Přečti si například šestý verš v jedenácté kapitole první knihy Mojžíšovy.

Je tam psáno, „Potom Bůh řekl: 'Pohleďme, je to jeden lid a pro všechny je jeden jazyk, a tohle začínají dělat. Ano, není teď nic, co by zamýšleli udělat a co by bylo pro ně nedosažitelné.“

„Ano. A věříš tomu ?“

To se netýká slabých a postižených - netýká se to lidí, kteří jsou něčím omezení.

„Myslíš si, že jsou něčím omezení, aniž si to sami zvolili ? Domníváš se, že se lidská duše setkává s problémy náhodně ? To si skutečně myslíš ?“

Chceš říci, že si lidská duše vybírá předem, jakým životem bude žít ?

„Ne, to by zmařilo smysl vašeho setkání s problémy. Cílem je vytvořit váš život - a tím vytvořit vaše já - v nádherném přítomném okamžiku. Svůj život si tedy nevybíráte předem.

Můžete si však vybírat lidi, místa a události, problémy a překážky, příležitosti a možnosti, z nichž vytvoříte svůj život. Můžete si vybrat barvy pro svou paletu a nástroje pro svou dílnu. Co vytvoříte, záleží na vás.

Váš potenciál je neomezený ve všem, co chcete udělat. Nemyslete si, že duše ztělesněná v těle, kterému říkáte omezené, nedosáhla svého plného potenciálu, neboť nevíte, čeho taková duše chtěla dosáhnout. Neznáte její program. Neznáte její záměry.

Proto žehnejte každému člověku a každé situaci a buďte za všechno vděční. Tak potvrzujete dokonalost Božího světa - a projevujete svou víru. Neboť v Božím světě se neděje nic náhodně a neexistuje nic takového jako shoda okolností. Svět není bičován nahodilými událostmi ani tím, čemu říkáte osud.

Je-li sněhová vločka naprosto dokonalá, nemyslíte si, že totéž lze říci o něčem tak nádherném, jako je váš život ?“

Dokonce i Ježíš léčil nemocné. Proč by je léčil, kdyby byli v tak dokonalé kondici ?

„Ježíš neléčil nemocné proto, že by je považoval za nedokonalé. Léčil je proto, že viděl, že jejich duše to vyžadují jako součást svého procesu. Viděl dokonalost celého procesu. Uvědomoval si záměr duší. Kdyby si byl myslil, že všechny nemoci, duševní nebo tělesné, představují nedokonalost, nevyléčil by všechny lidi na této planetě ? Pochybuješ snad, že by toho byl schopen ?“

Ne. Věřím, že by toho schopen byl.

„Dobře. Proč to tedy neudělal ? Proč nechal některé trpět, zatímco jiné léčil ? Proč Bůh připouští jakékoli utrpení ? Tuto otázku jsem již slyšel a odpověď zůstává stejná. Životní proces je dokonalý a všechno živé vzniká ze svobodné **volby**. Není správné do takové volby zasahovat ani o ní pochybovat. Obzvláště nevhodné je odsuzovat ji.

Správné je pozorovat životní proces a pak udělat pro duši všechno, co jí pomůže učinit vyšší rozhodnutí. Proto rozhodnutí druhých pozorujte, ale neodsuzujte je. Uvědomte si, že jejich rozhodnutí je v daném okamžiku dokonalé - ale buďte připraveni jim pomoci ve chvíli, kdy chtějí učinit nové rozhodnutí - vyšší rozhodnutí.

Vstupte do společenství duší druhých lidí a jejich záměry a cíle vám začnou být jasné. To dělal Ježíš s těmi, které léčil - a se všemi, jejichž životy ovlivnil. Ježíš vyléčil všechny, kteří ho o to požádali. Neléčil každého. Kdyby to byl dělal, porušil by posvátný zákon vesmíru.

Dovolte každé duši jít svou cestou.“

Ale znamená to, že nesmíme pomáhat nikomu, kdo nás o to nepožádá ? Jistě že ne, neboť bychom nebyli schopni pomoci hladovějícím dětem v Indii, trpícím masám v Africe ani chudým a ponížným kdekoli na světě. Veškerá dobročinná činnost by byla zakázaná. Aby nám bylo dovoleno udělat něco, co je zjevně správné, musíme čekat, dokud někdo nezačne zoufale volat o pomoc ?

„Odpověď na tuto otázku je zřejmá. Je-li něco zjevně správné, udělejte to. Dobře však posuzujte, co je „správné“ a co „nesprávné“.

Věci jsou správné nebo nesprávné jen proto, že si to myslíte. Inherentně nejsou ani správné, ani nesprávné.“

Nejsou ?

„Ne. Zda je něco správné nebo nesprávné závisí na subjektivním názoru založeném na osobním systému hodnot. Svým subjektivním hodnocením vytváříte své já - vaše osobní hodnoty určují, čím jste.

Svět je takový, jaký je, abyste mohli činit takováto rozhodnutí. Kdyby byl svět dokonalý, proces vytváření vašeho já by skončil. Právnickova kariéra by skončila, kdyby přestaly existovat soudní pře. Lékařova kariéra by skončila, kdyby přestaly existovat nemoci. Filozofova kariéra by skončila, kdyby neexistovaly žádné otázky.“

A kariéra Boha by skončila, kdyby přestaly existovat problémy !

„Přesně tak. Vyjádřil jsi to naprosto přesně. Všichni bychom přestali tvořit, kdyby nebylo co tvořit. Všichni máme zájem na tom, aby celý proces pokračoval. Přestože říkáme, že bychom rádi vyřešili všechny problémy, neodvažujeme se je vyřešit, protože bychom neměli co na práci.“

Představitelé válečného průmyslu si to také uvědomují velmi dobře. Z toho důvodu jsou proti jakékoli vládě, která by chtěla navždy skoncovat s válkou kdekoli.

Lékařský establishment si to také uvědomuje. Proto se v zájmu svého přežití tak horlivě brání proti jakémukoli zázračnému léku - nemluvě o možnosti samotných zázraků.

Vaší náboženské obci je to také jasné. Proto napadá jakékoli pojetí Boha, které nezahrnuje strach, soud a odplatu, a odmítá jakoukoli definici Já, která nezahrnuje její vlastní představu jediné pravé cesty k Bohu.

Jestliže řeknu člověku, ty jsi Bůh - k čemu je potom náboženství ? Jestliže mu řeknu, jsi vyléčen, k čemu je potom lékařská věda ? Jestliže mu řeknu, budeš žít v míru, k čemu jsou potom vyjednávači míru ? Jestliže řeknu, že všechno funguje, k čemu jsou potom všichni ostatní ?

K čemu jsou například instalatěři ?

Na světě jsou v podstatě dva druhy lidí: ti, kteří vám dávají věci, které potřebujete, a ti, kteří tyto věci spravují. V jistém smyslu jsou údržbáři i řezníci, pekaři, výrobci svíček a všichni ostatní, kteří vám dávají potřebné věci. Neboť toužit po něčem znamená potřebovat to. Proto si dávejte pozor, aby se vám touha nestala návykem.“

Chceš říci, že na světě budou vždycky problémy ? Chceš říci, že chceš, aby to tak bylo ?

„Říkám, že svět existuje tak, jak existuje - stejně jako sněhová vločka existuje tak, jak existuje - přesně podle plánu. Vy jste jej takovým udělali - stejně jako jste udělali svůj život přesně takovým, jaký je.“

Já chci to, co chcete vy. Jakmile budete chtít opravdu skoncovat s hladem, na světě přestane být hlad. Dal jsem vám všechno potřebné, abyste to mohli udělat. Ale vy to neuděláte. Ne proto, že to udělat nemůžete. Mohli byste skoncovat s hladem hned zítra. Vy to však udělat nechcete.

Tvrdíte, že existují dobré důvody, aby denně umíralo hladem 40 tisíc lidí. Žádné dobré důvody neexistují. Říkáte, že proti tomu nemůžete nic dělat, a přitom každý den přivádíte na svět 50 tisíc novorozenců. A tomu říkáte láska. Tomu říkáte Boží plán. Takový plán postrádá jakoukoli logiku, nemluvě vůbec o soucitu.

Ukazuji vám, že svět existuje tak, jak existuje, protože **to tak chcete**. Systematicky ničíte životní prostředí a přitom označujete takzvané přírodní katastrofy za důkaz krutosti Boha nebo Přírody. Podvádíte sami sebe, neboť právě vaše způsoby jsou kruté.

Nic není mírnější než Příroda. A nikdo není k Přírodě krutější než člověk. A přesto odmítáte veškerou odpovědnost. Říkáte, že to není vaše vina, a v tom máte pravdu. Neboť to není otázka viny, je to otázka **volby**.

Můžete se rozhodnout, že hned zítra přestanete ničit deštné pralesy. Můžete se rozhodnout, že přestanete ničit ochrannou vrstvu ozonu kolem zeměkoule. Můžete se rozhodnout, že přestanete ničit světový ekosystém. Můžete se pokusit dát sněhovou vločku opět dohromady - nebo alespoň zastavit její neúprosné tání - ale uděláte to ?

Podobně můžete hned zítra skončit všechny války. Jednoduše. Snadno. Záleží jen na tom, zda se všichni dohodnete. Nemůžete-li se však dohodnout na něčem tak jednoduchém, jako je skoncování se zabíjením lidí, jak můžete žádat Boha, aby dal váš život do pořádku ?

Neudělám pro vás nic, co neuděláte vy pro sebe. Tak hovoří zákon a tak hovoří prorokové.

Svět je v takovém stavu, v jakém je, kvůli vám a rozhodnutím, která jste učinili - nebo neučinili.

(Nerozhodnout se znamená rozhodnout se.)

Země je v takovém stavu, v jakém je, kvůli vám a rozhodnutím, která jste učinili - nebo neučinili.

Váš vlastní život je takový, jaký je, kvůli vám a rozhodnutím, která jste učinili - nebo neučinili.“

To, že mě přejelo nákladní auto, vůbec nezáleželo na mém rozhodnutí ! Nezáleželo na mém rozhodnutí ani to, že jsem byl přepaden lupičem. To by mohl někdo říci. Na světě jsou lidé, kteří by to mohli říci.

„Vy **všichni** jste zodpovědní za situace, které v lupiči probouzejí touhu krást. Všichni vytváříte vědomí, které umožňuje znásilňování žen. Teprve když v sobě samých uvidíte to, co je příčinou zločinu, začnete napravovat podmínky, jež k němu vedou.

Nakrmte hladové, vraťte důstojnost chudým. Dejte příležitost méně talentovaným. Skoncujte s předsudky, které udržují masy v beznadějně situaci. Odhodte všechna omezení a tabu týkající se sexuální energie - pomozte druhým pochopit nádheru sexuality a zaměřte ji správným směrem. Když to uděláte, navždy skončíte s násilím.

Pokud se týká takzvaných „nehod“, naučte se je přijímat jako součást velké mozaiky. Přišli jste na svět, abyste si vypracovali individuální plán, jak spasit sami sebe. Spása však neznamena, že se vyhnete nástrahám ďábla. Neexistuje nic takového jako ďábel, a neexistuje peklo. Snažte se vymanit ze zapomnění nerealizovaného života.

V této bitvě nemůžete prohrát. Nemůžete neuspět. A proto to není bitva, ale proces. Jestliže si to však neuvědomíte, budete považovat život za neustálý boj. Můžete tomu uvěřit natolik, že si kolem boje vytvoříte celé náboženství. Takové náboženství vás bude učit, že boj je smyslem života. To je však špatné učení. Život se vyvíjí tím, že nebojete. Vítězství dosáhnete tím, že se odevzdáte.

Nehody se stávají, protože se stávají. Určité prvky životního procesu, které se sešly v určitou dobu a určitým způsobem, vedly k určitým výsledkům - k výsledkům, které z různých důvodů považujete za nepříznivé. A přesto z hlediska programu vaší duše nemusejí být tak nepříznivé.

Řeknu vám tohle: Neexistují shody okolností a nic se neděje „náhodně“. Každou událost si vybíráte, abyste mohli vytvořit a poznat to, čím skutečně jste. Všichni skuteční Mistři si to uvědomují. Proto si zachovávají klid a rozvahu i v nejhroších chvílích života.

Velcí učitelé vašeho křesťanského náboženství si to uvědomují. Vědí, že Ježíše nevyvedlo z klidu ani ukřižování, protože to očekával. Mohl odejít, ale neodešel. Mohl celý proces zastavit, kdykoli by se mu zachtělo. Měl k tomu dostatečnou moc. A přesto to neudělal. **Nechal se ukřižovat**, aby osvobodil člověka. Říkal lidem, podívejte se, co mohu udělat. Dívejte se na to, co je **pravdivé**. A uvědomte si, že tohle všechno můžete udělat i vy. Neboť neřekl jsem vám, že jste Bohové ? Vy mi však nevěříte. Jestliže tomu nevěříte, věřte v sebe a věřte ve mne.

Ježíš byl tak soucitný, že si našel způsob, jak ovlivnit svět, aby se všichni lidé dostali do nebe (seberealizace) skrze něho. Neboť Ježíš přemohl utrpení a smrt. A totéž můžete udělat i vy.

Kristus neučil, že **získáte věčný život** - učil, že ho už **máte**; neučil, že **budete** bratry v Bohu učil, že jimi už jste; neučil, že **dostanete** všechno, co chcete, - učil, že to už **máte**.

Nic jiného nepotřebujete vědět. Neboť jste tvůrci své reality a váš život nemůže být jiný než takový, jak si ho představujete.

Svůj život vytváříte svým myšlením. To je první krok tvůrčího aktu. Bůh Otec je myšlenka. Vaše myšlenka je rodičem, který dává vzniknout všemu.“

Tohle je jeden ze zákonů, které si musíme zapamatovat ?

„Ano.“

Můžeš mi říci, jaké jsou další ?

„Už jsem ti to řekl. Od počátku času vás učím všechny zákony. Vysvětluji vám je znovu a znovu. Posílám vám jednoho učitele za druhým. Vy je však neposloucháte. Vy je zabíjíte.“

Ale proč ? Proč zabíjíme ty nejzbožnější lidi mezi námi ? Zabíjíme je nebo je zneuctíváme, což je totéž. Proč ?

„Protože odmítají každou vaši myšlenku, která mě popírá. A vy mě musíte popírat, jestliže popíráte své já.“

Proč bychom chtěli popírat tebe nebo sebe ?

„Protože se všichni bojíte. A protože se vám mé sliby zdají být příliš dobré. Protože nemůžete přijmout nejvyšší Pravdu. A proto se omezujete na duchovnost, která učí strach a závislost a nesnášenlivost, místo aby učila lásku a moc a pochopení.

Jste **naplněni** strachem - a největší strach máte z toho, že můj největší slib může být největší lží. A proto si vytváříte různé fantazie. Tvrdíte, že každý slib, který vám dává moc a zaručuje vám Boží lásku, musí být **falešným slibem ďábla**. Říkáte si, že jedině ďábel by vám mohl dát takový slib - aby vás svedl k falešné představě strašného, žárlivého, mstivého a trestajícího Boha.

Přestože tyto vlastnosti odpovídají spíš definici ďábla (kdyby nějaký vůbec existoval), přepisujete je Bohu, abyste nemuseli přijmout Božské sliby svého Stvořitele ani Božské vlastnosti svého Já.

Taková je moc strachu.“

Snažím se svého strachu zbavit. Můžeš mi říci o dalších zákonech ?

„První zákon říká, že můžete dělat, být a mít všechno, co si umíte představit. Druhý zákon říká, že přitahujete všechno, čeho se bojíte.“

Proč je tomu tak ?

„**Emoce** je síla, která přitahuje. To, čeho se bojíte, zakusíte. Zvířata - která považujete za nižší životní formu - okamžitě poznají, když se jich bojíte. Rostliny - které považujete za ještě nižší životní formu - reagují mnohem lépe na lidi, kteří je milují, než na lidi, kteří o ně nemají zájem.

Nic z toho není náhodné. Ve vesmíru není nic náhodného - existuje jen velký plán; neuvěřitelná „sněhová vločka“.

Emoce je energie v pohybu. Když rozproudíte energii, vyvoláte účinek. Jestliže rozproudíte dostatek energie, vytvoříte hmotu. Hmota je nahromaděná energie. Manipulujete-li energii určitým způsobem a dostatečně dlouhou dobu, dostanete hmotu. Každý Mistr zná tento zákon. Je to alchymie vesmíru. Je to tajemství života.

Myšlenka je čistá energie. Každá myšlenka je tvůrčí. Energie vaší myšlenky nikdy neumírá. Nikdy. Opouští vaši bytost a rozšiřuje se do celého vesmíru. Myšlenka je věčná.

Všechny myšlenky koagulují; všechny myšlenky se setkávají s ostatními myšlenkami a vytvářejí proměnlivou strukturu nevýslovné krásy a neuvěřitelné složitosti.

Energie přitahuje energii stejného druhu - a vytváří „nakupení“ stejné energie. Když se setká dostatečné množství podobných „nakupení“, spojí se dohromady. K vytvoření hmoty je třeba nepředstavitelné množství energie stejného druhu. Nicméně z čisté energie se nakonec vytvoří hmota. To je jediný způsob, jak může vzniknout

hmota. Jakmile se energie změní v hmotu, zůstane hmotou velmi dlouho - pokud její struktura není narušena jiným druhem energie. Tato energie jiného druhu ve skutečnosti rozkládá hmotu a uvolňuje surovou energii.

Na této teorii je založena například atomová bomba. Einsteinovi se podařilo vysvětlit nejlépe ze všech lidí tvůrčí tajemství vesmíru.

Nyní byste měli chápat, jak mohou lidé podobného smýšlení vytvořit určitou realitu. Řčení, „Kdykoli se dva nebo více lidí shromáždí ve jménu Boha“, získává mnohem hlubší význam.

Když celé společnosti myslí určitým způsobem, stává se mnoho velmi pozoruhodných věcí - ne všechny jsou však žádoucí. Například společnost, která žije ve strachu, nevyhnutelně produkuje to, z čeho má největší strach.

Velké komunity nebo kongregace často nacházejí ve společném myšlení (neboli v tom, čemu někteří lidé říkají modlitba) schopnost produkovat zázraky.

A je nutné podotknout, že dokonce i jedinci - je-li jejich myšlenka dostatečně silná - mohou vyprodukovat podobný výsledek. Jeze to dělal běžně. Věděl, jak přenášet a ovládat energii a hmotu. Mnoho dalších Mistrů to umělo. Mnoho Mistrů to umí i dnes.

I vy se to můžete naučit. Dnes.

Je to znalost dobra a zla, znalost, na které se podíleli Adam a Eva. Dokud to nepochopili, nemohl existovat život v dnešní podobě. Adam a Eva - první muž a první žena - byli Otcem a Matkou lidské zkušenosti.

To, co mytologie popisuje jako Adamův pád, bylo ve skutečnosti Adamovým povznesením; byla to největší událost v historii lidstva. Neboť bez toho by neexistoval svět relativity. Čin Adama a Evy nebyl prvotním hříchem, byl ve skutečnosti prvním požehnáním. Měli byste jim děkovat, neboť tím, že učinili první „nesprávné“ rozhodnutí, vytvořili možnost činit **jakákoli** rozhodnutí.

Vaše mytologie popisuje Evu jako špatnou - neboť nabídla Adamovi jablko ze zakázaného stromu dobra a zla. Tato mýtická událost vám od té doby dovoluje považovat ženu za příčinu mužova „pádu“.

Čeho se nejvíc bojíte, to vás bude ze všeho nejvíc pronásledovat. Váš strach to k vám bude přitahovat jako magnet. Posvátné knihy všech náboženství vás nabádají, abyste neměli strach. Myslíte si, že je to náhoda ?

Zákony jsou velmi jednoduché:

- 1. Myšlenka je tvůrčí.**
- 2. Strach přitahuje energii podobného druhu.**
- 3. Neexistuje nic než láska.“**

Tomu nerozumím. Jak může existovat jen láska, když strach přitahuje energii podobného druhu ?

„Láska je nejvyšší realita. Láska je jediná realita. Láska je všechno. Pocit lásky je vaším prožíváním Boží existence.

Láska je vším, co je, co bylo a co bude. Když vstoupíte do absolutna, vstoupíte do lásky.

Sféra relativity byla vytvořena proto, abych mohl zakoušet své Já. To jsem vám již vysvětlil. To však nedělá sféru relativity reálnou. Vy i já tuto realitu vytváříme - abychom mohli poznat sami sebe empiricky.

Nicméně tato realita se může jevit jako velmi reálná. Přijímáme ji jako skutečně existující. Tímto způsobem Bůh stvořil „něco jiného“ než sebe (i když to je, přesně řečeno, nemožné, neboť Bůh je vším, co existuje).

Tím, že jsem stvořil „něco jiného“ - to jest sféru relativity - vytvořil jsem prostředí, ve kterém se můžete rozhodnout, že budete Bohem, místo aby vám bylo připomínáno, že Bohem jste; ve kterém můžete zakoušet Boha jako tvůrčí akt, nikoli jako pouhé myšlení; ve kterém i malá svíčka na slunci ta nejmenší dušička - může poznat sama sebe jako světlo.

Strach je druhým pólem lásky. To je **prvotní polarita**. Když jsem stvořil sféru relativity, nejdříve jsem stvořil opak sebe samého. Ve sféře, kde žijete na fyzické úrovni, jsou jen dva stavy existence: láska a strach. Myšlenky zakořeněné ve strachu produkují jeden druh materializace na fyzické úrovni, kdežto myšlenky zakořeněné v lásce produkují jiné druhy.

Starí mistři objevili tajemství relativního světa - a odmítli uznat jeho realitu. Zkrátka a dobře **Mistři jsou ti, kteří uznávají jen lásku. V každém okamžiku. V každém případě. V každé situaci.** I když byli zabíjeni, milovali své vrahy. I když byli pronásledováni, milovali své pronásledovatele.

To je velmi obtížné pochopit a ještě obtížnější napodobit. Nicméně to každý Mistr vždycky dělal. Každý Mistr to dělal bez ohledu na to, k jaké náboženské nebo filozofické tradici patřil.

Tento příklad a toto ponaučení vám bylo dáno. Znovu a znovu vám to bylo ukazováno. Během celé historie a na všech místech. Po celý váš život a v každém okamžiku. Vesmír použil všech prostředků, aby vám tuto Pravdu odhalil. Odhalil vám ji v písních a příbězích, v poezii a tanci, v pohyblivých obrazech, kterým říkáte film, a ve slovech, kterým říkáte knihy.

Všemi koridory lidské zkušenosti se ozývá tato Pravda: Láska je jedinou odpovědí. Ale vy neposloucháte.

Nyní se obracíte k této knize a opět se mě ptáte na to, co jsem vám řekl nesčíslněkrát. A já vám to budu opakovat - v kontextu této knihy. Jste ochotni nyní poslouchat? Uslyšíte mě?

Co vás přivedlo k této knize? Jak došlo k tomu, že ji držíte v rukou? Myslíte si, že nevím, co dělám?

Ve vesmíru neexistují žádné náhody.

Slyšel jsem volání vašich srdcí. Viděl jsem hledání vašich duší. Víím, jak hluboce toužíte po této Pravdě. V bolestech i radosti po ní voláte. Neustále mě prosíte: Ukaž se. Zjev se.

V této knize to dělám tak srozumitelně, že tomu nelze nerozumět. Vyjadřuji se jazykem tak jednoduchým, že vás nemůže zmást. Slovy tak obyčejnými, že se v nich nemůžete ztratit.

Proto se mě ptejte. Ptejte se na cokoli. Pokusím se vám odpovědět. Použiji k tomu celého vesmíru. Proto dávejte dobrý pozor. Tato kniha není ani zdaleka mým jediným nástrojem. Můžete mi položit otázku a pak knihu odložit. Ale dávejte pozor. Poslouchejte. Soustřeďte se na slova příští písni, kterou uslyšíte. Na informace v příštím článku, který budete číst. Na příběh příštího filmu, který uvidíte. Na náhodnou poznámku člověka, kterého potkáte. Nebo na zvuk příští řeky, příštího oceánu, příštího závanu větru, který laská vaše uši - to vše jsou moje prostředky; všechny tyto cesty jsou mi otevřeny. Budu k vám hovořit, pokud budete naslouchat. Přijdu k vám, pozvete-li mě. Pak vám ukážu, že jsem tu vždycky. **Všemi způsoby.**

2

Způsobíš, abych poznal stezku života.
U tvého obličeje je radování do sytosti;
po tvé pravici je příjemnost navždy.

Žalm 16:11

Celý život hledám cestu k Bohu.

„To vím -“

- a teď jsem ji našel a nemohu tomu uvěřit. Připadám si, jako bych tu seděl a psal tohle vše sám sobě.

„To děláš.“

Nepřipadá mi to jako rozhovor s Bohem.

„Chceš zvony a píšťaly? Uvidím, co mohu udělat.“

Pravděpodobně víš, že někteří lidé budou považovat tuto knihu za rouhání. Zejména budeš-li mluvit jako vtipálek.

„Dovol mi, abych ti něco vysvětlil. Všichni si myslíte, že Bůh se projevuje jen jedním způsobem. To je velmi nebezpečná myšlenka.

Brání vám v tom, abyste Boha viděli všude. Myslíte-li si, že Bůh hovoří jen jedním způsobem, že má jen jednu podobu, nikdy mě neuvidíte a neuslyšíte. Celý život budete hledat Boha a nenajdete **ji**. Neboť hledáte **jeho**. Tohle je jen příklad.

Říká se, že nevidíte-li Boha v profánním ani hlubokém světě, uniká vám půl pravdy. To je velká Pravda.

Bůh je ve smutku i ve smíchu, v hořkosti i radosti. Za vším se skrývá Boží záměr - a proto je Bůh přítomen ve všem.“

Jednou jsem začal psát knihu, které jsem chtěl dát titul „Bůh je obložený chlebiček“.

„Byla by to velmi dobrá kniha. Dal jsem ti inspiraci. Proč jsi ji nedopsal ?“

Připadalo mi to jako rouhání. Nebo při nejmenším jako něco strašně neuctivého.

„Chceš říci **nádherně neuctivého** ! Jak jsi přišel na to, že Bůh je jen „uctivý“. Bůh je dole i nahoře. Bůh je teplo i chlad. Je napravo i nalevo. Uctivý i neuctivý !

Myslíš si, že Bůh se neumí smát ? Že nemá rád vtipy ? Že nezná humor ? Říkám vám, Bůh **vymyslí** humor.

Myslíte si, že musíte šeptat, když se mnou mluvíte ? Jsou snad slangová nebo sprostá slova mimo dosah mého chápání ? Říkám vám, můžete ke mně mluvit, jako byste hovořili ke svému nejlepšímu příteli.

Myslíte si, že existuje nějaké slovo, které jsem nikdy neslyšel ? Někaký pohled, který jsem nikdy neviděl ? Zvuk, který neznám ?

Myslíte si, že něčím pohrdám, zatímco miluji ostatní ? Říkám vám, **ničím nepohrdám. Nic mi není odporné. Všechno je život, a život je dar**; nevýslovný poklad; něco posvátného.

Já jsem život, neboť jsem látka, kterou je život. Každý aspekt života má posvátný účel. Nic neexistuje bez důvodu; všemu rozumím a se vším souhlasím.“

Jak je to možné ? A co všechno to zlo, které dělá člověk ?

„Vy lidé nemůžete vytvořit nic - ani myšlenku, ani předmět, ani událost - co by se vymykalo Božímu plánu. Neboť součástí Božího plánu je, abyste tvořili všechno, co chcete. V této svobodě spočívá vaše poznání Boha jako Boha - a pro takové poznání jsem vás stvořil. Proto jsem stvořil život.

Zlo je to, čemu říkáte zlo. A dokonce i to miluji, neboť jedině skrze to, čemu říkáte zlo, můžete poznat dobro; jedině skrze to, čemu říkáte práce ďábla, můžete poznat a vykonávat práci Boží. Nedávám přednost horkému před studeným, vysokému před nízkým, pravému před levým. To vše je relativní. Všechno je součástí toho, co je.

„Dobro“ nemiluji více, než miluji „zlo“. **Hitler odešel do nebe.** Až to pochopíte, porozumíte Bohu.“

Byl jsem vychován k tomu, abych věřil, že dobro a zlo skutečně existuje; že špatné a dobré jsou protiklady; že některé věci nejsou z hlediska Boha přijatelné.

„Z hlediska Boha je „přijatelné“ všechno, neboť jak by Bůh mohl odmítnout to, co je ? Něco odmítnout znamená popírat, že to existuje. Říci, že něco není správné, je totéž jako říci, že to není částí Boha - a to není možné.

Buďte však věrni svým názorům a hodnotám, neboť to jsou hodnoty vašich rodičů, vašich přátel a vaší společnosti. Tvoří strukturu vašeho života a kdybyste je ztratili, rozpárali byste látku své zkušenosti. Přesto je zkoumejte jeden po druhém. Nerozebírejte dům, ale podívejte se na každou cihlu a vyměňte ty, které jsou rozbité a budovu již nepodporují.

Vaše představy dobra a zla jsou jen představy. Jsou to myšlenky, které tvoří podstatu toho, čím jste. Existuje jen jediný důvod změnit je: a tím je nespokojenost s tím, čím jste.

Jedině vy sami víte, zda jste spokojení. Jedině vy můžete říci o svém životě: „Tohle je můj výtvar (syn), se kterým jsem spokojen.“

Jestliže vám vaše hodnoty vyhovují, buďte jim věrní. Ospravedlňujte je. Braňte je.

Bojujte za ně takovým způsobem, který nikoho nezraňuje. Zranění není nutnou součástí hojení.“

Říkáš, „budte věrni svým hodnotám“ a zároveň říkáš, že všechny naše hodnoty jsou nesprávné. Vysvětli mi to.

„Neřekl jsem, že vaše hodnoty jsou nesprávné. Ale nejsou ani správné. Jsou to prostě názory. Hodnocení. Rozhodnutí. Většinou jsou to rozhodnutí, která jste neučinili vy, ale někdo jiný. Například vaši rodiče. Vaše náboženství. Vaši učitelé, historikové, politikové.

Velmi málo svých názorů jste si utvořili na základě vlastní zkušenosti. A přesto cílem vašeho života je získat zkušenost - a z této zkušenosti vytvořit své já. Vy však tvoříte své já ze zkušenosti druhých.

Kdyby existoval hřích, pak by jím bylo právě tohle: dovolit sami sobě stát se tím, čím jsme, na základě zkušenosti druhých. A právě tohoto „hřichu“ se dopouštíte. Vy všichni. Nečekáte na svou vlastní zkušenost, přijímáte zkušenost druhých jako evangelium (doslovně), a když pak poprvé sami něco zažijete, překryjete svou zkušenost tím, co si myslíte, že už znáte.

Kdybyste to nedělali, mohli byste získat úplně jinou zkušenost - zkušenost, která by mohla popřít zkušenost vašich učitelů. Většinou nechcete připustit, že se vaši rodiče, vaše škola, vaše náboženství a posvátné knihy mýlí - a proto popíráte svou vlastní zkušenost ve prospěch toho, **co vám bylo řečeno, abyste si myslili.**

Ničím to není ilustrováno lépe než vaším vztahem k sexualitě.

Každý ví, že sexuální zážitek může být nejsilnějším, nejvíce vzrušujícím, nejradostnějším, nejvíce posilujícím, nejintimnějším fyzickým zážitkem, jakého je člověk schopen. I když to víte ze své vlastní zkušenosti, přesto přijímáte názory druhých - kteří mají zájem na tom, jak myslíte.

Tyto názory a myšlenky odporují vaší vlastní zkušenosti, ale protože nechcete připustit, že se vaši učitelé mýlí, přesvědčíte sami sebe, že mylná je vaše zkušenost. Proto jste zradili svou vlastní pravdu - se zničujícími důsledky.

Totéž děláte s penězi. Kdykoli jste měli spoustu peněz, cítili jste se dobře. Dělal vám dobře, když jste je dostávali, a dělalo vám dobře, když jste je utráceli. Nebylo na tom nic „špatného“. Přesto jste si všípili učení druhých natolik, že jste odmítli svou vlastní zkušenost ve prospěch „pravdy“.

Když jste přijali tuto „pravdu“ za svou, utvořili jste si kolem ní své názory - to jest myšlenky, které jsou tvůrčí. Tak jste si vytvořili osobní realitu kolem peněz, která od vás peníze odpuzuje - neboť proč byste se snažili přitahovat něco, co není dobré ?

Je překvapující, že jste si vytvořili stejně rozporný názor na Boha. Vaše srdce vám říká, že Bůh je dobrý. Vaši učitelé vám říkají, že Bůh je špatný. Vaše srdce vám říká, abyste Boha milovali bez obav. Vaši učitelé vám říkají, že Boha se musíte bát, neboť je to mstivý Bůh. Říkají, že musíte žít ve strachu před Božím hněvem. Musíte se třást v jeho přítomnosti. Celý život se musíte bát jeho soudu. Neboť Bůh je „spravedlivý“. Bůh ví, že budete mít potíže, až stanete před jeho strašným soudem. Proto musíte být „poslušni“ jeho přikázání. Nebo na to doplatíte.

Nesmíte klást takové logické otázky jako: „Kdyby Bůh vyžadoval, abychom přísně dodržovali jeho zákony, proč vytvořil možnost porušování těchto zákonů?“ Protože chtěl, abyste měli „svobodnou volbu“, říkají vaši učitelé. Jaká je to však svobodná volba, když vám přináší odsouzení ? Jak může být taková volba svobodná, když to není vaše volba, ale volba někoho jiného ? Ti, kteří vás tohle učí, dělají z Boha pokrytce.

Říkají vám, že Bůh je odpouštějící a soucitný - ale když o odpuštění nepožádáte „správným způsobem“, pak vaše prosby nebudou vyslyšeny. Ani to by nebylo tak špatné, kdyby existoval jediný správný způsob, jak se modlit za odpuštění; je však tolik „správných způsobů“, kolik je učitelů, kteří je učí.

Proto většina z vás stráví celý život hledáním „správného“ způsobu, jak Boha uctívat a poslouchat a jak mu sloužit. **Celá ironie spočívá v tom, že nechci vaše uctívání, nepotřebuji vaši poslušnost a nevyžaduji od vás, abyste mi sloužili.**

Takové chování vždy vyžadovali od svých poddaných monarchové - často velmi egocentričtí a despotičtí. Nejsou to Boží požadavky - a je pozoruhodné, že lidé ještě nepřišli na to, že jsou to falešné požadavky, které nemají nic společného s potřebami Boha.

Bůh nemá žádné potřeby. Jsoucno je všechno, co je. Proto nic nepostrádá ani nepotřebuje.

Věříte-li v Boha, který něco potřebuje - a je natolik uražen, když to nedostane, že trestá ty, kteří mu to nedali - pak věříte v mnohem menšího Boha, než jsem já. Jste dětmi menšího Boha.

Mé děti, dovolte mi, abych vás opět ujistil, že nemám žádné potřeby. Nic nepotřebuji.

To neznamena, že nemám žádné **touhy**. Touha je něco jiného než potřeba (i když pro mnohé z vás je touha a potřeba totéž).

Touha je počátkem veškeré tvůrčí činnosti. Je to první myšlenka. Je to vznešený pocit v duši. Je to Bůh, který se rozhoduje, co stvoří.

A co je touhou Boha ?

Především toužím poznat a zakusit sám sebe v celé své nádheře - abych poznal, čím jsem. To bylo nemožné před tím, než jsem stvořil vás a všechny světy ve vesmíru.

Zadruhé chci, abyste poznali a zakusili, čím skutečně jste - skrze schopnost tvořit sami sebe jakýmkoli způsobem, který si zvolíte.

Zatřetí chci, aby celý životní proces byl neustálou radostí, neustálým tvořením, neustálým rozšiřováním a dokonalým naplněním v každém okamžiku.

Vytvořil jsem dokonalý systém, který zaručuje realizaci těchto tužeb. Právě teď se realizují. Jediný rozdíl mezi vám a mnou je v tom, že já to vím.

V okamžiku absolutního poznání (který může přijít kdykoli) se budete cítit tak, jako se já cítím vždycky: budete radostní, milující, chápající, žehnající a vděční.

Existuje pět postojů Boha. Než skončíme tento dialog, ukážu vám, jak užitím těchto postojů dosáhnete zbožnosti.

To vše je velmi dlouhou odpovědí na velmi krátkou otázku.

Ano, buďte věrni svým hodnotám a názorům - dokud máte pocit, že vám slouží. Ale snažte se zjistit, zda hodnoty, kterým **sloužíte** svými myšlenkami, slovy a činy, vám dovolují realizovat nejvyšší a nejlepší představu, kterou jste o sobě kdy měli.

Zkoumejte své hodnoty jednu po druhé. Vystavte je světlu veřejného zkoumání. Jestliže bez váhání můžete říci světu, čím jste a v co věříte, pak jste se sebou spokojeni. V tom případě nemusíte pokračovat v tomto dialogu, neboť jste si vytvořili takové já a takový život - že nemusíte nic zlepšovat. Dosáhli jste dokonalosti. Odložte tuto knihu.“

Můj život není dokonalý. Já nejsem dokonalý. Jsem změtí nedokonalostí. Přeji si - občas si to přeji z celého srdce - napravit tyto nedokonalosti; poznat příčinu svého chování, svých neúspěchů a překážek. Proto jsem se obrátil na tebe. Sám nejsem schopen najít odpovědi.

„Jsem rád, že ses na mě obrátil. Vždycky jsem tu byl proto, abych lidem pomáhal. Jsem tu i teď. Nemusíte hledat odpovědi sami. Nikdy jste to dělat nemuseli.“

A přece mi připadá příliš... troufalé... hovořit s tebou tímto způsobem - nedovedu si představit, že ty - Bůh - mi odpovíš - chci říci, že to je šílené.

„Chápu. Všichni autoři bible byli normální, ale vy ostatní jste šílení.“

Autoři bible byli svědkové Kristova života a věrně zaznamenali všechno, co slyšeli a viděli.

„Tady tě musím opravit. Většina autorů Nového zákona se nikdy neseťkala s Ježíšem. Narodili se dlouho po Ježíšově odchodu ze Země. Nepoznali by ho, ani kdyby do něho vrazili na ulici.“

Ale...

„Autoři bible byli velcí věřící a velcí historikové. Zapisovali příběhy, které slyšeli od svých starších, až nakonec vznikl písemný doklad.“

A ne všechno, co slyšeli, bylo zahrnuto do konečné verze.

Kolem Ježíšova učení vzniklo mnoho „církví“ - a jak se často stává, když se lidé shromáždí kolem mocné myšlenky, byli jedinci, kteří rozhodovali o tom, které části Ježíšova příběhu budou zapsány a jak. Tento proces výběru a editace pokračoval po celou dobu psaní evangelií a Bible.

Dokonce několik století po napsání původní verze rozhodl Vysoký církevní koncil o tom, které pravdy a doktríny budou zahrnuty do oficiální bible - a které budou vypuštěny jako „nezdravé“ a „předčasné“.

Existují také další posvátné knihy - všechny napsané v okamžicích inspirace obyčejnými lidmi, kteří nebyli o nic šílenější než vy.“

Naznačuješ - to snad nemyslíš vážně - že by se tento text jednoho dne mohl stát „posvátnou knihou“ ?

„Mé dítě, **všechno v životě je posvátné**. V tom smyslu je tedy i tento text posvátný. Ale nebudu se s tebou dohadovat o slovech, protože vím, co chceš říci.“

Ne, nenaznačuji, že se tento rukopis jednou stane posvátnou knihou. Určitě ne dříve než za několik století ani před tím, než se jazyk stane zastaralým.

Problém spočívá v tom, že jazyk této knihy je příliš hovorový, příliš současný. Lidé se domnívají, že kdyby s nimi hovořil Bůh, nemluvil by jako jejich soused. Jazyk by měl mít nějakou sjednocující strukturu. Určitou důstojnost. Božskost.

Jak už jsem řekl, to je součástí celého problému. Lidé se domnívají, že Bůh se projevuje jen v jedné podobě. Všechno, co neodpovídá této podobě, je považováno za rouhání.“

Jak už jsem řekl.

„Jak už jsi řekl.

Ale zkoumejme jádro tvé otázky. Proč si myslíš, že je šílené rozmlouvat s Bohem ? Nevěříš snad v modlitbu ?“

Věřím, ale to je něco jiného. Modlitbu jsem vždy považoval za monolog. Já se modlím a Bůh mlčí.

„Bůh nikdy nevyslyšel tvou modlitbu ?“

Ano, ale nikdy na ni neodpověděl slovy. V životě se mi stalo mnoho věcí, o kterých jsem byl přesvědčen, že jsou odpovědí - velmi přímou odpovědí - na modlitbu. Ale Bůh ke mně nikdy nehovořil.

„Rozumím. Takže tento Bůh, v něhož věříš - tento Bůh může dělat všechno - ale nemůže mluvit.“

Samozřejmě že Bůh může mluvit, když chce. Zdá se mi však nepravděpodobné, že by chtěl mluvit ke mně.

„Tohle je příčinou všech problémů ve vašem životě - neboť vy lidé se nepovažujete za hodné toho, aby k vám hovořil Bůh.

Jak tedy můžete očekávat, že uslyšíte můj hlas, když si myslíte, že si nezasloužíte, abych k vám hovořil ?

Říkám tohle: Právě teď dělám zázrak. Neboť hovořím nejen k tobě, ale ke každému, kdo čte tuto knihu.

Hovořím ke každému z nich. Každého z nich znám. Víím, kdo si najde cestu k mým slovům - a víím, že někteří uslyší - a někteří budou jen poslouchat, ale **neuslyší nic.**“

To mě přivádí k další věci. Už teď přemýšlím o tom, že tenhle rozhovor budu publikovat.

„Ano. A co je na tom „špatného“ ?“

Může někdo říci, že to dělám proto, abych na tom vydělal ? Není to podezřelé ?

„Chceš něco napsat jen proto, abys vydělal spoustu peněz ?“

Ne. Proto jsem nezačal psát. Začal jsem si tento dialog zapisovat, protože mě třicet let pronásledovaly určité otázky, na které jsem zoufale potřeboval odpovědi. Teprve později mě napadlo, že bych z toho mohl udělat knihu.

„Ten nápad jsem ti dal já.“

Ty ?

„Ano. Přece si nemyslíš, že bych dovolil, abys promarnil všechny tyto nádherné otázky a odpovědi.“

O tom jsem nepřemýšlel. Zpočátku jsem jen chtěl dostat odpovědi na své otázky, abych ukončil své hledání a našel spokojenost.

„Dobře. Tak přestaň pochybovat o svých motivech (děláš to pořád) a pokračuj v psaní.“

3

Mám stovku otázek. Tisíc otázek. Milion. Ale někdy nevím, kde začít.

„Začni kdekoli. Ptej se. Napiš si na papír otázky, které tě napadnou.“

Dobře. Některé z nich ti budou připadat velmi jednoduché, velmi obyčejné.

„Přestaň se kritizovat. Prostě je napiš na papír.“

Tak dobře. Tady jsou otázky, které mě právě napadají.

- 1. Kdy se můj život konečně rozběhne ? Co je třeba k tomu, abych měl alespoň nějaký úspěch ? Skončí někdy ten zápas ?*
- 2. Kdy se naučím dost, abych si rozuměl s lidmi ? Je možné být šťastný ve vztazích k druhým ? Musí mě druzí neustále napadat ?*
- 3. Proč nikdy nemám dost peněz ? Jsem předurčen k tomu, abych žil do konce života v nedostatku ? Co mi brání v tom, abych plně realizoval svůj potenciál v tomto ohledu ?*
- 4. Proč nemohu dělat to, co skutečně chci, a zároveň se tím uživit ?*
- 5. Jak mohu vyřešit své zdravotní problémy ? Mám dostatek chronických potíží na celý život. Proč je mám všechny teď ?*
- 6. Jaké karmické ponaučení tu mám získat ? Co se snažím zvládnout ?*
- 7. Existuje reinkarnace ? Kolik jsem měl životů ? Čím jsem v nich byl ? Je „karmický dluh“ realitou ?*
- 8. Občas mám pocit, že mám psychické schopnosti. Existují takové schopnosti ? Mám je já ? Co je pravdy na tom, že lidé, kteří tvrdí, že mají psychické schopnosti, „čachrují s ďáblem“ ?*

9. Je v pořádku nechat si platit za to, že děláme dobro ? Jestliže se rozhodnu dělat dobro - Boží práci - mohu to dělat a zároveň být bohatý ? Nebo se to vzájemně vylučuje ?

10. A co sexualita ? Co je skutečnou pravdou za touto lidskou zkušeností ? Je plození jediným clem sexuality, jak tvrdí některá náboženství ? Lze dosáhnout osvícení jedine potlačením sexuální energie ? Je v pořádku mít sexuální styky bez lásky ? Je tělesná rozkoš dostatečným ospravedlněním sexuálního styku ?

11. Proč jsi udělal sexualitu tak krásným zážitkem, když se jí máme vyhýbat ? Proč je nemorální nebo nezákonné všechno zábavné ?

12. Existuje život na jiných planetách ? Navštívily nás bytosti z jiných planet ? Pozorují nás ? Dočkáme se důkazů mimozemského života ? Má každá životní forma svého Boha ? Jsi Bohem všeho ?

13. Zavládne někdy na Zemi utopie ? Zjeví se někdy Bůh lidem ? Existuje něco jako druhý příchod Kristův ? Přejde někdy konec světa - nebo apokalypsa, jak to je prorokováno v bibli ? Existuje jediné pravé náboženství ? A jestliže ano, které ?

Tohle je jen několik mých otázek. Jak už jsem řekl, mám jich další stovky. Některé mě přivádějí do rozpaků - jsou tak naivní. Nicméně na ně odpověz - na jednu po druhé a pojďme o nich „hovoreť“.

„Tak dobře. Teď se k nim dostáváme. Neomlouvej se. Tyto otázky lidé kladou už stovky let. Kdyby byly tak hloupé, nebyly by znovu a znovu opakovány každou generací. Přistupme tedy k první otázce.

Stanovil jsem zákony, které vám umožňují mít - vytvářet - to, co chcete. Tyto zákony nemohou být porušovány ani ignorovány. Těmito zákony se řídíte i teď, když čtete tuto knihu. Nemůžete se neřídít zákonem, neboť tak to funguje ve vesmíru. Zákonům se nemůžete vyhnout; nemůžete žít mimo ně.

Každou minutu svého života žijete **uvnitř** zákona - a všechny své zážitky jste tak vytvořili.

Bůh je váš partner. Máme věčnou smlouvu. Já jsem vám slíbil, že vám vždycky dám to, o co požádáte. Vy jste slíbili, že budete žádat; že pochopíte celý tento proces. Už jsem vám tento proces vysvětlil. A udělám to znovu, abyste tomu rozuměli.

Jako lidé se skládáte ze **TŘÍ ČÁSTÍ**. Skládáte se z **těla, mysli a ducha**. První část je **fyzická**, druhá **nefyzická** a třetí **metafyzická**. Je to Boží trojice, která má mnoho jmen.

To, co jste vy, jsem já. Projevují se jako trojjedinnost. Někteří teologové tomu říkají **Otec, Syn a Duch svatý**.

Vaši psychiatři uznávají tento triumvirát a hovoří o **vědomí, podvědomí a nadvědomí**.

Vaši filozofové tomu říkají **id, ego a superego**.

Vaši vědci tomu říkají **energie, hmota a antihmota**.

Básníci hovoří o **mysli, srdci a duši**. Myslitelé Nového věku hovoří o **těle, mysli a duchu**.

Čas se rozděluje na **minulost, přítomnost a budoucnost**. Nemohlo by toto rozdělení odpovídat **podvědomí, vědomí a nadvědomí** ?

Také prostor se rozděluje na tři části: **tady, tam a prázdnota** mezi tady a tam.

Tento „meziprostor“ je obtížné popsat. Jakmile jej začnete definovat, stane se tím, co je „tady“, nebo tím, co je „tam“. Přesto víme, že tento „meziprostor“ existuje. Je tím, co udržuje „tady“ a „tam“ na svých místech - stejně jako věčný okamžik udržuje „předtím“ a „potom“ na místě.

Tyto tři aspekty jsou vlastně třemi energiemi. Můžete jim říkat **myšlenka, slovo a činnost**. Všechny dohromady produkují **výsledek** - který se ve vašem jazyce nazývá **pocit** nebo **zážitek**.

Vaše **duše** (podvědomí, id, duch, minulost atd.) je součtem všech pocitů, které jste kdy měli. Vaše vědomí těchto pocitů se jmenuje vzpomínka. Máte-li vzpomínku, říkáte, že si na něco vzpomínáte. Že něco dáváte dohromady.

Když dáte dohromady všechny své části, vzpomenete si, **čím skutečně jste**.

Tvůrčí činnost začíná **myšlenkou, ideou** nebo **představou**. Všechno, co vidíte kolem sebe, byla kdysi něčí představa. Ve vašem světě neexistuje nic, co by nejdříve neexistovalo jako čistá myšlenka.

To platí i o vesmíru.

Myšlenka je první úrovní tvůrčího aktu.

Pak přichází **slovo**. Všechno, co řeknete, je vyjádřená myšlenka. Myšlenka je tvůrčí a vysílá tvůrčí energii do vesmíru. Slova jsou dynamičtější (někdo by řekl více tvůrčí) než myšlenky, protože mají jiné vibrace. Ovlivňují vesmír silněji.

Slovo je druhou úrovní tvůrčího aktu. Pak přichází **činnost**.

Činnost jsou slova v pohybu. Slova jsou vyjádřené myšlenky. Myšlenky jsou nahromaděné energie. Energie jsou uvolněné síly. Síly jsou existující prvky. Prvky jsou části Boha nebo jsoucna.

Bůh je počátkem všeho. Koncem všeho je činnost. Činnost je poznáním Boha.

Myslíte si o sobě, že nejste dost dobří, dost krásní, že jste příliš hříšní na to, abyste byli součástí Boha. Tak dlouho popíráte to, čím jste, že jste to **zapomněli**.

To není náhodná shoda okolností. Všechno je součástí Božího plánu - neboť byste nemohli vytvářet to, čím jste, kdybyste tím už byli. Nejdříve jste museli popřít (zapomenout) spojení se mnou, abyste to mohli plně prožít tím,

že to vytvoříte. Neboť vaším - i mým - největším přáním je, abyste poznali sami sebe jako součást Boha, jíž jste. Proto v každém okamžiku poznáváte a vytváříte sami sebe. Stejně jako já. Skrze vás.

Uvědomujte si tuto spolupráci. Chápete její důsledky ? Je to posvátná spolupráce - skutečně posvátné společenství.

Váš život „se rozběhne“, jakmile se k tomu rozhodnete. Ještě jste se nerozhodli. Protestujete a odkládáte. Nyní přišel čas, abyste vytvořili to, co vám bylo slíbeno. Abyste to mohli udělat, musíte slibu věřit, a prožívat jej. Musíte prožívat slib Boží.

Bůh říká, že jste jeho potomci. Jste stvořeni podle jeho obrazu. Jste Bohu rovni.

A tady se asi zarazíte. Jste schopni přijmout slovo „potomek“ nebo „obraz“, ale zarazí vás, když jste považováni za rovné Bohu. To se vám zdá příliš. Příliš odpovědné. Neboť jste-li rovni Bohu, znamená to, že se vám nic neděje - že všechno vytváříte. Nemohou již existovat oběti ani lotři - pouze výsledky vašich myšlenek.

Říkám tohle: všechno, co vidíte ve svém světě, je důsledkem vašich představ a myšlenek.

Chcete, aby se váš život opravdu „rozběhl“ ? Změňte svou představu o životě. O sobě samých. Myslete, mluvte a jednejte jako Bůh, kterým jste.

To vás samozřejmě oddělí od mnoha - od většiny - ostatních lidí. Budou říkat, že jste šílení. Budou říkat, že se rouháte. A nakonec vás budou mít plné zuby a pokusí se vás ukřižovat.

Ukřižují vás nikoli proto, že si budou myslet, že žijete ve světě přeludů (většina lidí vám dovolí vaši osobní zábavu), ale proto, že dříve či později budou k vaší pravdě přitahováni druzí - neboť pochopí, že poskytuje naději.

A v tomto okamžiku lidé zasáhnou do vašeho života - neboť je začnete ohrožovat. Neboť vaše prostá pravda nabízí víc krásy, víc pohodlí, víc pohody, víc radosti a lásky než všechno, co by si oni mohli vymyslet.

Kdyby tuto pravdu přijali, byl by to konec jejich způsobu života. Byl by to konec nenávisti a strachu a fanatismu a války. Konec odsuzování a zabíjení ve jménu Boha. Konec názoru, že moc je pravda. Konec mocenské politiky. Konec věrnosti a vazalství ze strachu. Konec světa, který jste dosud vytvářeli.

Proto se připravte. Neboť vás budou urážet a ponižovat, plivat na vás a nadávat vám; potom vás všichni opustí a nakonec vás budou žalovat, soudit a odsuzovat - od chvíle, kdy přijmete svůj posvátný úkol - to jest realizaci svého já.

Proč to tedy dělat ?

Protože vás už nezajímá uznání druhých. Protože nejste spokojeni s tím, co vám to přineslo. Nejste spokojeni s tím, co to dalo druhým. Protože chcete skoncovat s bolestí, skoncovat s utrpením, skoncovat s přeludy. Protože máte plné zuby světa v jeho současném stavu. Protože hledáte nový svět.

Přestaňte jej hledat. Začněte jej tvořit.“

Můžeš mi vysvětlit jak ?

„Ano. Nejdřív se musíte vrátit ke své první myšlence. Představujte si, čím byste byli, kdybyste ji prožívali každý den. Představujte si, jak byste myslili, co byste dělali a říkali a jak byste reagovali na to, co dělají a říkají druzí.

Vidíš rozdíl mezi touto představou a tím, co si myslíte, co děláte a říkáte dnes ?“

Ano, to vidím.

„To bys měl vidět, neboť víme, že dnes neprožíváte svou nejvyšší vizi. Když jste si uvědomili rozdíl mezi tím, kde jste, a tím, kde chcete být, začněte se měnit - vědomě měnit - začněte měnit své myšlenky, slova, činy, aby odpovídaly vaší nejkrásnější vizi.

To bude vyžadovat nesmírné duševní a fyzické úsilí. Budete muset sledovat každou svou myšlenku, slovo i čin. Budete se muset neustále rozhodovat vědomě. Tento proces je nesmírným krokem k vědomí. Jestliže na sebe vezmete tento úkol, brzy zjistíte, že **jste žili polovinu svého života nevědomě**. To znamená, že jste si neuvědomovali, jaké myšlenky, slova a činy volíte, dokud jste nepoznali jejich výsledek. Když jste jej pak poznali, popírali jste, že má něco společného s vašimi myšlenkami, slovy a činy.

Tohle je výzva k ukončení nevědomého života. Tohle je úkol, k němuž vás vyzývá vaše duše od počátku času.“

Takový druh duševní kontroly je pravděpodobně velmi vyčerpávající –

„To je možné, dokud se to nestane druhou přirozeností. Ve skutečnosti **je** vaší druhou přirozeností. Vaší první přirozeností je být bezpodmínečně milující. Vaší druhou přirozeností je vyjadřovat svou první přirozenost, svou pravou přirozenost vědomě.“

Promiň, ale není možné, že by tento druh ustavičné editace udělal z člověka hlupáka ?

„Nikdy. Udělal by z něho jiného člověka. Ne však hlupáka. Byl Ježíš hlupák ? To si nemyslím. Byl Buddha nudný ? Lidé se shromažďovali a vyhledávali jeho společnost. Žádný člověk, který dosáhl mistrovství v čemkoli, není hloupý. Takový člověk je možná neobyčejný. Mimořádný. Nikdy však hloupý.

Chcete, aby se „váš život rozběhl“ ? **Od této chvíle si začněte představovat, jaký byste chtěli, aby byl. Odstraňte každou myšlenku, slovo nebo čin, který nesouhlasí s vaší představou.**

Napadne-li vás nějaká myšlenka, která se neshoduje s vaší nejvyšší vizí, ihned začněte přemýšlet o jiné. Řeknete-li něco, co se neshoduje s vaší nejvyšší vizí, snažte se něco takového už nikdy neopakovat. Uděláte-li něco, co neodpovídá vašemu nejlepšímu záměru, už nikdy to neopakujte.“

Tohle všechno jsem už slyšel a vždycky mě to rozzuřovalo, neboť mi to připadá nečestné. Když jsi nemocný jako pes, nesmíš to přiznat. Když jsi na mizině, nesmíš to říci. Když jsi rozrušený, nesmíš to vyjádřit. To mi připomíná jeden vtíp o třech lidech, kteří přišli do pekla. Jeden byl katolík, druhý žid a třetí byl stoupenec Nového věku. Dábel se výsměšně zeptal katolíka, „Jak se ti líbí ten žár?“ „Nabízím jej jako oběd,“ odpověděl katolík. Pak se dábel zeptal žida, „A jak se ten žár líbí tobě?“ „Co jiného bych mohl očekávat než větší peklo?“ Nakonec dábel přistoupil ke stoupeneci Nového věku. „Žár?“ zeptal se zpocený stoupenec. „Jaký žár?“

„To je dobrý vtíp. Ale já neříkám, že bychom měli své problémy ignorovat nebo předstírat, že neexistují. Říkám, že bychom měli poznat situaci a pak ji pravdivě popsat.

Jste-li na mizině, tak jste na mizině. Je zbytečné to popírat. Jak svou situaci prožíváte, to však záleží na vašich myšlenkách - „Být na mizině je špatné,“ „To je hrozné,“ „Jsem špatný člověk, neboť dobří a pracovití lidé tak nikdy nedopadnou,“ atd. Jak dlouho zůstanete na mizině, to záleží na vašich slovech - „Jsem na mizině,“ „Nemám ani halíř“ atd. Vaši dlouhodobou realitu vytváří vaše reakce na danou situaci.

Musíte si uvědomit, že žádná situace ve vesmíru není ani „dobrá“ ani „špatná“. Prostě je taková, jaká je. Proto přestaňte hodnotit.

Dále si uvědomte, že **všechno je dočasné. Nic nezůstává stejné, nic není statické. Záleží na vás, jakým směrem se situace obrátí.**

Promiň, ale opět tě musím přerušit. A co takový člověk, který je sice nemocný, ale má víru, která přenáší hory a proto si myslí, říká a věří, že se uzdraví... ale za šest týdnů zemře. Jak se to slučuje s tímto pozitivním myšlením a jednáním ?

„Dáváš mi těžké otázky. To je dobře. Nespoléháš jen na mé slovo. Později se na něj však budeš muset spolehnout - protože zjistíš, že o tom všem můžeme diskutovat věčně, dokud nám nezbyde nic než „to vyzkoušet nebo to popřít“. Tak daleko jsme se však ještě nedostali. Proto pokračujme.

Ten, kdo má „víru, která přenáší hory“, a kdo zemře o šest týdnů později, přenášel hory šest týdnů. To pro něho mohlo být dostatečné. Je možné, že se poslední den rozhodl, „Už toho mám dost. Jsem připraven vydat se na jinou cestu.“ Nemusíte o jeho rozhodnutí vědět, protože vám o něm nemusel říci.

Vytvořili jste společnost, která nepovažuje za dobré, když někdo chce umřít - když se někdo smíří se smrtí. Protože sami nechcete umřít, neumíte si představit, že by někdo umřít chtěl, ať už je v jakékoli situaci.

Je však mnoho situací, kdy je lepší umřít než žít. Věřím, že byste si to uměli představit, kdybyste o tom jen chvíli přemýšleli. Tyto pravdy vás však nenapadnou - nejsou tak samozřejmé - když se díváte na někoho, kdo se rozhodl umřít. A umírající člověk si to uvědomuje. Cítí, zda s jeho rozhodnutím druzí v místnosti souhlasí.

Všimli jste si někdy, jak někteří lidé čekají, až se vyprázdní pokoj, a teprve pak umřou ? Někteří musí říci svým milovaným, „Tak už jdi, opravdu. Jdi si dát něco k jídlu.“ Nebo, „Jdi si odpočinout. Já jsem v pořádku. Uvidíme se zítra.“ A když pak strážce odejde, odejde i duše z těla střeženého.

Kdyby takový člověk řekl příbuzným a přátelům, „Já už chci umřít,“ ti by to skutečně slyšeli. „Prosím tě, nemluv tak,“ „Tak to opravdu nemyslíš,“ „Drž se,“ nebo „Prosím tě, neopouštěj nás.“

Lékaři jsou školení k tomu, aby udržovali lidi naživu, nikoli k tomu, aby jim usnadňovali důstojně umírat.

Pro lékaře nebo zdravotní sestru je smrt neúspěchem. Pro přítele nebo příbuzného je smrt katastrofou. Pouze pro duši je smrt úlevou - vysvobozením.

Největší dar, který můžete dát umírajícímu, je nechat ho zemřít v pokoji.

Často se stává, že umírající člověk, který říká, že bude žít, věří, že bude žít, a dokonce se za to modlí, změní na úrovni duše své rozhodnutí. Nyní je čas opustit tělo a osvobodit duši. Když se duše takto rozhodne, tělo nemůže udělat nic, aby to změnilo. V okamžiku smrti poznáme, kdo z triumvirátu těla, myslí a duše všechno řídí.

Celý život se ztotožňujete se svým tělem. Někdy se ztotožňujete se svou myslí. V okamžiku smrti však poznáte, čím skutečně jste.

Jsou také chvíle, kdy tělo a mysl **neposlouchají** duši. I to vytváří situaci, kterou popisuješ. Nejobtížnější je slyšet svou vlastní duši. (Jen velmi málo lidí to dokáže).

Často se stává, že se duše rozhodne opustit tělo. Tělo a mysl - služebníci duše - to slyší, a začíná proces vyprošťování. Mysl (ego) to však nechce přijmout. Konec konců je to konec její existence. Proto mysl dá příkaz tělu, aby se smrti bránilo. S tím tělo souhlasí, neboť také nechce umřít. Tělo a mysl jsou povzbuzovány okolním světem - světem, který samy vytvořily.

V této chvíli záleží na tom, jak vážně chce duše opustit tělo. Jestliže to nepovažuje za tak naléhavé, může říci, „Tak dobře, ještě chvíli tu s vámi zůstanu.“ Jestliže si však jasně uvědomí, že zůstat v těle neodpovídá jejím vyšším cílům - že se nemůže dále vyvíjet skrze toto tělo - pak odejde a nic jí v tom nezabrání - a nikdo by se ani neměl pokoušet.

Duše si jasně uvědomuje, že jejím cílem je evoluce. Nezajímá ji vývoj těla a mysli. To pro ni nemá žádný význam.

Duše si také uvědomuje, že opuštění těla není žádná tragédie. Někdy je pro ni tragické zůstat v těle. Proto musíte pochopit, že duše se dívá na smrt jinak než tělo a mysl. Samozřejmě že i na život se dívá jinak - a to je příčinou nespokojenosti a úzkosti ve vašem životě. Nespokojenost a úzkost pocházejí z toho, že neposloucháte svou duši.“

Jak můžeme nejlépe poslouchat svou duši ? Je-li duše šéfem, jak můžeme zaručit, že dostaneme všechna její memoranda ?

„Především si musíte jasně uvědomit, co duše chce - a musíte ji přestat odsuzovat.“

Odsuzuji snad svou duši ?

„Všichni to neustále děláte. Právě jsem ti ukázal, jak se odsuzujete za to, že chcete umřít. Také se odsuzujete za to, že chcete žít - skutečně žít. Odsuzujete se za to, že se chcete smát, že chcete plakat, že chcete vítězit, že chcete prohrávat - a zejména za to, že chcete zakusit lásku a radost.“

To děláme ?

„Z nějakého důvodu se domníváte, že odpírat si radost je božské - že neuctívat život je nebeské. Říkáte si, že odepření je dobro.“

Chceš říci, že to je špatné ?

„Není to ani dobré, ani špatné, je to prostě odpírání. Dělá-li vám dobře, když zapíráte sami sebe, pak je to ve vašem světě dobré. Nedělá-li vám to dobře, pak je to špatné. Většinou se nemůžete rozhodnout. Odpíráte si to či ono, protože si myslíte, že se to od vás očekává. Pak si říkáte, že jste udělali něco dobrého - ale jste překvapeni, že se **necítíte** dobře.“

A proto musíte přestat zapírat sami sebe. Uvědomte si, co chce vaše duše, a řiďte se podle toho. Řiďte se tím, co chce vaše duše.

Vaše duše chce prožívat nejkrásnější lásku, jakou si umíte představit. To je její touhou. To je jejím cílem. Duše chce cítit. Nechce jen vědět. Všechno už ví, ví to však rozumově. Duše chce zakoušet sama sebe, chce prožívat svou zkušenost.

Nejkrásnější je pocit jednoty se vším, co existuje. Duše touží po tomto návratu k Pravdě. Chce prožívat dokonalou lásku.

Dokonalá láska je pro city tím, čím je bílá barva ve vztahu k ostatním barvám. Mnoho lidí si myslí, že bílá je nepřítomností barvy. Tak tomu není. Bílá obsahuje všechny barvy. Je všemi **existujícími barvami**.

Právě tak láska není nepřítomností emocí (nenávisť, hněvu, chtíče, žárlivosti, chamtivosti), je souhrnem všech emocí. Láska je vším.

Aby duše mohla zakusit lásku, **musí zakusit všechny lidské pocity**.

Jak mohu mít soucit s tím, čemu nerozumím ? Jak mohu druhému odpustit něco, co jsem nikdy nepoznal v sobě ? V tom vidíme jednoduchost i nesmírnou nádheru cesty duše. Konečně si uvědomujeme, jaký má duše cíl:

Cílem lidské duše je zakusit všechno - aby se stala vším.

Jak může být duše nahoře, když nikdy nebyla dole, jak může být napravo, když nikdy nebyla nalevo ? Jak může být teplá, když neví, co je chlad, jak může být dobrá, když popírá zlo ? Je jasné, že si duše nemůže vybrat, čím bude, pokud neexistuje něco, z čeho by si mohla vybrat. Aby mohla prožívat svou nádheru, musí vědět, co nádhera je. To nemůže poznat, jestliže neexistuje nic než nádhera. A tak si uvědomí, že nádhera existuje jen v prostoru toho, co není nádherné. Proto duše nikdy neodsuzuje to, co není nádherné - ale žehná tomu, neboť v tom vidí část sebe samé, část, která musí existovat, aby se jiná její část mohla projevit.

Úkolem vaší duše je dovést vás k tomu, abyste si vybrali nádheru - abyste si zvolili to nejlepší z toho, čím jste - a abyste neodsuzovali to, co si ne zvolíte.

To je úkol na několik životů, neboť jste zvyklí odsuzovat, místo abyste žehnali tomu, co si ne zvolíte.

Ve skutečnosti děláte něco ještě horšího - snažíte se poškodit to, co si ne zvolíte. Snažíte se to zničit. Jestliže s něčím nebo s někým nesouhlasíte, začnete ho napadat. Setkáte-li se s náboženstvím, se kterým nesouhlasíte, prohlašujete je za špatné. Setkáte-li se s myšlenkou, která protřečí vaší, zesměšňujete ji. Setkáte-li se s myšlenkou, která nesouhlasí s vaší, odmítáte ji. V tom se mýlíte, neboť vytváříte jen polovinu vesmíru. A nemůžete rozumět ani své vlastní polovině, jestliže jste odmítli druhou.“

To vše je velmi hluboké - a děkuji za to. Nikdo mi to nikdy neřekl. Alespoň ne tak srozumitelně. A snažím se to pochopit. Opravdu se snažím. A přece je to obtížné. Zdá se mi, že říkáš, že bychom měli milovat „nesprávné“, abychom mohli poznat „správné“. Chceš snad říci, že musíme obejmout d'ábla ?

„Jak jinak ho vyléčíte ? Samozřejmě že skutečný ďábel neexistuje - ale odpovídám ti řečí, kterou hovoříš.

Léčení je proces, při kterém přijímáte všechno, ale volíte to nejlepší. Rozumíš tomu ? Nemůžeš se rozhodnout, že budeš Bohem, když neexistuje nic, z čeho by sis mohl vybrat.“

Zadrž ! Kdo řekl, že bych chtěl být Bohem ?

„Nejkrásnějším citem je dokonalá láska, že ano ?“

Myslím, že ano.

„A znáš lepší definici Boha ?“

Ne, to neznám.

„Vaše duše hledá tento nejkrásnější pocit. Chce zakusit dokonalou lásku - chce jí být.

Duše je dokonalou láskou - a uvědomuje si to. Chce však víc než si to pouze uvědomovat. Chce ji skutečně prožívat.

Samozřejmě že chcete být Bohy ! Čím jiným byste podle tvého názoru chtěli být ?“

Nevím ? Nejsem si jist. Nikdy jsem o tom nepřemýšlel tímto způsobem. Zdá se mi to poněkud bezbožné.

„Není to podivné, že neshledáváš nic bezbožného na tom, když se snažíte být jako ďábel, ale snaha být jako Bůh vás uráží.“

Moment ! Kdo se snaží být jako ďábel ?

„Vy všichni ! Dokonce jste si vymysleli náboženství, která vám říkají, že jste se narodili v hříchu - že jste hříšníci od narození - abyste mohli přesvědčit sami sebe o svém vlastním zlu. Kdybych vám však řekl, že jste se narodili z Boha - že jste při narození Bohy a Bohyněmi - že jste čistou láskou - odvrhli byste mě.“

Celý život se snažíte přesvědčit sami sebe, že jste špatní. Nejen o tom, že jste špatní vy, ale také o tom, že je špatné to, co chcete. Sexualita je špatná, peníze jsou špatné, radost je špatná, moc je špatná, hojnost je špatná - hojnost čehokoli. Některá vaše náboženství vás dokonce učí, že tancovat je špatné, poslouchat hudbu je špatné, uctívat život je špatné. Brzy začnete věřit, že je špatné usmívat se a smát se, že je špatné milovat.

Ne, příteli, mnoho věcí ti nemusí být jasných, ale jedno ti jasné je: to, po čem toužíte, je většinou **špatné**. Poněvadž si myslíte, že jste špatní, proto jste se rozhodli, že se **zlepšíte**.

To je v pořádku. V každém případě je to stejný cíl - existuje však rychlejší a kratší cesta.“

A jaká ?

„Přijetí toho, čím jste dnes.“

To udělal Ježíš. Je to cesta Buddha, cesta Krišny, cesta všech velkých Mistrů.

A každý Mistr má totéž poselství: Co jsem já, to jste vy. Co mohu udělat já, to můžete udělat i vy. Všechny tyto věci a mnohem víc budete dělat i vy.

A přesto neposloucháte. Zvolili jste si mnohem obtížnější cestu **člověka, který se považuje za ďábla, člověka, který se považuje za zlého**.

Říkáte, že je obtížné jít cestou Krista, řídit se učením Buddha, nést světlo Krišny, být Mistrem. Ale já vám říkám: je mnohem obtížnější popírat to, čím jste, než to přijmout.

Jste dobro a milosrdenství a soucit a porozumění. Jste klid a radost a světlo. Jste odpuštění a trpělivost, síla a odvaha, jste pomocníci v době nedostatku, utěšovatelé v době smutku, léčitelé v době zranění, učitelé v době zmatku. Jste nejhlubší moudrost a nejvyšší pravda; největší klid a nejkrásnější láska. To všechno **jste**. A v některých okamžicích života si to uvědomujete.

Rozhodněte se, že si to budete uvědomovat stále.“

Ty mě inspiruješ !

„Kdyby tě neinspiroval Bůh, kdo by tě, k čertu, mohl inspirovat ?“

Jsi vždycky tak prostořeký ?

„To není prostořekost. Přečti si to ještě jednou.“

Rozumím.

„Ano.“

Ale nebude ti vadit, když budu prostořeký, že ne ?“

Nevím. Jsem totiž zvyklý na to, že můj Bůh je trochu vážnější.

„Udělej mi laskavost a nesnaž se omezovat mě. A sobě udělej tutéž laskavost.“

Náhodou mám úžasný smysl pro humor. Myslím, že ho mít musím, když se dívám na to, co lidi dělají se životem. Někdy se tomu musím smát.

Je to ale v pořádku, protože vím, že to nakonec všechno dobře skončí.“

Co tím chceš říci ?

„Chci říci, že v této hře nemůžete prohrát. Nemůžete nic zkazit. To není součástí plánu. Není možné, abyste se nedostali tam, kam jdete. Není možné, abyste se chybili cíle. Je-li Bůh vaším cílem, máte štěstí, protože **Bůh je tak velký, že se nemůžete chybit.**“

To nám samozřejmě dělá starosti. Máme strach, že něco zpackáme a nikdy se k tobě nedostaneme.

„Tím chceš říci, že „se nedostanete do nebe“ ?“

Ano, všichni se bojíme, že půjdeme do pekla.

„A proto jste si udělali peklo ze života, abyste tam nemuseli jít. Hmmm. Zajímavá strategie.“

Už jsi zase uštěpačný.

„Nemohu si pomoci. Zmínka o pekle ve mně probouzí to nejhorší !“

Bože, ty jsi ale komik.

„To ti trvalo tak dlouho, než jsi to poznal ? Díval ses poslední dobou kolem sebe ? Jak se ti líbí váš svět ?“

To mě přivádí k další otázce. Proč tedy svět nenapravíš, proč dovoluješ, aby šel do horoucích pekel ?

„Proč jej nenapravíte vy ?“

Nemáme takovou moc.

„To je nesmysl. Máte moc a schopnosti skoncovat s hladem a vyléčit nemoci v tomto okamžiku. Co kdybych ti řekl, že vaše lékařská obec odmítá alternativní způsoby léčení, protože to ohrožuje strukturu vašeho lékařství ? Co kdybych ti řekl, že vlády nechtějí skoncovat s hladem ? Věřil bys tomu ?“

Těžko. Vím, že to je názor populistů, ale nevěřím, že tomu tak je. Žádný lékař neodmítá léčit. Nikdo nechce, aby lidé umírali.

„Žádný jedinec, to je pravda. Ale lékařství a politika jsou **institucionalizované**, a právě instituce bojují proti všemu novému... protože pro ně je to otázkou přežití.

Například lékaři na Západě odmítají léčebné metody lékařů z Východu, neboť kdyby je přijali, zničili by strukturu západních lékařských institucí.

Není to ze zlé vůle, nicméně je to nebezpečné. Lékařská obec to nedělá proto, že by byla zlá. Dělá to proto, že má strach.

Každý útok je voláním o pomoc.“

To jsem četl v Kurzu zázraků.

„Já to tam dal.“

Bože, ty máš odpověď na všechno.

„To mi připomíná, že se teprve dostáváme k tvým otázkám. Hovořili jsme o tom, jak to udělat, aby se váš život mohl „rozběhnout“. Hovořil jsem o procesu tvoření.“

Ano, a já jsem tě stále přerušoval.

„To nevadí, ale vraťme se k tomu, protože nechceme ztratit nit důležitého rozhovoru.

Život je tvůrčí činnost, nikoli objevování.

Nežijete každý den proto, abyste objevovali, co vám život přinese, ale proto, abyste jej tvořili. V každém okamžiku tvoříte svou realitu, pravděpodobně aniž si to uvědomujete.

Řeknu ti, proč tomu tak je:

1. Stvořil jsem vás podle obrazu Božího.
2. Bůh je stvořitel.
3. Jste tři bytosti v jedné. Tyto tři aspekty bytí můžete nazývat, jak chcete: Otec, Syn a Duch svatý; mysl, tělo a duch; nadvědomí, vědomí a podvědomí.
4. Tvůrčí akt je proces, který vychází z těchto tří částí vašeho těla. Jinými slovy tvoříte na třech úrovních. K tomu máte tři nástroje: myšlenku, slovo a čin.
5. Každý tvůrčí akt začíná myšlenkou. Každý tvůrčí akt pak přechází ke slovu. Každý tvůrčí akt je naplněn v činu.
6. To, o čem přemýšlíte, ale o čem nemluvíte, tvoří na jedné úrovni. To, o čem přemýšlíte a mluvíte, tvoří na další úrovni. To, o čem přemýšlíte, mluvíte a co děláte, se projeví ve vaší realitě.
7. Myslet, mluvit a dělat něco, čemu nevěříte, je nemožné. Proto musí tvůrčí činnost zahrnovat víru nebo vědění. To je absolutní víra. Je to víc než naděje. Proto činnost vždy zahrnuje vědění. Je to naprostá jistota, naprosté přijetí něčeho.
8. Toto místo vědění je místem intenzivní a neuvěřitelné vděčnosti. Je to vděčnost předem. A to je pravděpodobně hlavním klíčem k jakékoli tvůrčí činnosti: být vděčný předem. Takový přístup je nejen omlouván, ale i povzbuzován. Je nepochybnou známkou mistrovství. **Všichni Mistři vědí předem, že skutek byl učiněn.**
9. Uctívejte všechno, co jste vytvořili. Odmítnout jakoukoli část je totéž jako odmítnout část sebe. Buďte vděční za všechno, co jste vytvořili. Neodsuzujte to, neboť byste odsoudili sami sebe.
10. Zjistíte-li, že se vám nelíbí něco z toho, co jste vytvořili, žehnejte tomu a změňte to. Učiňte novou volbu. Vytvořte novou realitu. Přemýšlejte o nové myšlence. Vyslovte nové slovo. Udělejte něco nového. Udělejte to nádherně a lidé vás budou následovat. Požádejte je o to. Řekněte, „Já jsem Život a Cesta, následujte mě“.

Tak se projevuje Boží vůle „na Zemi stejně jako v Nebi“.

Je-li to všechno tak jednoduché, stačí-li nám těchto deset bodů, proč to tak nefunguje pro více lidí ?

„Tak to funguje pro všechny z vás. Někteří z vás užívají tento systém vědomě, s plným vědomím, a někteří ho užívají nevědomě, aniž vědí, co dělají.

Někteří z vás chodí v bdělém stavu a někteří chodí jako náměsíčníci. A přece všichni vytváříte svou realitu - vytváříte, neobjevujete. Užíváte sílu, kterou jsem vám dal, a proces, který jsem právě popsal.

Ptal ses, kdy se tvůj život „rozběhne“, a já jsem ti odpověděl.

Váš život se „rozběhne“, jakmile o něm začnete jasně přemýšlet. Přemýšlejte o tom, čím chcete být, co chcete dělat a mít. Přemýšlejte o tom často, dokud vám to nebude jasné. A až vám to bude jasné, **nepřemýšlejte o ničem jiném**. Nepřemýšlejte o žádných jiných možnostech.

Zbavte se všech negativních myšlenek. Zbavte se pesimismu. Zbavte se pochybností. Zažeňte všechny obavy. Ukázněte svou mysl, aby se soustředila jen na původní tvůrčí myšlenku.

Jakmile jsou vaše myšlenky jasné, začněte je hlásat jako pravdu. Vyslovujte je nahlas. Užívejte příkazu, který probouzí tvůrčí sílu: **Já jsem**. „Já jsem“ je nejsilnějším tvůrčím prohlášením ve vesmíru. Cokoli si myslíte, cokoli říkáte po slovech „já jsem“, uvádí vaše myšlenky do pohybu.

Vesmír neumí fungovat žádným jiným způsobem. Neumí jít žádnou jinou cestou. Vesmír reaguje na slova „já jsem“, jako by na ně reagoval džin z lahve.“

Říkáš, „Zbavte se pochybností, zažeňte obavy, zbavte se pesimismu“, jako bys říkal „přines mi bochník chleba“. To se však lehko říká, ale těžko dělá. „Zbavte se všech negativních myšlenek“ by mohlo znít, „vylezte na Mount Everest - před obědem“. To je poněkud náročný požadavek.

„Ovládat vlastní myšlenky není tak obtížné, jak se může zdát. (Ani zdolání Mount Everestu není tak obtížné.) Všechno je otázkou kázně. Otázkou záměru.

Prvním krokem je naučit se uvědomovat si své myšlenky; přemýšlet o tom, o čem přemýšlíte.

Když se přistihnete, že přemýšlíte o něčem negativním - začněte přemýšlet znovu ! Chci, abyste to dělali **doslovně**. Když jste sklíčení, když jste v těžkostech, **přemýšlejte znovu**. Máte-li dojem, že svět je špatný, **přemýšlejte znovu**. Máte-li dojem, že se váš život hroutí a že ho nikdy nedáte dohromady, **přemýšlejte znovu**.

Můžete se to naučit. (Podívejte se, jak dobře jste se naučili nedělat to.)“

Děkuji ti. Nikdo mi to ještě nevysvětlil tak jasně. Přál bych si, aby to bylo tak snadné - ale teď tomu alespoň dobře rozumím.

„Potřebujete-li si to zopakovat, máte na to několik životů.“

Co je pravá cesta k Bohu ? Je to sebezapírání, jak říkají někteří jogíni ? A co utrpení ? Dovede nás k Bohu utrpení a služby, jak tvrdí mnoho asketů ? Dostaneme se do nebe, když budeme „dobří“, jak říkají různá náboženství ? Nebo si můžeme dělat, co chceme, můžeme porušovat nebo ignorovat všechna pravidla a tradice, můžeme povolovat všem svým zálibám a najít tak nirvánu, jak říkají někteří stoupenci Nového věku ? Co je pravá cesta ? Přísné morální zásady nebo děláním si všeho, co chceme ? Co je to ? Tradiční hodnoty nebo jakékoli hodnoty ? Co je pravá cesta ? Deset přikázání nebo Sedm kroků k osvícení ?

„Zdá se, že máte velkou potřebu, aby to bylo buď jedno, nebo druhé... Nemohlo by to být všechno najednou ?“

Nevím, ptám se.

„Odpovím ti tak, abys mi co možno nejlépe rozuměl - i když ti hned řeknu, že odpovědi najdeš ve své duši. Říkám to všem lidem, kteří hledají mou Pravdu.

Cestu k Bohu ukážu každému, kdo ji upřímně hledá. Každému ukážu Pravdu. Ale musíte ke mně přijít cestou srdce, nikoli cestou mysli. Ve své mysli mě nikdy nenajdete.

Boha nepoznáte racionálním myšlením.

Nicméně tvá otázka volá po odpovědi, a proto ti odpovím.

Začnu poněkud překvapujícím prohlášením - a možná se dotknu citění mnoha lidí. Nic takového jako Deset přikázání neexistuje.“

Můj Bože, nic takového neexistuje ?

„Ne. Komu bych přikazoval ? Sobě ? A k čemu by byla taková přikázání ? Cokoli chci, to je.

N' est ce pas ?

Proč by tedy bylo nutné někomu něco přikazovat ?

A kdybych nějaká přikázání vydal, nebyla by automaticky nedodržována ? Jak bych si něco mohl přát tak naléhavě, abych to přikázal - a pak jen seděl a díval se, jak se to neděje ?

Jaký král by to udělal ? Jaký vládce ?

A přece vám řeknu tohle: Nejsem ani král, ani vládce. Jsem prostě - a strašně - Stvořitel. Stvořitel nevládne, ale tvoří, tvoří, tvoří - a nikdy nepřestává tvořit.

Stvořil jsem vás podle své podoby. A něco jsem vám slíbil. Jasně jsem vám řekl, jaké to bude, až se se mnou sjednotíte.

Jste upřímní hledači, jako byl Mojžíš. I Mojžíš žádal odpovědi. „Bože mých otců,“ volal. „Bože mého Boha, zjev se mi. Dej mi znamení, abych to mohl oznámit svému lidu. Jak poznáme, že jsme vyvolení?“

A já jsem přišel k Mojžíšovi, jako teď přicházím k vám, s božskou úmluvou - věčným slibem - naprosto jistým závazkem. „Jak si mohu být jistý?“ zeptal se Mojžíš smutně. „Protože jsem ti to řekl,“ odpověděl jsem. „Máš slovo Boha.“

A slovo Boha nebylo přikázáním, ale úmluvou. A tohle je tedy...

DESET ZÁVAZKŮ

Poznáš, že jsi na cestě k Bohu, a poznáš, že jsi našel Boha, neboť uvidíš tyto náznaky a tyto změny ve své duši:

1. Budeš milovat Boha z celého srdce, z celé mysli a z celého ducha. Nebudeš dávat přednost jinému Bohu. Nebudeš uctívat lidskou lásku ani úspěch ani peníze ani moc ani jejich symboly. Odložíš to všechno, jako dítě odkládá hračky. Ne proto, že by byly špatné, ale proto, že z nich vyrostlo.

A poznáš, že jsi na cestě k Bohu, protože:

2. Nebudeš užívat Boží jméno nadarmo. Ani ode mne nebudeš žádat nicotné věci. Pochopíš moc slova a myšlenek a nebudeš vzývat Boha bezbožným způsobem. Nebudeš užívat mé jméno nadarmo, protože **nemůžeš**. Neboť mé jméno - Velké „Já jsem“ - se nikdy neužívá nadarmo (to jest bez výsledků). A až najdeš Boha, poznáš to.

A já ti dám tato další znamení:

3. Zasvětiš mi jeden den a budeš jej nazývat svátkem. To proto, abys nesetrvával ve své iluzi, ale uvědomil si, čím jsi. A pak brzy začneš nazývat každý den svátkem a budeš považovat každý okamžik za posvátný.

4. Budeš ctít svou matku a svého otce - a poznáš, že jsi Synem Božím, když budeš ctít Božího Otce/Matku ve všem, co děláš a o čem přemýšlíš. A tak jako ctíš je, budeš ctít všechny lidi.

5. Poznáš, že jsi našel Boha, až zjistíš, že nechceš vraždit (to jest úmyslně zabíjet). Neboť až pochopíš, že v žádném případě nemůžeš ukončit ničí život (všechny životy jsou věčné), nebudeš chtít ukončit žádnou inkarnaci ani změnit jakoukoli životní energii, pokud nemáš to nejposvátnější ospravedlnění. Tvá nová úcta k životu tě dovede k tomu, že budeš ctít všechny životní formy - včetně rostlin a zvířat.

A tato další znamení ti pošlu, abys poznal, že jsi na správné cestě:

6. Neposkrvniš čistotu lásky nečestným a podvodným jednáním, neboť to je cizoložné. Slibuji ti, že až najdeš Boha, nedopustíš se cizoložství.

7. Nebudeš si brát nic, co není tvé, nebudeš podvádět ani intrikovat ani škodit druhým, abys něco získal, neboť to by znamenalo krást. Slibuji ti, že až najdeš Boha, nebudeš krást.

Nebudeš...

8. Říkat věci, které nejsou pravdivé, a nebudeš křivě svědčit.

Nebudeš...

9. Toužit po manželce souseda, neboť proč bys ji chtěl, když víš, že všechny ostatní jsou tvé manželky ?

10. Toužit po sousedově majetku, neboť proč bys chtěl sousedův majetek, když víš, že všechno může být tvé a že všechn tvůj majetek patří světu ?

Až uvidíš tato znamení, poznáš, že jsi našel cestu k Bohu. Neboť slibuji, že nikdo z těch, kdo skutečně hledají Boha, nebude dělat tyto věci. Bylo by nemožné pokračovat v takovém chování.

To jsou vaše **svobody**, nikoli vaše **omezení**. To jsou mé **závazky**, nikoli má **přikázání**. Neboť Bůh nepřikazuje těm, které stvořil - Bůh svým dětem pouze říká: tak poznáte, že přicházíte domů.

Mojžíš se ptal: „Jak to poznám ? Dej mi znamení.“ Mojžíš mi položil tutéž otázku, kterou mi teď dáváš ty. Tutéž otázku, kterou mi dávají všichni lidé od počátku času. Moje odpověď je také věčná. Nikdy však nebyla a nikdy nebude přikázáním. Neboť komu bych přikazoval ? A koho bych trestal, kdyby má přikázání nebyla dodržována ?

Existuji jen já.“

Takže nemusíme dodržovat Deset přikázání, abychom se dostali do nebe ?

„Nemusíte se snažit dostat se do nebe. Musíte si jen uvědomit, že tam už jste. Musíte to jen pochopit, nemusíte se o to snažit.

Nemůžete jít tam, kde už jste. Abyste to mohli udělat, museli byste nejdříve odejít z místa, kde už jste, a to by zmařilo smysl cesty.

Je ironické, že si většina lidí myslí, že musí odejít z místa, kde jsou, aby se dostali tam, kde chtějí být. A proto opouštějí nebe, aby se do nebe dostali - a procházejí peklem.

Osvícení je pochopení, že nemusíte nikam jít, že nemusíte nic dělat a že nemusíte být ničím jiným než tím, čím už jste.

Jste na cestě nikam.

Nebe - jak tomu říkáte - není nikde.“

To říká každý ! To říká každý ! Dohání mě to k zuřivosti ! Jestliže už jsem v nebi, jak to že to nevidím ? Proč to necítím ? A proč je svět takový chaos ?

„Chápu tvou nespokojenost. Snažit se to pochopit je skoro stejně obtížné jako se snažit to vysvětlit.“

Moment ! Chceš říci, že i Bůh je nespokojený ?

„Kdo podle tvého názoru vymyslel nespokojenost ? A myslíš si, že můžeš zakusit něco, co já neznám ?

Říkám vám tohle: každou zkušenost, kterou máte vy, mám i já. Copak nechápeš, že poznávám sám sebe skrze vás ? Co si myslíš, že je smyslem toho všeho ?

Nemohl bych poznat sám sebe, kdyby nebylo vás. Stvořil jsem vás proto, abych poznal, kdo jsem.

Nechci v jediné kapitole zničit všechny vaše iluze - a tak vám řeknu, že ve své nejvznešenější podobě, které říkáte Bůh, nejsem nespokojený.“

To už je lepší ! Na okamžik jsi mě vyděsil.

„Není to však proto, že bych nemohl být nespokojený. Je to proto, že nechci. Mimochodem ani vy nemusíte být nespokojení.“

Spokojení nebo nespokojení, stejně by mě zajímalo, proč necítím, že jsem v nebi, když tomu tak je ?

„Nemůžete cítit něco, co nevíte. A nemůžete vědět, že jste v „nebi“, protože jste to nezakusili. Je to pro vás začarovaný kruh. Nemůžete zakusit něco, co nevíte, a nevíte to, co jste ještě nezakusili.

Osvícení od vás vyžaduje, abyste poznali něco, co jste nezakusili, a tak to zakusili. Poznání otvírá dveře ke zkušenosti - ale vy si myslíte, že tomu je obráceně.

Ve skutečnosti víte mnohem víc, než jste zakusili. Jen nevíte, že víte.

Například víte, že existuje Bůh. Ale nemusíte si uvědomovat, že to víte. A proto čekáte, až to zakusíte. A přitom to neustále zakoušíte. Ale neuvědomujete si to - což je totéž jako byste to nezakoušeli.“

Bože, tady se pohybujeme v kruhu.

„To ano. A místo abychom se pohybovali v kruhu, měli bychom kruhem být. A nemusí to být začarovaný kruh. Může to být posvátný kruh.“

Je reinkarnace součástí opravdu duchovního života ?

„Ano, protože Duch odmítá všechno, co není skutečné, a ve vašem životě není skutečné nic kromě vašeho vztahu ke mně. Ale přesto nemusíte popírat sami sebe.“

Skutečný Mistr se ničeho „nezříká“. Skutečný Mistr všechno odkládá stranou, jako by odložil cokoli, co již nepotřebuje.

Někteří lidé říkají, že musíte překonat své touhy. Já říkám, že je musíte změnit. To první od vás vyžaduje tvrdou sebekázeň, to druhé může být radostným cvičením.

Někteří lidé říkají, že abyste poznali Boha, musíte překonat všechny světské vášně. Nicméně stačí, když jim porozumíte a přijmete je. **Čemu se bráníte, to přetrvává. Na co se díváte, to zmizí.**

Ti, kteří se pokoušejí překonat všechny světské vášně, se snaží tak tvrdě, že se jim to stane vášní. Vášnivě hledají Boha; vášnivě ho chtějí poznat. Ale vašeň je vašeň, a tak se jí nezbavíte tím, že nahradíte jednu vašeň druhou.

Proto neposuzujte to, k čemu máte vášnivý vztah. Prostě si to uvědomte a zamyslete se nad tím, zda vám to pomáhá stát se tím, čím chcete být.

Pamatujte si, že stále vytváříte sami sebe. V každém okamžiku rozhodujete o tom, čím jste. Vaše rozhodování záleží do značné míry na tom, k čemu máte vášnivý vztah.

Často se zdá, že se člověk na duchovní cestě zřekl všech světských vášní, všech lidských tužeb. Ve skutečnosti jim porozuměl, pochopil, že jsou to iluze, odložil ty, které mu neslouží - zatímco je nepřestal milovat za to, co mu přinesly: možnost být naprosto svobodný.

Vášeň je láska, která mění bytí v akci. Vášeň žene motor tvůrčí činnosti. Mění myšlenky ve zkušenost.

Vášeň je oheň, který nás nutí vyjádřit, čím skutečně jsme. Nikdy se nezříkejte vášní, neboť tím byste popřeli to, čím jste a čím chcete být.

Asketa nikdy neodmítá vašeň - odmítá být závislý na jejích výsledcích. Vášeň je láska k činnosti. Činnost je bytí, které zakoušíme. Co je však často součástí činnosti ? **Očekávání.**

Žít bez **očekávání** - bez potřeby dosáhnout specifických výsledků - to je svoboda. To je božskost. A tak žiju já.“

Tobě nezáleží na výsledcích ?

„Ani v nejmenším. Mám radost z tvůrčí činnosti, nikoli z výsledků. Odříkání není odmítání činnosti. Odříkání je popření potřeby dosáhnout určitého výsledku. A v tom je velký rozdíl.“

Můžeš mi vysvětlit, co znamená tvrzení „Vášeň je láska, která mění bytí v akci“ ?

„Bytí je nejvyšší stav existence. Je to nejčistší podstata.

Čisté bytí je čistá Boží existence.

A přesto nám nikdy nestačí prostě být. Neustále toužíme prožívat a zakoušet, čím jsme - a to vyžaduje další aspekt božství, který se nazývá činnost.

Řekněme, že jste v hloubi své nádherné duše aspektem Boha, kterému říkáme láska. (Mimochodem tím skutečně jste.)

Bytí láskou je však něco jiného než dělat něco láskyplného. Duše touží něco udělat, aby skutečně poznala sama sebe. Proto se snaží realizovat svou nejvyšší myšlenku činností.

Tato touha něco dělat se nazývá vášeň. Zabijte vášeň a zabijete Boha. Vášeň je Bůh, který chce říci „ahoj“.

Ale jakmile Bůh (nebo Bůh ve vaší duši) udělá něco láskyplného, realizoval sám sebe a nepotřebuje nic víc.

Na druhé straně člověk si myslí, že za svou činnost potřebuje nějakou odměnu. Jestliže někoho milujete - chcete být také milováni.

To ovšem není vášeň. To je očekávání.

Je to hlavní příčinou lidské nespokojenosti. Právě to odděluje člověka od Boha.

Asketa se snaží překonat toto oddělení skrze zážitek, kterému někteří východní mystikové říkají **samadhi**. To jest sjednocení s Bohem; splynutí s Bohem.

Proto asketa odmítá výsledky - ale nikdy se nezříká vášně. Každý Mistr si intuitivně uvědomuje, že vášeň je cesta k Bohu. Je to cesta k seberealizaci.

I z hlediska světského života lze říci, že nemáte-li žádnou vášeň, nemáte žádný život.“

Řekl jsi, že to, „čemu se bráníme, přetrvává, a to, na co se díváme, mizí.“ Můžeš mi to vysvětlit ?

„Nemůžete se bránit něčemu, co považujete za neskutečné. Odporovat něčemu znamená přisuzovat tomu život. Čím více se něčemu bráníte, tím skutečnějším to činíte.

Na co se díváte, to zmizí. To jest ztratí to svou **iluzorní podobu**.

Jestliže se na něco díváte - skutečně díváte prohlédnete povrchní zdání a vidíte jen nejvyšší realitu. V přítomnosti nejvyšší reality nemá vaše zdání nejmenší moc. Jakmile vidíte realitu, realita vás osvobodí.“

Ale co když nechceme, aby to, na co se díváme, zmizelo ?

„To byste však vždycky měli chtít ! Ve vaši realitě není nic, na čem byste měli lpět. Jestliže se však rozhodnete dávat přednost iluzi před realitou, můžete si ji znovu vytvořit - jako jste si ji vytvořili předtím. Tímto způsobem si můžete ve svém životě zachovat to, co chcete, a odstranit to, co už nechcete.

Nikdy se ale ničemu nebraňte. Jestliže si myslíte, že to svým odporem odstraníte, zamyslete se nad tím znovu. Pouze to posilujete. Neřekl jsem vám, že všechny myšlenky jsou tvůrčí ?

I myšlenka, která říká, já něco nechci ?

„Jestliže to nechcete, proč o tom přemýšlíte ? Nemyslete na to. Jestliže však o něčem musíte přemýšlet - to jest, když o tom nemůžete nepřemýšlet - nebraňte se tomu. Raději se na to přímo podívejte - přijměte realitu svého stvoření - a pak se rozhodněte, zda to chcete nebo ne.“

Na čem takové rozhodnutí závisí ?

„Na tom, čím si myslíte, že jste. Na tom, čím chcete být.

Na tom závisí všechna vaše rozhodnutí - každé rozhodnutí, které jste kdy učinili a které kdy učiníte.“

Takže odříkání není správnou cestou ?

„To není realita. Slovo „odříkání“ má nesprávný význam. Ve skutečnosti se nemůžete ničeho zříci - neboť to, čemu se bráníte, přetrvává. Skutečný asketa se ničeho nezříká, pouze volí jiný způsob. Místo aby se od něčeho vzdaloval, přibližuje se k tomu.

Od ničeho se nemůžete vzdálit, protože vás to začne pronásledovat. Proto se nebraňte pokušení - ale odvráťte se od něj. Obráťte se ke mně a odvráťte se od všeho, čím nejsem.

Vězte tohle: neexistuje žádná nesprávná cesta neboť se nemůžete „nedostat“ tam, kam jdete.

Je to jen otázka rychlosti - jen otázka času, kdy se tam dostanete - ale i to je jen iluze, protože není žádné „kdy“ a není žádné „předtím“ ani „potom“. Existuje jen přítomný okamžik; věčný okamžik, ve kterém stále žijete.“

Jaký to má smysl ? Jestliže se k cíli nemůžeme dostat, co je tedy smyslem života ? Proč bychom se tedy měli zabývat tím, co děláme ?

„Samozřejmě že byste se tím zabývat neměli. Ale měli byste být pozorní. Prostě si uvědomujte, co děláte, co máte a čím jste, a ptejte se, zda vám to slouží.“

Smyslem života není někam se dostat - smyslem života je uvědomit si, že tam už jste a že jste tam vždycky byli. Vždycky a v každém okamžiku něco tvoříte. Smyslem života je tvořit to, čím jste, a pak to poznávat a zakoušet.“

6

A co utrpení ? Je utrpení cestou k Bohu ? Někteří lidé říhají, že to je jediná cesta.

„Nemám rád utrpení; a ten, kdo říká opak, mě nezná.“

Utrpení je zbytečným aspektem lidského života. Je nejen zbytečné, je také nerozumné, nepohodlné a škodí vašemu zdraví.“

Proč je tedy na světě tolik utrpení ? Proč s ním neskončuješ, jestliže jsi Bůh a jestliže utrpení tak nesnášíš ?

„Já s ním skoncoval. To vy odmítáte užívat nástroje, které jsem vám dal, abyste to také udělali.“

Utrpení nemá nic společného s tím, co se děje, ale vyplývá z toho, jak na události reagujete.

Co se děje, to se děje. Vaše reakce je ovšem něco jiného.

Dal jsem vám nástroje, kterými můžete reagovat na události takovým způsobem, který zmírňuje - ve skutečnosti odstraňuje - bolest a utrpení, ale vy těchto nástrojů neužíváte.“

Ale proč neodstranit bolestné události ?

„Dobrý nápad. Ale naneštěstí nad nimi nemám žádnou kontrolu.“

Ty nemáš žádnou kontrolu nad tím, co se děje ?

„Samozřejmě že ne. To, co se děje, jsou události v čase a prostoru, které produkuje, a já nebudu nikdy zasahovat do vaší volby. Kdybych to dělal, nemělo by bývalo smysl, abych vás vůbec stvořil. Ale to jsem již vysvětlil.“

Některé události produkuje úmyslně a některé k sobě přitahujete - více méně nevědomě. Některé události - například přírodní katastrofy - připisujete „osudu“. Ale „osud“ je vědomí naší planety.“

„Kolektivní vědomí“.

„Správně. Přesně.“

Někteří lidé říkají, že svět se řídí do zkázy Naše životní prostředí umírá. Zemi očekává velká geofyzikální katastrofa. Zemětřesení. Sopky. Možná i odchýlení zemské osy Jiní říkají, že naše kolektivní vědomí to vše může změnit; že naše myšlenky mohou Zemi zachránit.

„Myšlenky uvedené v činnost. Bude-li dostatečné množství lidí věřit, že je třeba zlepšit životní prostředí, pak Zemi zachráníte. Ale musíte si pospíšet. Bylo již naděláno mnoho škod. K jejich odstranění bude třeba zásadní změny postoje.“

Chceš říci, že když svůj postoj nezměníme, dočkáme se zničení Země ?

„Zákony vesmíru, které jsem stanovil, jsou tak jasné, že jim každý může rozumět. Vaším vědcům jsem jasně vysvětlil zákon kauzality. Nemusím jej už vysvětlovat.“

Vraťme se k otázce utrpení - jak jsme přišli na to, že utrpení je něčím dobrým ? Ze zbožní lidé trpí mlčky ?

„Je pravda, že zbožní lidé trpí mlčky, ale to neznamená, že utrpení je dobré. Studenti duchovního života trpí mlčky, protože si uvědomují, že utrpení není cestou Boží, ale spíš znamením, že je třeba se o Boží cestě něco naučit.“

Skuteční Mistři netrpí vůbec, jen se zdá, že trpí, aniž si stěžují. Skutečný Mistr si nestěžuje, protože skutečný Mistr netrpí, ale pouze prožívá situaci, kterou by druzí považovali za nesnesitelnou.

Mistr nehovoří o utrpení proto, že Mistr si uvědomuje moc Slova - a proto nic neříká.

Činíme reálným to, čemu věnujeme pozornost. Mistři to vědí. Mistři si volí to, co chtějí učinit reálným.

Občas to děláte všichni. Není mezi vámi nikdo, kdo by nikdy nezahnal bolest hlavy svým vlastním rozhodnutím.

Mistři však činí podobná rozhodnutí o důležitějších věcech.“

Ale proč bychom měli vůbec trpět ? Proč by utrpení mělo být vůbec možné ?

„Jak jsem vám už vysvětlil, nemůžete poznat a stát se tím, čím jste, v nepřítomnosti toho, čím nejste.“

Stále nechápu, jak jsme kdy přišli na to, že utrpení je dobré.

„Je moudré, že se na to tak vytrvale ptáš. Původní moudrost kolem utrpení byla tak překroucena, že dnes mnoho lidí věří, že utrpení je dobré a radost špatná. Proto se domníváte, že ten, kdo má rakovinu a kdo o tom nemluví, je světec, zatímco ta, která žije intenzivním sexuálním životem a která o tom otevřeně hovoří, je hříšnice.“

Bože, to je ale dynamit ! A jak chytře jsi uprostřed věty přešel z mužského rodu na ženský ! Chtěl jsi tím něco říci ?

„To tě mělo upozornit na vaše předsudky. Neradi slyšíte o ženách, které žijí intenzivním sexuálním životem, tím méně o ženách, které o tom otevřeně hovoří.“

Raději byste viděli muže umírajícího bez fňukání na bojišti než fňukající ženu milující se na ulici.“

A ty ne ?

„Zdržuji se jakéhokoli úsudku. Zato vy jich máte spoustu - a já vám říkám, že právě vaše názory vám brání prožívat radost a vaše očekávání vás činí nešťastnými.“

To vše je příčinou vašeho utrpení.“

Jak mohu vědět, že to, co říkáš, je pravda ? Jak mám poznat, že hovořím s Bohem, že to není jen má příliš aktivní představivost ?

„Na to ses již ptal. Moje odpověď je pořád stejná. Co na tom záleží ? I kdyby všechno, co jsem řekl, bylo „nepravdivé“, znáš nějaký lepší způsob, jak žít ?“

Ne.

„Pak je tedy „nepravda“ **pravdou** a „pravda“ **nepravdou** !

Abych ti pomohl, řeknu ti tohle: nevěř ničemu z toho, co říkám. Jednoduše to proživej. Zakoušej to. Pak se snaž žít podle jakéhokoli vzoru, jaký si vymyslíš. A potom se podívej na svou zkušenost, abys našel pravdu.

Jednoho dne, budete-li mít hodně odvahy, budete žít ve světě, kde je milování považováno za lepší než válčení. Toho dne se začnete radovat.“

Život je tak děsivý. A tak zmatený. Přál bych si, aby všechno bylo jednodušší.

„Když se nestaráte o výsledky, život není děsivý.“

Chceš říci, když nic nechceme.

„Správně. Volte, ale nic nechtějte.“

To je snadné pro lidi, kteří jsou sami. Ale co ten, kdo má ženu a děti ?

„Cesta ženatého muže byla vždy nejtěžší. Jak už jsi řekl, je snadné „nic nechtít“, když žiješ sám. Je přirozené, že když někoho miluješ, chceš pro něj to nejlepší.“

Člověka bolí, když svým milovaným nemůže dát všechno, co by chtěli. Pěkný dům, pěkné šaty, dostatek jídla. Posledních dvacet let tvrdě pracuji a stejně nic nemám.

„Tím myslíš materiální bohatství ?“

Tím myslím jen základní věci, které bych chtěl dát svým dětem. Pár základních věcí, které bych rád poskytl své ženě.

„Vidím, že považuješ za svou povinnost poskytnout jim tyto věci. Myslíš si, že to je smyslem tvého života ?“

Asi bych to vyjádřil jinak. To není smyslem mého života, ale nevadilo by mi, kdyby to bylo jeho vedlejším produktem.

„Vraťme se tedy zpátky. Co si myslíš, že je smyslem tvého života ?“

To je dobrá otázka. Měl jsem na ni několik různých odpovědí.

„Jakou máš dnes ?“

Zdá se, že mám dvě odpovědi; odpověď, kterou bych chtěl vidět, a odpověď, kterou vidím.

„Jakou odpověď bys chtěl vidět ?“

Chtěl bych, aby smyslem mého života byla evoluce mé duše. Chtěl bych vyjádřit tu část svého já, kterou nejvíce miluji. Chtěl bych vyjádřit svůj soucit a trpělivost a štědrost... a lásku.

„Mluvíš, jako bys četl tuto knihu !“

Ano, je to velmi krásná kniha, na ezoterické úrovni, ale rád bych ji učinil praktickou. Clem života je také přežití.

„A ty si myslíš, že jedno vylučuje druhé ?“

Nevím...

„Myslíš si, že ezoterismus vylučuje přežití ?“

Ve skutečnosti bych chtěl víc než jen přežívat. Přežívám už dlouho. Konec konců pořád tu ještě jsem. Ale chtěl bych, aby ten boj o život skončil. Už jen každodenní život je boj. Chtěl bych víc než jen přežívat. Chtěl bych se mít dobře.

„A jak by sis to představoval ?“

Chtěl bych mít dostatek peněz, abych se nemusel starat, kde seženu na příští nájem nebo na telefon. Nenávídím tyhle světské záležitosti, ale hovoříme tu přece o skutečném životě, ne o duchovně romantizovaném obrázku života, který popisuješ v této knize.

„Neslyším v tvém hlase hněv ?“

Spíš nespokojenost. Této duchovní hře se věnuji už přes dvacet let a podívej se, kam jsem se dostal. Jsem skoro na mizině ! A navíc jsem právě přišel o práci. Už mě to všechno unavuje. Je mi devětačtyřicet let a rád bych měl trochu existenční jistoty, abych se mohl věnovat hledání Boha, evoluci duše atd. To mě skutečně zajímá, ale můj život mi nedává příležitost zabývat se tím...

„Řekl jsi toho dost, a já se domnívám, že hovoříš za spoustu lidí.

Odpovím ti tedy postupně, větu za větou, abychom odpověď mohli analyzovat.

Této „duchovní hře“ se nevěnuješ dvacet let, stěžíš se pohybuješ po okraji. (To není výčitka, je to jen konstatování faktu.) Připouštím, že s touto hrou už dvacet let flirtuješ... ale teprve nedávno jsem si všiml, že máš opravdový zájem.

Ujasněme si, že „**věnovat se duchovní hře**“ znamená **věnovat celou mysl, celé tělo, celou duši procesu vytváření svého Já podle obrazu Boha.**

Právě o tomto procesu seberealizace píšou východní mystikové. Je to tentýž proces osvobození, kterému se věnuje západní teologie.

Je to každodenní akt nejvyššího vědomí. Je to neustálé tvoření. Je to vědomá tvůrčí činnost, která má jasný cíl. Je to vědomé užívání nástrojů, o kterých jsme tu hovořili.

Tohle znamená „hrát tuto duchovní hru“. Jak dlouhou ji hraješ ?“

Stěží jsem začal.

„Nepohybuj se od jednoho extrému k druhému a nebuď na sebe tak tvrdý. Ve skutečnosti se tomuto procesu věnuješ více než přiznávaš. Nevěnuješ se mu však dvacet let. To však není důležité. Věnuješ se tomu nyní ? To je jediné, na čem záleží.

Říkáš, „podívej se, kam jsem se dostal“ a stěžuješ si, že jsi „skoro na mizině“. Když se na tebe dívám, vidím však něco jiného. Vidím člověka, který je velmi blízko bohatství. Velmi blízko nirváně. Hodně však záleží na tom, čeho chceš dosáhnout.

Je-li cílem tvého života dosáhnout existenční jistoty, pak chápu, proč si myslíš, že jsi „skoro na mizině“. Ale i toto hodnocení je třeba opravit. Neboť s mou pomocí dosáhneš všeho - včetně existenční jistoty v materiálním světě.

Má odměna - pracuješ-li pro mě - ti poskytne mnohem víc než duchovní pohodu. Poskytne ti i pohodu tělesnou. Je však zajímavé, že jakmile dosáhneš duchovní pohody, přestaneš se starat o pohodu tělesnou.

Přestane tě zajímat i tělesné pohodlí členů tvé rodiny - neboť jakmile dosáhneš úrovně Božího vědomí, pochopíš, že nejsi odpovědný za žádnou jinou lidskou duši a že každá duše si musí neustále volit svůj osud.

Je jasné, že bys neměl zneužívat nebo ničit druhé. Je jasné, že bys neměl zanedbávat potřeby těch, kteří jsou na tobě závislí.

Tvým úkolem je učinit je **nezávislími**, naučit je, jak se obejít bez tebe. Neboť pro ně nejsi žádným požehnáním, pokud tě potřebují k tomu, aby přežili; požehnej jim teprve v okamžiku, kdy si uvědomí, že tě nepotřebují.

V tomtéž smyslu je nejkrásnějším okamžikem pro Boha okamžik, kdy si uvědomíš, že **žádného Boha nepotřebuješ**.

Já vím, vím... tohle je opakem všeho, co vás celý život učili. Vaši učitelé vám říkali o rozhněvaném Bohu, o žárlivém Bohu, o Bohu, který potřebuje, aby ho lidé potřebovali. To však není Bůh, ale neurotická náhražka.

Skutečný Mistr není ten, kdo má nejvíc žáků, ale ten, kdo tvoří nejvíce Mistrů.

Skutečný vůdce není ten, kdo má nejvíc stoupenců, ale ten, kdo tvoří nejvíce vůdců.

Skutečný král není ten, kdo má nejvíc poddaných, ale ten, kdo přivádí nejvíc lidí na trůn.

Skutečný učitel není ten, kdo má největší vědomosti, ale ten, kdo dává vědomosti druhým.

A skutečný Bůh není Bůh, který má nejvíc služebníků, ale Bůh, který slouží největšímu množství lidí a činí tak Bohy z druhých.

Neboť tohle je jak cílem, tak slávou Boha: že přestane mít poddané a že všichni pochopí, že Bůh není nedosažitelný, ale nevyhnutelný.

Rád bych, abyste všichni pochopili tohle: váš šťastný osud je **nevyhnutelný**. Nemůžete být „nezachránění“. Peklo je, když si to neuvědomujete.

Jako rodiče, manželé a milenci, nesnažte se dělat ze své lásky pouta, která svazují, dělejte z ní magnet, který nejdříve přitahuje, ale potom se obrátí a odpuzuje, aby ti, kdo jsou přitahováni, nezačali věřit, že se vás musí držet, aby přežili. Nic není vzdálenější pravdě. Nic není druhému škodlivější.

Ať vaše láska vypudí vaše milované do světa - aby si uvědomili, čím jsou. Tak je budete skutečně milovat.

To je váš velký úkol. Je mnoho rušivých vlivů, mnoho světských starostí. Asketa se nenechá vyrušovat ničím. Přinášejí mu chleba a vodu, má rohož, na které leží, a může věnovat každou hodinu modlitbě, meditaci a kontemplaci Boha. Jak snadné je vidět Boha za takových okolností ! Jak jednoduchý úkol ! Ale dejte mu manželku a děti ! Ať vidí Boha v dítěti, které potřebuje vyměnit plenky ve tři hodiny v noci. Ať vidí Boha v nájemném, které je třeba zaplatit každý měsíc. Ať vidí ruku Boží v nemoci manželky, ve ztraceném zaměstnání, v horečce dítěte, v bolesti rodiče. Tady hovoříme o zbožnosti.

Chápu, že vás ten věčný boj unavuje. Ale říkám vám tohle: Budete-li mě následovat, váš boj skončí. Žijte v Božím prostoru a všechno se stane požehnáním.“

*Jak se dostanu do Božího prostoru, když jsem ztratil práci, musím platit nájem a moje děti potřebují spravit zuby ?
Tím, že budu ve svém vznešeném filozofickém prostoru, s těžší vyřeším tyto problémy.*

„Neopouštěj mě, když mě potřebuješ nejvíce. Tohle je hodina tvé nejtěžší zkoušky. Tohle je hodina tvé největší příležitosti. Máš příležitost potvrdit všechno, co je tu psáno.

Když říkám, „neopouštěj mě“, vypadám jako onen neurotický Bůh, o kterém jsme právě hovořili. Ale já takový nejsem. Můžeš mě opustit. Nevadí mi to a nic to mezi námi nezmění. Jen odpovídám na tvé otázky. Když přijde do tuhého, často zapomínáš, čím jsi, zapomínáš na nástroje, které jsem ti dal k tomu, abys si vytvořil život, který chceš.

Nyní je čas, abys odešel do svého Božího prostoru. Uklidní to tvou mysl - a z klidné mysli plynou úžasné myšlenky - myšlenky, které mohou být řešením tvých největších problémů.

Ve svém Božím prostoru můžeš realizovat své já. A to je cílem - jediným cílem - lidské duše.

Když jste ve svém Božím prostoru, uvědomujete si, že všechno je dočasné. Říkám vám, že nebe i Země pomínou, kdežto vy ne. Tato věčná perspektiva vám pomáhá vidět všechno ze správného hlediska.

Skutečně pochopíte, že vaše současná situace je pouze dočasná. Můžete ji použít jako nástroje - neboť tím je - k vytvoření svého života.

Co si myslíš, že jsi ? Vzhledem k tomu, že jsi ztratil zaměstnání, co si myslíš, že jsi ? A co si myslíš, že jsem já ? Myslíš si, že je to příliš velký problém, abych jej vyřešil ? Myslíš si, že by to byl příliš velký zázrak dostat tě z této

bryndy ? Chápu, že si myslíš, že je to příliš těžké pro tebe, dokonce i se všemi nástroji, které jsem ti dal - ale opravdu si myslíš, že je to příliš obtížné pro mě ?“

Rozumově si uvědomuji, že pro Boha není žádný úkol příliš obtížný. Ale citově si nejsem tak jistý. Nepochybuji o tom, zda něco můžeš zvládnout, ale o tom, zda chceš.

„Rozumím, takže to je otázka víry.“

Ano.

„Nepochybuješ o mé schopnosti, pochybuješ o mém přání.“

Stále věřím teologii, která říká, že v tom všem pro mě může být nějaké ponaučení. Nejsem si jistý, zda mám najít nějaké řešení. Možná mám mít problémy. Možná že to je zkouška, o které mi říká má teologie. Proto se obávám, že tento problém nemusí být vyřešen.

„Možná že bych ti měl znovu vysvětlit, jak s lidmi spolupracuji, protože si myslíš, že to je otázka mého přání, ale já ti říkám, že je to otázka vašeho přání.“

Chci, abyste měli, co chcete vy. Nic víc a nic míň. Nesedím tu a neposuzuji, zda by vám něco mělo být zaručeno.

Můj zákon je zákon příčiny a následku, nikoli zákon náhody. Není nic, co byste nemohli mít, jestliže to chcete. Dám vám to ještě dříve, než o to požádáte. Věříš tomu ?“

Ne, lituji. Příliš mnoho mých modliteb bylo nevyslyšeno.

„Ničeho nelituj. Buď věrný své zkušenosti. To chápu. Vážím si toho. A je to v pořádku.“

Dobře, nevěřím, že dostanu všechno, o co požádám. Mám jinou zkušenost. Ve skutečnosti jen zřídka dostanu to, o co požádám. Když se to náhodou stane, považuji to za zatracené štěstí.

„To je zajímavý výběr slov. Zdá se, že máš volbu. Buď máš zatracené štěstí, nebo máš požehnané štěstí. Přál bych ti, abys měl požehnané štěstí - ale samozřejmě se ti nepletu do tvého rozhodování.“

Říkám vám tohle: Vždycky dostanete to, co vytvoříte, a vy stále něco tvoříte.

Neodsuzujte to, co uděláte, dávám vám sílu, abyste udělali víc - a víc a víc a víc. Jestliže se vám nelíbí, co jste právě vytvořili, začněte znovu. Úkolem Boha je dát vám vždy příležitost.

Říkáš, že zřídka dostaneš, co chceš. Ale já ti říkám, že jsi vždycky dostal to, co jsi přivolal.

Tvůj život je vždycky výsledkem tvých myšlenek - včetně tvé myšlenky, že málokdy dostaneš to, co chceš.

Považuješ se za oběť situace, ve které jsi přišel o práci. Ve skutečnosti jsi tu práci už nechtěl. Každé ráno jsi vstával s hrůzou. Začal jsi svou práci nenávidět. Začal sis dokonce představovat, že děláš něco jiného.

Myslíš, že to nic neznamená ? Nechápeš svou moc. Říkám vám tohle:

Váš život vychází z vašich úmyslů.

Jaké máš teď úmysly ? Chceš dokázat svou teorii, že ti život zřídka kdy dává to, co chceš ? Nebo chceš projevit, čím skutečně jsi a čím jsem já ?“

Jsem v rozpacích. Cítím se pokořen.

„Pomáhá ti to ? Proč to nepřiznáš ? Nemusíš se obviňovat. Prostě si uvědom, co jsi chtěl, a zvol si něco jiného.“

Proč si vždycky zvolím něco negativního ? A pak si to vyčítám ?

„Co bys očekával ? Od narození vám říkali, že jste „špatní“. Uvěřili jste, že jste se narodili v „hříchů“. Špatné svědomí je naučená reakce. Učili vás, abyste se cítili vinní za to, co jste dělali před tím, než jste o tom mohli rozhodovat. Učili vás, abyste se styděli za to, že jste se nenarodili dokonalí.“

Některá vaše náboženství jsou založena na tomto nepochopení. A jde tu o skutečné nepochopení. **Nebot' všechno, co stvořím, je dokonalé; je to dokonalý obraz dokonalosti samé, stvořené podle obrazu Božího.**

Aby vaše náboženství ospravedlnilo myšlenku trestajícího Boha, muselo vytvořit něco, co by mě rozhněvalo. Takže i lidé, kteří žijí vzorným životem, potřebují být zachráněni. Jestliže nepotřebují být zachráněni před sebou, potřebují být zachráněni před svými nedokonalostmi. A tak vás vaše náboženství nabádají, abyste s tím něco dělali - a to rychle - nebo se dostanete do pekla.

To nakonec nemusí uchlácolit výstředního, mstivého a rozhněvaného Boha, ale může to oživit výstřední, mstivé a rozhněvané náboženství. Tak se náboženství zachovávají při životě. Tak zůstává moc soustředěna v rukou několika mocných jedinců, místo aby byla rozdělena mezi většinu.

Není divu, že podceňujete sebe a svou moc, nemluvě o mně. Naučili jste se to.“

Bože, jak se to můžeme odnaučit ?

„Dobrá otázka, a navíc adresována správné osobě !

Můžete se to odnaučit tím, že budete znovu a znovu číst tuto knihu. Dokud neporozumíte každé větě. Dokud nepochopíte každé slovo. Až budete schopni citovat jednotlivé věty druhým lidem, až si je budete pamatovat i v nejtěžších chvílích, pak se odnaučíte, co vás naučilo vaše náboženství.“

Chci se na tolik zeptat, chci se toho tolik dovědět.

„Opravdu jsi začal velmi dlouhým seznamem otázek. Neměli bychom se k nim vrátit?“

8

Kdy se naučím dost o lidských vztazích? Je možné být šťastný ve vztahu k druhým? Musejí nás druzí neustále napadat?

„O lidských vztazích se nemusíš nic učit. Musíš jen ukázat, co už víš.“

Ve vztazích s druhými budete šťastní, když jich užijete za účelem, pro který byly stvořeny, nikoli pro své vlastní účely.

Lidské vztahy se neustále mění; neustále od vás vyžadují, abyste vytvářeli a vyjadřovali vyšší aspekty svého já. Nikde je nemůžete vyjádřit bezprostředněji a čistěji než ve vztazích k druhým. Mimo lidské vztahy to nemůžete udělat vůbec.

Ve vesmíru můžete existovat (jako identifikovatelná entita) pouze skrze vztahy k druhým lidem, k událostem a místům. Pamatujte si, že v nepřítomnosti všeho ostatního neexistujete. Jste tím, čím jste, jedině ve vztahu k něčemu jinému. Tak tomu je ve světě relativity na rozdíl od světa absolutních hodnot – kde žiju já.

Jakmile si to uvědomíte, jakmile to hluboce pochopíte, ihned začnete žehnat každému zážitku, každému setkání a zejména každému osobnímu vztahu, neboť je budete chápat jako konstruktivní v nejvyšším smyslu. Pochopíte, že je můžete a musíte užívat k tomu, abyste mohli konstruovat to, čím skutečně jste.

Tato konstrukce může být buď nádherným stvořením podle vašeho plánu, nebo náhodnou konfigurací. Můžete být člověkem, který je výsledkem toho, co se stalo, nebo toho, co si sám zvolil. V takovém případě vytváříte své já vědomě. V takovém případě dosáhnete seberealizace.

Proto žehnejte každému vztahu a považujte jej za vliv, který formuje to, čím jste.

Chápu, že se ptáš na romantické vztahy. Proto mi dovolu, abych hovořil specificky o lidských milostných vztazích - s nimiž máš takové potíže.

Když vaše milostné vztahy selžou, je to proto, že jste do nich vstoupili z nesprávného důvodu.

(Slovo „nesprávné“ je ovšem relativní výraz; to znamená něco, co se měří ve vztahu k tomu, co je „správné“. Bylo by mnohem přesnější říci, že „milostné vztahy selhávají, když jsou navazovány z důvodů, které nenapomáhají jejich přežití.“)

Většina lidí navazuje milostné vztahy s úmyslem spíš něco z nich získat než do nich něco přinést.

Účelem milostného vztahu je rozhodnout se, kterou část svého já chcete vyjádřit, nikoli kterou část druhého můžete získat.

Milostný vztah může mít jen jediný smysl - stejně jako život: a ten spočívá v tom, že se snažíte být tím, čím jste.

Je velmi romantické říci, že jste nebyli „ničím“, dokud jste nepoznali milovaného člověka, ale tak tomu není. Je to ještě horší, neboť to milovaného nutí, aby vám byl vším, čím ve skutečnosti není.

Protože vás nechce „zklamat“, snaží se dělat a být vším, co od něho očekáváte, dokud toho je schopen. Když přestane být schopen hrát roli, která mu byla uložena, začne vás nenávidět. Dochází k zlostným hádkám.

Nakonec, aby se zachránil (a aby zachránil váš vztah), začne se chovat v souladu s tím, čím skutečně je. Vy si však myslíte, že se „opravdu změnil“.

Je velmi romantické říkat, že se váš život naplnil, když jste se setkali s milovaným člověkem. **Ale smyslem milostného vztahu není mít druhého člověka, který naplní váš život; smyslem je mít člověka, s nimž můžete sdílet svůj plný život.**

Tohle je paradox všech lidských vztahů: abyste byli tím, čím jste, nepotřebujete druhého.., ale bez něho nejste ničím.

V tom spočívá záhada i nádhera, nespokojenost i radost lidského života. Je třeba hlubokého pochopení a naprosté ochoty žít v tomto paradoxu tak, aby náš život měl smysl. Velmi málo lidí to dokáže.

Když jste mladí a plní sexuální energie, většina z vás začíná milostné vztahy s velkým očekáváním, otevřeným srdcem a radostnou duší.

Po čtyřicítce se vzdáte svých nádherných snů a naděje a přestanete cokoli očekávat.

Tento problém je tak základní, tak jednoduchý, a přece tak tragicky nepochopený: váš nejkrásnější sen, vaše nejvyšší myšlenka, vaše nejmilejší naděje, to vše je zaměřeno na vaši představu o vašem milovaném, nikoli na jeho skutečné já. Zkouška vašeho vztahu měla hodně společného s tím, do jaké míry váš partner odpovídal vašim představám a jak dobře jste vy odpovídali jeho představám. Ale jedinou opravdovou zkouškou je to, jak odpovídáte svým vlastním představám.

Lidské vztahy jsou posvátné, protože vám poskytují příležitost realizovat nejkrásnější myšlenku vašeho já. Lidské vztahy selhávají, když je považujete za příležitost realizovat představu, kterou o vás má druhý.

Každý by se měl starat o své vlastní já - o to, čím je, co dělá a co má; co chce, co žádá a co dává; co hledá, co vytváří a co prožívá.

At' se každý stará o sebe, nikoli o druhého.

To se vám může zdát poněkud divné, protože vás učili, že se máte starat o druhé. Ale já vám říkám: Vaše soustředění na druhého - vaše posedlost druhým - je příčinou neúspěchu vašich vztahů.

Čím je druhý člověk ? Co dělá ? Co má ? Co říká ? Co chce ? Co si myslí ? Co očekává ? Co plánuje ?

Mistr si uvědomuje, že na ničem z toho nezáleží. Záleží jen na tom, čím jste vy ve vztahu k němu.

Nejvíce milující člověk je ten, kdo je egocentrický.“

To je opravdu radikální učení...

„Ne když o tom přemýšlíte. Nemilujete-li sami sebe, nemůžete milovat druhé. Mnoho lidí se snaží milovat sebe skrze lásku k druhému. Samozřejmě si to neuvědomují. Nedělají to vědomě. Dělají to podvědomě. Myslejí si: „Jestliže budu milovat druhé, oni budou milovat mě. Budu pomilování hodný a budu moci milovat sám sebe.“

Mnoho lidí se nenávidí, protože mají pocit, že je nikdo nemiluje. To je ovšem nemoc. Neboť bez ohledu na to, kolik lidí jim vyzná lásku, nestačí jim to.

Zpočátku vám nevěří. Myslí si, že od nich něco chcete. (Jak byste je mohli milovat jen proto, čím jsou ? Ne. To je podezřelé. Něco musíte chtít ! Co to je ?)

Snaží se přijít na to, proč by je někdo měl milovat. Nevěří vám a chtějí, abyste jim to dokázali. Musíte jim dokázat, že je milujete. Mohou od vás očekávat, že změníte své chování.

Když nakonec uvěří, že je milujete, začnou si dělat starosti s tím, jak dlouho si vaši lásku udrží. Aby si ji udrželi, začnou měnit své chování.

A tak se dva lidé doslovně ztratí ve svém vzájemném vztahu. Navážou vztah s úmyslem najít sami sebe a místo toho sami sebe ztratí.

Ztráta vašeho já je příčinou rozčarování v milostných vztazích.

Dva lidé se dají dohromady a doufají, že celek bude větší než součet jeho částí, ale pak oba zjistí, že tomu tak není. Mají pocit, že jsou míň, než byl každý zvlášť. Jsou méně schopní, méně vzrušující, méně přitažliví, méně veselí, méně spokojení.

Vzdali se toho, čím jsou, aby mohli zůstat spolu.

Tak nebyly lidské vztahy nikdy míněny. Nicméně tak je prožívá více lidí, než znáte.“

Proč ? Proč ?

„Protože lidé zapomněli, co je smyslem lidských vztahů.

Když zapomenete na to, že všichni jste posvátné duše na posvátné cestě, pak nemůžete chápat smysl lidských vztahů.

Duše přišla k tělu a tělo k životu za účelem evoluce. Všichni se vyvíjíte. Abyste se mohli rozhodnout, čím se stanete, užíváte svých vztahů.

Proto jste přišli na svět. V tom spočívá radost vytváření vlastního já. Radost poznávání vlastního já. Tomu říkáme sebevědomí.

Přivedli jste své já do relativního světa, abyste měli nástroje, které vám umožní poznat, čím skutečně jste. Jste tím, co ze sebe uděláte ve vztahu ke všemu.

Vaše osobní vztahy jsou nejdůležitějšími prvky v tomto procesu. Vaše osobní vztahy jsou posvátné. Nemají nic společného s druhým člověkem, ale protože se ho týkají, mají s ním **všechno** společné.

To je božská dichotomie. Je to uzavřený kruh. Proto není tak radikální říci, že „egocentriční lidé jsou blahoslavení, neboť poznají Boha.“ Není tak špatné, chcete-li poznat nejkrásnější část svého já.

Proto vaším nejdůležitějším vztahem musí být vztah k vašemu já. Nejdříve se musíte naučit uznávat a milovat své já.

Musíte považovat své já za důstojné, abyste mohli za důstojné považovat i druhé. **Musíte považovat své já za pozeňnané, abyste mohli za pozeňnané považovat i druhé. Musíte si uvědomit, že vaše já je posvátné, abyste mohli uznat posvátnost druhých.**

Když zapráhnete vůz před koně - což od vás vyžaduje většina vašich náboženství - a uznáte posvátnost druhých dříve než posvátnost vlastní, budete toho litovat. Nikdo se nikdy nesmíří s tím, že by někdo byl posvátnější než on. A přesto vás vaše náboženství nutí, abyste si to o druhých mysleli. A tak si to myslíte - ovšem jen určitou dobu. A pak je křížujete.

Ukřížovali jste (tak či onak) všechny mé učitele, nejen jednoho. Neudělali jste to proto, že by byli posvátnější, než jste vy, udělali jste to proto, že jste je za takové považovali.

Moji učitelé k vám přicházejí se stejným poselstvím, „Všichni jste stejně posvátní, jako jsem já.“

Toto poselství však neslyšíte; tuto pravdu nejste schopni přijmout. A proto se nikdy nemůžete skutečně zamilovat do druhého. Nikdy jste se totiž skutečně nezamilovali do svého vlastního já.

A proto vám říkám tohle: buďte stále soustředěni na své já. V každém okamžiku se soustředte na to, čím jste, co děláte a co máte, a nestarejte se o druhého.

Svou spásu najdete ve svém jednání, nikoli v jednání druhých.“

To vypadá, jako bychom se neměli starat o to, co nám druzí dělají. Mohou dělat cokoli, ale dokud si zachováme svou duševní rovnováhu, nic se nás nemůže dotknout. Druzí se nás však někdy dotýkají. Jejich jednání nás někdy zraňuje. A právě v takové chvíli nevím, co mám dělat. Je snadné říci, „nevšímej si toho“, ale je mnohem obtížnější to udělat. Slova a činy druhých mě opravdu zraňují.

„Jednoho dne tě zraňovat přestanou. K tomu dojde, až si uvědomíš skutečný smysl lidských vztahů.

Protože jste na tento smysl zapomněli, reagujete tak, jak reagujete. Ale to je v pořádku. Je to součástí růstu. Je to součástí evoluce. Je to součástí rozpomínání. Dokud si nezpomenete na to, jak užívat lidských vztahů jako nástroje k vytváření vašeho já, budete žít na úrovni porozumění, na které jste dnes.

Jsou však určité věci, které můžete dělat, když s bolestí reagujete na to, čím druzí jsou, co dělají a co říkají. Nejdříve musíte přiznat sobě i druhým, jak se cítíte. Mnoho z vás se toho bojí, protože si myslíte, že byste vypadali „špatně“. V hloubi duše si uvědomujete, že je to pravděpodobně směšné. Pravděpodobně je to ubohé. Jste schopni něčeho lepšího. Ale nemůžete si pomoci. Pořád se tak cítíte.

Můžete dělat jen jedno. Musíte uznávat své pocity. Neboť uznávat své pocity znamená uznávat své já. A musíte milovat svého bližního, jako milujete sami sebe. Jak můžete rozumět pocitům druhých, když nerozumíte svým vlastním pocitům ?

První otázkou v jakémkoli vztahu k druhému je: kdo jsem a čím chci být v tomto vztahu ?

Často si to neuvědomujete, dokud si nevyzkoušíte různé způsoby bytí. Proto je tak důležité, abyste uznávali své skutečné pocity.

Uvědomit si nějaký negativní pocit je často prvním krokem k jeho překonání.

Mistr je ten, kdo prožil mnoho takových zkušeností, takže si uvědomuje, jaké má možnosti. Nemusí nic zkoušet. Nosil takové šaty už dříve a ví, že mu nepadnou; nejsou „jím“. A protože Mistr věnuje svůj život realizaci svého já, nezabývá se takovými nevhodnými pocity.

Proto Mistři neztrácejí rozvahu v situacích, které by druzí považovali za katastrofální. Mistr žehná katastrofě, neboť Mistr si uvědomuje, že ze semene katastrofy (a všech zkušeností) vyrůstá jeho já. Mistrovým druhým úmyslem je růst. Neboť jakmile člověk realizoval sám sebe, nezbyvá mu nic jiného než být ještě více tím, čím je.

Právě v tomto stádiu přechází člověk od práce na své duši k Boží práci, neboť to je mým cílem. Pro účely této diskuse budu předpokládat, že ještě pracujete na své duši. Stále se ještě snažíte realizovat to, čím skutečně jste. Život vám k tomu dává spoustu příležitostí (pamatujte si, že život je tvůrčí proces, nikoli proces objeovávání).

Stále znovu a znovu můžete vytvářet to, čím jste. Ve skutečnosti to děláte každý den. Vždycky však nereagujete stejně. Za stejné situace jste jednou trpěliví, milující a laskaví, zatímco jindy jste rozzlobení a smutní.

Mistr je ten, kdo se chová vždycky stejně - a jeho chování je vždy nejlepší.

V tom jsou Mistři velmi vypočitatelní. Naopak žáci jsou naprosto nevypočitatelní. Jak daleko je člověk na cestě k mistrovství lze poznat podle toho, jak vypočitatelně reaguje na každou situaci.

To nás samozřejmě přivádí k otázce, co je nejlepší reakcí.

Touto otázkou se zabývaly všechny filozofické systémy a náboženství od počátku času. Jestliže vás tato otázka opravdu zaujala, pak jste na cestě k mistrovství. Neboť většina lidí se zabývá naprosto jinými otázkami. Nikoli tím, co je nejlepší volba, ale tím, co přináší největší prospěch. Nebo jak mohu ztratit nejméně ?

Díváte-li se na život z hlediska největších výhod, promarníte **skutečný** přínos života. Ztratíte příležitost. Neboť žijete v neustálém strachu - a takový život nemluví o vašem skutečném já.

Neboť člověk není strach, člověk je láska. Jste láska, která nepotřebuje žádnou ochranu, láska, kterou nelze ztratit. To však nikdy nepoznáte, jestliže neustále odpovídáte na druhou otázku a nikoli na první. Neboť jedině ten, kdo si myslí, že může něco získat nebo ztratit, klade druhou otázku. A pouze ten, kdo vidí život jinak, kdo vidí své já jako vyšší bytost, kdo chápe, že vyhrávání ani prohrávání není zkouškou, ale jen milováním - pouze ten klade první otázku.

Ten, kdo klade druhou otázku, říká, „Já jsem svým tělem“. Ta, která klade první otázku, říká, „já jsem svou duší“.

Necht' všichni, kdo mají uši, poslouchají . Neboť vám říkám tohle: na této důležité křižovatce existuje jen jediná otázka:

Co by nyní udělala láska ?

Žádná jiná otázka není pro vaši duši důležitá, žádná jiná otázka nemá smysl.

Nyní se dostáváme k velmi choulostivému bodu, neboť jen málo lidí chápe chování založené na lásce - a právě toto nepochopení vede k nenávisti - která pak svádí tolik lidí ze správné cesty.

Dlouho vás učili, že chování založené na lásce vyplývá z rozhodnutí být, dělat a mít cokoli, co přináší největší dobro druhému.

Ale já vám říkám tohle: nejvyšší volba je ta, která přináší největší dobro vám.

Stejně jako všechny hluboké duchovní pravdy je i toto prohlášení špatně chápáno. Tato záhada se vyjasní ve chvíli, kdy si uvědomíte, co je to nejlepší, co pro sebe můžete udělat. A jakmile učiníte absolutně nejvyšší volbu, celá záhada se rozplyne, kruh se uzavře a vaše největší dobro se stane největším dobrem pro druhé.

Může trvat několik životů, než to pochopíte a ještě více životů, než to uskutečníte - neboť tato pravda závisí na ještě větší pravdě: všechno, co děláte pro sebe, děláte pro druhé. Všechno, co děláte pro druhé, děláte pro sebe.

Je to proto, že vy a druzí jste jednou bytostí.

A to proto...

že **neexistuje nic než vy.**

Všichni velcí Mistři to učili. Ale pro většinu lidí je to pouze vznešená ezoterická pravda, **kteřá nemá praktické použití.** Ve skutečnosti je to však nejpoužitelnější „ezoterická“ pravda všech dob.

Ve vztazích k druhým je důležité si tuto pravdu uvědomit, neboť bez ní budou vaše vztahy velmi obtížné.

Vraťme se k praktickému využití této moudrosti a na okamžik se přestaňme zabývat jejím čistě duchovním, ezoterickým aspektem.

Podle svého starého přesvědčení lidé - mnohdy velmi nábožní a dobromyslní - často dělali to, co považovali za nejlepší pro druhé. Ti na to však většinou reagovali tím, že je zneužívali.

Nakonec se člověk, který se stále snaží dělat dobro druhým - který odpouští, který je soucitný, který přehlíží špatné chování - stane nedůvěřivým a nepřátelským dokonce i k Bohu. Neboť jak může Bůh vyžadovat takové nekonečné utrpení a obětování, byť i ve jménu lásky ?

Bůh však nic takového nevyžaduje. Bůh vás jen žádá, abyste se zahrnuli mezi ty, které milujete.

Bůh jde ještě dál. Bůh vám doporučuje, abyste milovali především sebe.

To vám doporučuji, i když si uvědomuji, že někteří to budou považovat za rouhání a jiní udělají něco ještě horšího: přijmou to jako slovo Boží a překrotí to tak, aby to sloužilo jejich cílům - aby to ospravednilo jejich bezbožné chování.

Jestliže se přistihnete, že děláte něco bezbožného, protože chcete udělat to nejlepší pro sebe, chyba není v tom, že milujete sami sebe, ale v tom, že dobře nevíte, co je pro vás nejlepší.

Abyste pochopili, co je pro vás nejlepší, budete si muset uvědomit, co se snažíte dělat. To je velmi důležité, ale mnoho lidí to ignoruje. Co chcete udělat ? Co je smyslem vašeho života ? Dokud si neodpovíte na tyto otázky, vždycky vám bude záhadou, co je pro vás v dané situaci nejlepší.

Budete-li chtít udělat to nejlepší v situaci, kdy jste zneužíváni druhými, při nejmenším jim v tom zabráníte. To bude dobré jak pro vás, tak pro člověka, který vám dělal problémy.

Zneužívání druhého nikomu nepomáhá, ale naopak všem škodí. Jestliže si ten, kdo druhého zneužívá, neuvědomí, že jeho chování je nepřijatelné, co se naučí? A co se naučí, když zjistí, že jeho chování je nepřijatelné?

Chovat se k druhým láskyplně neznamena dovolovat jim všechno.

Všichni rodiče si to uvědomují při výchově svých dětí. Dospělí lidé se to učí mnohem pomaleji ve svých vztazích k druhým, stejně jako národy ve svých vztazích k druhým národům.

Proto je třeba zarazit diktátory a skoncovat s jejich despotismem. Vyžaduje to naše sebeláska i naše láska k diktátorovi.

To je odpověď na tvou otázku, „Neexistuje-li nic než láska, jak můžeme ospravedlnit válku?“

Občas musí jít člověk do války, aby projev, čím je: tím, komu se válka hnusí.

Jsou chvíle, kdy se musíte vzdát toho, čím jste, abyste mohli být tím, čím jste.

Někteří Mistři vás učí tohle: nemůžete mít všechno, dokud nejste ochotni všeho se vzdát.

Proto, abyste mohli zůstat mírumilovným člověkem, někdy se musíte vzdát své představy o tom, že jste člověk, který nikdy nejde do války. Historie taková rozhodnutí vyžaduje.

Totéž platí o těch nejosobnějších vztazích. Život od vás někdy vyžaduje, abyste dokázali, čím jste, tím že vyjádříte nějaký aspekt toho, čím nejste.

To není tak obtížné pochopit, ale některým mladým idealistům to může připadat nepochopitelné. Dospělejší lidé to považují za božskou dichotomii.

To neznamena, že musíte ubližovat druhým jen proto, že někdo ubližuje vám. (Ani ve vztazích mezi národy to tak nemusí být.) Znamená to, že dovolovat druhým, aby vám neustále ubližovali, nemusí být tím nejláskyplnějším chováním - jak pro vás, tak pro druhého.

To vyvrací pacifistické teorie, které tvrdí, že nejvyšší láska vyžaduje, abyste neodporovali tomu, co považujete za zlo.

Tady se naše diskuse opět stává ezoterickou, neboť žádné vážné zkoumání tohoto názoru nemůže ignorovat slovo „zlo“ a z něj vyplývající odsouzení. Ve skutečnosti existují jen objektivní jevy a události. A přece od vás život vyžaduje, abyste z nekonečného množství jevů vybrali ty, které považujete za zlé - neboť pokud to neuděláte, nemůžete považovat sebe ani nic jiného za dobré - a nemůžete poznat a vytvořit své já.

Tím, čemu říkáte zlo - i tím, čemu říkáte dobro - definujete sami sebe.

Největším zlem by bylo, kdybyste prohlásili, že nic zlého neexistuje.

Žijete ve světě relativity, kde všechno existuje pouze ve vztahu ke všemu ostatnímu. Funkcí a smyslem vztahů je poskytnout vám pole zkušenosti, kde můžete najít své já a neustále vytvářet to, čím jste.

Být jako Bůh neznamena být mučedníkem. A už vůbec to neznamena být obětí.

Na své cestě k mistrovství byste měli uznat svá zranění a škody za součást své zkušenosti a zvolit si, čím jste ve vztahu k ní.

Je pravda, že nás zraňuje to, co druzí říkají a dělají - až nás to nakonec zraňovat přestane. Na vaší cestě vám pomůže naprostá upřímnost. Mluvte pravdu - laskavě, ale otevřeně. Buďte však připraveni svou pravdu změnit, když vám to diktuje vaše zkušenost.

Nikdo vám neradí, abyste si mysleli, že to, co vás zraňuje, nic neznamena. Vaším úkolem je zjistit, co to znamena - a vyjádřit to. Neboť tak se stanete tím, čím chcete být.“

Takže nemusíme být obětmi svých vztahů, abychom je učinili posvátnými nebo abychom se zalíbili Bohu ?

„Samozřejmě že ne.“

A abychom mohli říci, že jsme udělali to nejlepší, že jsme splnili svou povinnost v očích Boha, nemusíme se smířovat s tím, když někdo napadá naši důstojnost a hrdost nebo zraňuje naši duši a srdce ?

„Ani na okamžik.“

Co bychom tedy měli slibovat ve vztazích k druhým; jaké dohody bychom měli plnit ? Jaké povinnosti vyplývají z našich vztahů ? Čím bychom se měli řídit ?

„Tuto odpověď neslyšíte - neboť vám nedává žádné směrnice a ruší všechny dohody v okamžiku, kdy je uděláte. Odpověď zní: nemáte žádné závazky. Ani ve vztazích k druhým, ani v životě.“

Žádné závazky ?

„Žádné závazky. Žádná omezení, pravidla ani směrnice. Nejste vázáni žádnými okolnostmi ani zákony. Nejste trestáni za žádné přestupky a nejste žádných schopni - neboť v očích Boha neexistuje žádné urážlivé chování.“

To jsem už slyšel - toto náboženství, které říká, že „neexistují žádná pravidla“. To je však duchovní anarchie. Nemyslím si, že by to mohlo fungovat.

„**Nemůže** to nefungovat - pokud se snažíte vytvořit své já. Když se však snažíte být něčím, co od vás očekává někdo jiný, pak se stěží obejdete bez pravidel.

Nabízí se však otázka: Jestliže Bůh chce, abychom se chovali určitým způsobem, proč nás takové nestvořil ? Proč bychom měli s takovým úsilím překonávat to, čím jsme, abychom se stali tím, čím nás chce mít Bůh ? To chce zvědavá mysl vědět - a tato otázka je na místě.

Věřící lidé vám říkají, že jsem vás stvořil menšími, než jsem já, abyste měli možnost stát se takovými, jako jsem já - tím, že se budete snažit překonat všechny přirozené sklony, které jsem vám údajně dal.

Mezi tyto takzvané přirozené sklony patří sklon hřešit. Říkají vám, že jste se narodili v hříchu, že zemřete v hříchu a že je to přirozené.

Jedno vaše náboženství vás dokonce učí, že proti tomu nemůžete nic dělat. Na vašem jednání nezáleží. Je arogantní myslet si, že nějaká vaše činnost vám zaručí, že se „dostanete do nebe“. Existuje jen jediná cesta do nebe (spasení); ta však nezáleží na vašem jednání, ale na milosrdenství Božím, jež můžete získat jen tím, že přijmete Syna jako Božího prostředníka.

Jakmile k tomu dojde, jste „zachráněni“. Dokud se to nestane, nic z toho, co děláte, nemá žádný účinek. Jste bezcenní a nemůžete to změnit. Byli jste tak stvořeni.

Proč ? To ví jen Bůh. Je možné, že se spletl. Je možné, že se mu jeho dílo nepovedlo. Je možné, že by to všechno nejraději udělal znovu. Ale takhle to je. Co dělat...“

Děláš si ze mě legraci.

„Ne. Ty si děláš legraci ze mě. Říkáš, že jsem stvořil nedokonalé tvory, ale vyžadují od nich, aby byli dokonalí nebo budou zatraceni.

Říkáš, že jsem po několika tisících let polevil, že už nemusíte být dobří, že stačí, když se budete cítit špatně, když dobří nejste, a přijmete jako spasitele Boha, který je vždycky dokonalý, a tím uspokojíte můj hlad po dokonalosti. Říkáš, že můj Syn kterého považujete za dokonalého - vás osvobodil z vaší nedokonalosti - z nedokonalosti, kterou jsem vám dal.

Jinými slovy Boží Syn vás osvobodil od toho, co jeho Otec udělal.

Mnoho z vás říká, že tak jsem to zařídil. A kdo si tedy z koho dělá legraci ?“

To je podruhé v této knize, kdy se zdá, že napadáš fundamentalistické křesťanství. To mě překvapuje.

„Říkáš, že „napadám“ křesťanství. Já prostě hovořím o problému. Tím však není „fundamentalistické křesťanství“, jak ses vyjádřil. Mluvím o povaze Boha a o jeho vztahu k člověku.

Hovořili jsme o povinnostech v lidských vztazích a v životě.

Lidé nevěří v nezávazné vztahy, protože nemohou přijmout, čím skutečně jsou. Úplné svobodě říkáte „duchovní anarchie“. Já tomu říkám Boží slib.

Jedině v kontextu tohoto slibu lze uskutečnit Boží plán.

Nemáte žádné závazky. Máte jen příležitosti.

Příležitost, nikoli závazek je základním kamenem náboženství, základem veškeré duchovnosti. Dokud to chápete opačně, nikdy tomu neporozumíte.

Vztahy - vaše vztahy ke všemu - byly stvořeny jako dokonalý nástroj vaší duše. Proto jsou všechny lidské vztahy posvátné.

V tom mají mnohá náboženství pravdu. Manželství je svátost. Ne však díky jeho posvátným závazkům. Ale spíš díky příležitosti, kterou poskytuje.

V žádném vztahu nikdy nic nedělejte z povinnosti. Cokoli děláte, dělejte proto, že vám váš vztah umožňuje být tím, čím skutečně jste.“

To chápu - ale ve svých vztazích se vždycky znovu vzdávám, když začne jít do tuhého. V důsledku toho jsem měl řadu vztahů, zatímco jsem si v dětství myslel, že budu mít jen jeden. Zdá se, že nevím, jak si udržet nějaký vztah. Myslíš, že se to někdy naučím ? Co mám dělat ?

„Mluvíš tak, jako by trvání nějakého vztahu znamenalo, že je to úspěšný vztah. Neplet' si trvání s kvalitou. Pamatuj si, že vaším úkolem není udržovat milostné vztahy co možno nejdéle, vaším úkolem je poznat, čím skutečně jste.

Tím se nesnažím obhajovat krátkodobé vztahy - není však zapotřebí ani dlouhodobých vztahů.

Nicméně bych měl dodat: dlouhodobé vztahy vám dávají příležitosti ke společnému růstu, společnému sebevyjádření a společnému naplnění - a to je odměnou samo o sobě.“

To vím, to vím ! To jsem si vždycky myslel. Ale jak se tam dostaneme ?

„Především navazujte vztahy ze správných důvodů.

Jak už jsem řekl, mnoho lidí navazuje vztahy s druhými z nesprávných důvodů - aby nebyli osamělí, aby měli koho milovat - a to jsou ty lepší důvody. Jiní to dělají proto, aby zachránili své ego, aby se dostali z deprese, aby obohatili svůj sexuální život, aby překonali nějaký dřívější vztah anebo aby se přestali nudit.

Žádný z těchto důvodů nefunguje, a pokud se nestane něco dramatického, nebudou fungovat ani vaše vztahy.“

Své milostné vztahy jsem nenavázal z žádného z těchto důvodů.

„S tím si dovolím nesouhlasit. Myslím, že nevíš, proč jsi je navázal. Myslím, že jsi o nich nepřemýšlel tímto způsobem. Nemyslím, že jsi do nich vstupoval s nějakým záměrem. Myslím, že ses prostě zamiloval.“

To je pravda.

„A myslím, že jsi nepřemýšlel o tom, proč ses zamiloval. Na co jsi reagoval ? Jaké potřeby ses snažil uspokojit ?

Většina lidí nachází v lásce uspokojení svých potřeb.

Každý má potřeby. Jeden potřebuje to, druhý potřebuje ono. Jeden v druhém spatřujete příležitost k uspokojení svých potřeb. A tak souhlasíte s výměnou. Dám ti to, co mám já, když mi dáš to, co máš ty.

Je to obchodní transakce. Ale nehovoří se o tom. Říká se, „Miluji tě“, a pak přicházejí zklamání.“

To už jsi říkal.

„Ano, a ty jsi to už několikrát udělal.“

Někdy se zdá, že se tato kniha pohybuje v kruhu, znovu a znovu vysvětluje totéž.

„V tom se podobá životu.“

To máš pravdu.

„Ty mi kladeš odpovědi a já ti na ně odpovídám. Když mi položíš tutéž otázku třemi různými způsoby, musím ti na ni odpovědět třikrát.“

Třeba doufám, že mi odpovíš jinak. Tvé odpovědi na otázky o milostných vztazích nejsou příliš romantické. Co je špatného na tom, když se někdo zamiluje, aniž o tom přemýšlí ?

„Nic. Zamiluj se tímto způsobem do kolika lidí chceš. Chceš-li však s někým žít celý život, měl bys o tom přemýšlet.“

A chceš-li měnit partnerky jako ponožky - nebo, což je ještě horší, zůstat jen s jednou, protože si myslíš, že musíš, a pak žít v tichém zoufalství - klidně v tom pokračuj.“

Dobře, dobře. Rozumím. Bože, ty jsi ale neústupný.

„Pravda je neústupná. Nikdy tě nenechá na pokoji. Stále tě pronásleduje a ukazuje ti, co je skutečnost. Může to být otravné.“

Tak dobře. Chci najít nástroje, které by mi pomohly udržet dlouhotrvající vztah - a ty říkáš, že jedním z nich je začít takový vztah cílevědomě.

„Ano. Ty a tvá partnerka byste měli mít nějaký cíl.“

Jestliže se oba vědomě shodnete na tom, že cílem vašeho vztahu je vytvoření příležitosti, nikoli závazku - příležitosti k růstu, k sebevyjádření, k povznesení vašeho života na vyšší úroveň, k odstranění všech nesprávných myšlenek a ke konečnému sjednocení s Bohem skrze spojení vašich duší - jestliže uděláte takový slib - pak váš vztah začne velmi dobře.“

Ani to však není zárukou úspěchu.

„Chceš-li v životě záruky, pak nechceš život. Chceš nacvičovat scénář, který už byl napsán.“

Život nedává žádné záruky, neboť ty by zmařily celý jeho smysl.“

Rozumím. Takže teď jsem začal „velmi dobře“. A jak mám pokračovat ?

„Uvědom si, že tě čekají těžké chvíle a problémy. Nevyhýbej se jim. Vítej je. Buď za ně vděčný. Dívej se na ně jako na dary od Boha; jako na příležitosti vykonat v životě to, co chceš.“

Nedívej se na svou partnerku jako na nepřítele.

Nedívej se na nikoho a na nic jako na nepřítele - ani jako na problém. Dívej se na každý problém jako na příležitost.“

Vím, vím - „rozhodni se a buď tím, čím skutečně jsi.“

„Správně ! Začínáš to chápat ! Začínáš tomu rozumět !“

Vypadá to jako dost nudný život.

„V tom případě si dáváš příliš nízké cíle. Rozšiř své obzory. Prohlub svou vizi. Snaž se v sobě najít víc. Snaž se najít víc i ve své partnerce.“

Nikomu neublížíš, když v něm budeš vidět víc, než ti ukazuje. Neboť v každém je víc. Mnohem víc. Lidé to neukazují jen ze strachu. Jakmile si však uvědomí, že v nich vidíš víc, nebudou se bát ukázat to.“

Lidé se obvykle chovají podle našich očekávání.

„Tak nějak. Nelíbí se mi slovo „očekávání“. Očekávání ničí vztahy. Řekněme, že v sobě lidé vidí to, co v nich vidíme my. Čím větší je naše vize, tím ochotněji vyjádří tu část svého já, kterou jsme jim ukázali.“

Není snad pravda, že tak fungují všechny skutečně požehnané vztahy ? Není to součást léčebného procesu - procesu, v němž dáváme lidem povolení zbavit se všech falešných představ, které o sobě měli ? Nedělám totéž pro tebe v této knize ?“

Děláš.

„A to je úkolem Boha. Úkolem duše je vzbudit tě. Úkolem Boha je vzbudit všechny ostatní.“

Děláme to tak, že vidíme druhé takové, jací jsou - a připomínáme jim to.

„Můžeš to dělat dvěma způsoby - můžeš jim připomínat, čím jsou (velmi obtížné, protože ti nebudou věřit), a můžeš připomínat sobě, čím jsi ty (mnohem snazší, neboť od nich nevyžaduješ, aby ti věřili, stačí, když si věříš sám). Tím, že budeš neustále vyjadřovat sám sebe, připomeneš druhým, čím jsou oni, neboť se v tobě budou vidět.

Mnoho Mistrů bylo posláno na Zem, aby projevili tuto věčnou Pravdu. Jiní, například Jan Křtitel, přišli jako poslové, aby nádhernými a jasnými slovy rozšiřovali Pravdu.

Tito poslové byli nadaní neobyčejnou schopností vidět a přijímat věčnou Pravdu a pak srozumitelným způsobem předávat složité myšlenky masám.

Ty jsi takovým poslem.“

Já ?

„Ano. Věříš tomu ?“

Je to velmi obtížné. Všichni chceme být mimořádní...

„... všichni jste mimořádní...“

... moje ego se snaží probudit ve mně pocit, že jsem „vyvolený“ pro nějaký úžasný úkol. Musím s ním neustále bojovat, musím očišťovat každou svou myšlenku, slovo a čin, abych se vyvaroval osobního povyšování. Takže je velmi obtížné slyšet, co říkáš, protože to lichotí mému egu, proti kterému celý život bojuji.

„To vím.

A ne vždy se ti to dařilo.“

Bohužel musím souhlasit.

„Ale kdykoli ses obrátil k Bohu, svého ega ses vzdal. Mnoho nocí jsi prosil o vysvětlení, nikoli aby ses obohatil, ale z čisté a hluboké touhy po poznání.“

Ano.

„A sliboval jsi znovu a znovu, že jestliže tě osvítím, strávíš zbytek svého života - každý bdělý okamžik - rozšiřováním věčné Pravdy... nikoli abys získal slávu, ale z hluboké touhy skoncovat s bolestí a utrpením druhých; z touhy přinést jim radost a pomoc a léčení; z touhy sjednotit druhé v Bohu.“

Ano. Ano.

„A proto jsem si tě vybral za svého posla. Tebe a mnoho dalších. Neboť v nejbližší budoucnosti bude svět potřebovat mnoho trumpet. Bude potřebovat mnoho hlasů, aby hlásaly slova pravdy a léčení, po kterých miliony touží. Svět bude potřebovat, aby se spojilo mnoho srdcí, která jsou připravena vykonávat práci Boží.

Můžeš upřímně říci, že si to neuvědomuješ ?“

Nemohu.

„Můžeš upřímně popřít, že proto jsi ke mně přišel ?“

Nemohu.

„Jsi připraven, v této knize, hlásat svou vlastní věčnou Pravdu a oznámit a vyjádřit Boží slávu ?“

Musím do knihy zahrnout těch několik předešlých vět ?

„Nemusíš udělat nic. Pamatuj si, že v našem vztahu nemáš žádné závazky. Pouze příležitost. Není právě tohle příležitost, na kterou jsi čekal celý život ? Nevěnoval jsi své já tomuto poslání - a přípravě na ně - od prvních okamžiků svého mládí ?“

Věnoval.

„Nedělej tedy to, co musíš, ale to, k čemu máš příležitost.

Proč bys tohle všechno nedal do naší knihy ? Nebo si myslíš, že chci, abys byl tajným poslem ?“

Myslím, že ne.

„Prohlásit se za Božího posla vyžaduje velkou odvahu. Svět by tě přijal mnohem ochotněji, kdybys byl čímkoli jen ne Božím poslem. Každý můj posel byl zneuctěn. Žádný nezískal slávu, všichni jen trpěli.

Jsi ochoten ? Chce tvé srdce rozšiřovat Pravdu Boží ? Jsi ochoten snášet výsměch lidí ? Jsi připraven vzdát se slávy na Zemi a místo toho realizovat svou duši ?“

Jak tě tak poslouchám, najednou mi to připadá velmi obtížné, Bože.

„Chceš snad, abych tě klamal ?“

To ne, ale nemusíme mluvit tak vážně.

„Máš pravdu, proč neukončit tuto kapitolu vtipem ?“

Dobrý nápad. Znáš nějaký ?

„Já ne, ale ty. Řekni ten vtip o malé holčičce...“

Ach ano, ten. Dobře. Jednoho dne přišla matka do kuchyně, kde seděla její malá dcerka a kreslila nějaký obrázek. „Co to kreslíš ?“ zeptala se matka. „Kreslím Boha, mami,“ odpověděla holčička s rozzářenýma očima. „To je hezké,“ řekla matka. „Ale nikdo neví, jak Bůh vypadá.“

„Tak mě to nech alespoň dokončit...“ zašvitořila holčička.

„To je krásný vtip. A víš, co je na něm nejkrásnější ? Že holčička nikdy nepochybovala o tom, že ví, jak mě nakreslit !“

Ano.

„Teď ti řeknu jeden příběh a tím ukončíme tuto kapitolu.“

Dobře.

„Byl jednou jeden muž, který začal psát knihu. Každý den bral do ruky tužku a papír - někdy uprostřed noci - aby si zapsal každou svou inspirující myšlenku. Nakonec se ho jeden přítel zeptal, co píše. „Zapisuji velmi dlouhý rozhovor s Bohem.“

„To je velmi pěkné,“ řekl přítel povzbudivě. „Ale nikdo vlastně neví, co by Bůh řekl.“

„Nech mě to alespoň **dokončit**,“ usmál se muž.“

„Můžete si myslit, že je snadné být tím, čím skutečně jste, ale ve skutečnosti je to velmi obtížné. Nikdy se vám to nemusí podařit. Jen velmi málo lidí to dokáže. A ne během jednoho života.“

Tak proč se o to pokoušet ? K čemu to je dobré ? Proč nežít život jako nesmyslnou hru, která nikam nevede, jako hru, kterou nemůžeme prohrát, ať už hrajeme jakkoli; jako proces, který skončí pro všechny stejně ? Říkáš, že neexistuje peklo, že neexistuje trest, že nemůžeme prohrát, tak proč bychom se měli snažit vyhrát ? Proč bychom to měli dělat, když říkáš, že je tak obtížné dostat se tam, kam chceme ? Proč nezapomenout na všechny tyto posvátné věci a na seberealizaci ?

„Jak jsi nespokojený...“

Unavuje mě pořád se snažit a snažit a snažit jen proto, abys pak přišel a řekl mi, že to je strašně těžké a že se to podaří jen jednomu z milionu.

„To vidím. Pokusím se ti pomoci. Vidím, že ses tím už začal zabývat. Myslíš, že je to tvůj první pokus ?“

Nevím.

„Nezdá se ti, že jsi tu už byl ?“

Občas.

„Ale byl. Mnohokrát.“

Kolikrát ?

„Mnohokrát.“

A to mě má povzbudit ?

„To tě má inspirovat.“

A jak ?

„Především tě to zbaví strachu. Ukáže ti to, že nemůžeš selhat. Ujistí tě to, že dostaneš tolik příležitostí, kolik budeš potřebovat. Můžeš se vracet znovu a znovu a znovu. Jestliže se dostaneš na vyšší úroveň, bude to proto, že chceš, nikoli proto, že musíš.“

Nemusíš nic dělat ! Jestliže se ti líbí život na této úrovni, jestliže si myslíš, že to je to nevyšší, čeho můžeš dosáhnout, můžeš jej opakovat znovu a znovu a znovu. Ve skutečnosti jsi jej už mnohokrát opakoval - přesně z toho důvodu ! Miluješ to drama. Miluješ tu bolest. Miluješ tu záhadu, to napětí. Miluješ to všechno. A proto jsi tady !“

Žertuješ ?

„Žertoval bych o něčem takovém ?“

To nevím. Nevím, o čem Bůh žertuje.

„Ne o těchto věcech. Jsou příliš blízké Pravdě; příliš blízké nejvyššímu Poznání. Nikdy nemluvím žertem o tom, „jak to je“. Příliš mnoho lidí tě klamalo. Nejsem tu proto, abych tě zmátl ještě víc. Jsem tu proto, abych ti všechno vysvětlil.“

Tak mi to vysvětlí. Říkáš, že jsem tu proto, že tu být chci ?

„Samozřejmě.“

Zvolil jsem si to ?

„Ano.“

A zvolil jsem si to už mnohokrát ?

„Mnohokrát.“

Kolikrát ?

„Opakuješ stejnou otázku. Chceš to vědět přesně ?“

Jen přibližně. Desetkrát, víckrát ?

„Prožil jsi už stovky životů.“

Stovky ? Prožil jsem už stovky životů ?

„Ano.“

A to jsem se dostal jen sem ?

„Ve skutečnosti je to dost daleko.“

Opravdu ?

„Naprostojistě. Ve svých minulých životech jsi zabíjel lidi.“

Co je na tom špatného ? Sám jsi říkal, že válka je někdy nutná, abychom skoncovali se zlem.

„To budu muset objasnit podrobněji, protože tohoto tvrzení se často zneužívá k ospravedlnění všelijakých šílených činů.

Zabíjení nelze nikdy ospravedlnit jako způsob „napravování zla“ nebo trestání provinilců. Tvrzení, že válka je někdy nutná, je pravdivé jen proto, že jste to pravdivým učinili. Rozhodli jste, že úcta k lidskému životu je a musí být nejvyšší hodnotou. Vaše rozhodnutí mě těší, protože jsem nestvořil život proto, aby byl ničen.

Avšak právě úcta k životu činí válku občas nutnou, neboť ve válce proti bezprostřednímu zlu, proti bezprostřednímu ohrožení života vyjadřujete, čím jste.

Podle nejvyššího morálního zákona máte právo - máte povinnost - zastavit agresi proti druhému i proti sobě.

To neznamena, že zabíjení za účelem potrestání nebo odplaty je správné.

V minulosti jste zabíjeli v osobních soubojích kvůli ženám a říkali jste, že tím chráníte svou čest, zatímco jste ji ztráceli. Je absurdní užívat smrtící sílu jako prostředku k řešení roztržek. Mnoho lidí to však stále dělá.

Někteří lidé zabíjejí dokonce ve jménu Boha - což je největší bezbožností, neboť to nevyjadřuje, čím jste.“

Takže na zabíjení je něco špatného ?

„Vraťme se zpátky. Na ničem není nic „špatného“. Slovo „špatné“ je relativní výraz, který označuje opak toho, co považujete za „správné“.

Co je však „správné“ ? Jste schopni být objektivní v tomto ohledu ? Nebo slovy „správné“ a „nesprávné“ jen popisujete události podle toho, co se vám líbí nebo nelíbí ?

Na čem jsou založena vaše rozhodnutí ? Na vaší vlastní zkušenosti ? Ne. Většinou jsou založena na zkušenosti druhých. Na zkušenosti těch, kteří tu byli před vámi, a proto vědí více. Velmi málo každodenních rozhodnutí o tom, co je „správné“ nebo „nesprávné“, děláte sami na základě svých vlastních vědomostí.

Tak je tomu zejména, když se musíte rozhodovat o důležitých otázkách. Čím důležitější otázka, tím nepravděpodobnější je, že se řídíte svou vlastní zkušeností.

To vysvětluje, proč jste se téměř úplně vzdali kontroly nad některými oblastmi svého života.

Ty často zahrnují náměty životně důležité pro lidskou duši. Přestali jste se zabývat povahou Boha a morálky, otázkami nejvyšší reality, problémy války, lékařství a osobních hodnot. Toho všeho se většina z vás vzdala. O těchto věcech nechcete rozhodovat.

„Ať rozhodne někdo jiný ! Budu s tím souhlasit,“ křičíte. „Ať mi někdo jiný řekne, co je správné a co špatné.“

Proto jsou vaše náboženství tak populární. Pokud jsou přísná, konzistentní a jasně vyjadřují své požadavky, nezáleží příliš na vyznání. Lidé věří téměř všemu. Nejpodivnější chování je připisováno Bohu. Je to Boží cesta, říkají. Boží slovo.

A někteří lidé tomu věří. S radostí. Neboť je to zbavuje potřeby myslit.

Nyní se vraťme k otázce zabíjení. Existuje nějaký rozumný důvod k tomu, abyste zabíjeli? Přemýšlejte o tom. Přijdete na to, že nepotřebujete žádnou vnější autoritu, žádný vyšší zdroj, který by vám dal odpověď. Jestliže o tom budete přemýšlet, odpovědi vám budou okamžitě jasné a vy se podle toho budete řídit. Tomu se říká samostatné jednání.

Do problémů se dostáváte, když jednáte na základě názorů druhých. Měly by státy a národy zabíjet, aby dosáhly svých cílů? Měla by zabíjet náboženství, aby postila své teologické doktríny? Měla by zabíjet společnost, aby potrestala ty, kteří porušují zákony?

Je zabíjení vhodným způsobem řešení společenských, politických a duchovních problémů?

Můžete zabít, když se někdo pokouší zabít vás? Použili byste smrtící síly, abyste zachránili život vám blízkého člověka? Člověka, kterého neznáte?

Je zabíjení vhodnou formou obrany proti těm, kteří budou zabíjet, pokud je nikdo nezastaví?

Je nějaký rozdíl mezi zabitím a vraždou?

Stát říká, že zabíjení za účelem dosažení politických cílů je naprosto ospravedlnitelné. Ve skutečnosti stát potřebuje, abyste mu věřili, aby mohl existovat jako entita moci.

Různá náboženství vám říkají, že zabíjení za účelem rozšiřování vědomostí a víry je dokonale ospravedlnitelné. Ve skutečnosti náboženství vyžadují, abyste jim věřili, aby mohla existovat jako entita moci.

Společnost vám říká, že zabíjení za účelem potrestání zločinců je ospravedlnitelné. Ve skutečnosti společnost potřebuje, abyste jí věřili, aby mohla existovat jako entita moci.

Věříte, že tyto názory jsou správné? Co na to říká vaše já?

V těchto otázkách neexistuje nic „správného“ nebo „nesprávného“.

Svámi rozhodnutími však malujete obraz toho, čím jste.

Vaše státy, náboženství a společnosti již takové obrazy namalovaly.

Jste spokojeni s těmito obrazy? Jsou to obrazy, které chcete vytvořit? Představují tyto obrazy to, čím jste?

Dobře se nad těmito otázkami zamyslete.

Myslit je těžké. Činit morální rozhodnutí je těžké. Musíte spoléhat na svou tvůrčí schopnost, protože se často dostanete do situace, kdy budete muset říci, „Nevím. Prostě nevím.“ A přesto se budete muset rozhodnout. Budete muset učinit libovolné rozhodnutí.

Takovému rozhodnutí se říká čistý tvůrčí akt. A jedinec si hluboce uvědomuje, že při takovém rozhodování vytváří své já.

Většina z vás nemá zájem o takovou důležitou práci. Většina z vás ji raději přenechá jiným. A proto většina z vás nevytváří své vlastní já, ale spoléhá na druhé.

Když vám druzí řeknou, jak byste se měli cítit, a když to odporuje tomu, jak se cítíte - prožíváte hluboký vnitřní konflikt. Jakýsi vnitřní hlas ve vaši duši vám říká, že nejste tím, co vám řekli druzí. Kam se obrátit ? Co dělat ?

Nejdříve se obrátíte na své duchovní. Jdete za svými kněžími a rabíny a pastory a učiteli a ti vám řeknou, abyste přestali poslouchat své já. Ti nejhorší z nich se pokusí vás odradit od toho, co intuitivně víte.

Budou vám vyprávět o ďáblu a pekle a o všem strašném, aby vás přesvědčili, že všechno, co intuitivně víte, je špatné. Budou vás přesvědčovat, že jedinou útěchu najdete v jejich myšlenkách, jejich teologii a jejich definicích dobra a zla a v jejich pojetí toho, čím jste.

Pokoušení spočívá v tom, že nemusíte udělat nic než souhlasit. Jakmile to uděláte, dostane se vám okamžitého uznání.

Je obtížné se tomu bránit. Takovému uznání a radosti z toho, že jste uzřeli světlo; že jste byli zachráněni !

Uznání a projevy radosti zřídka kdy doprovázejí vnitřní rozhodnutí. Rozhodnutí řídit se osobní pravdou nejsou obvykle oslavována. Ve skutečnosti je tomu právě naopak. Nejenže vás druzí neoslavují, ale navíc vás zesměšňují. Cože ? Vy přemýšlíte sami za sebe ? Rozhodujete se sami za sebe ? Spoléháte na svůj vlastní úsudek, na své vlastní hodnoty ? **Kdo si myslíte, že jste ?**

A právě na tuto otázku odpovídáte.

To však musíte dělat o samotě. Bez odměn a uznání a možná i bez povšimnutí.

A tak vás napadne velmi dobrá otázka. Proč v tom pokračovat ? Proč se vůbec vydávat na takovou cestu ? Co tím lze získat ? Existuje nějaký důvod ?

Důvod je směšně jednoduchý.

NEMŮŽETE DĚLAT NIC JINÉHO.“

Co tím myslíš ?

„Tím myslím, že to je to jediné, co můžete dělat. Nic jiného dělat nemůžete. Do konce života budete dělat to, co děláte - stejně jako to děláte od narození. Jediná otázka je, zda to budete dělat vědomě nebo nevědomě.

Nemůžete svou cestu ukončit. Vydali jste se na ni, než jste se narodili. Vaše narození je jen znamením, že vaše cesta začala.

Takže otázka nezní: Proč se vydávat na takovou cestu ? Už jste se na ni vydali. Udělali jste to při prvním úderu svého srdce. Otázka zní: Chci jít touto cestou vědomě nebo nevědomě ? Chci být příčinou svých zážitků nebo jejich důsledkem ?

Většinu svého života jste žili v důsledku svých zážitků. Nyní vám radím, abyste se stali jejich příčinou. Tomu se říká vědomý život.

Jak už jsem řekl, někteří z vás se dostali poměrně daleko. Udělali jste velký pokrok. Proto byste si neměli myslit, že jste se po všech těch životech dostali jen sem. Někteří z vás si velmi silně uvědomují své já. Víte, čím jste, a víte, čím se chcete stát. A dokonce víte, jak toho dosáhnout.

To je úžasné znamení.“

Znamení čeho ?

„Toho, že vám zbývá jen velmi málo životů.“

Je to dobré ?

„Teď ano - pro tebe. A je tomu tak proto, že říkáš, že tomu tak je. Ještě nedávno jsi tu chtěl zůstat. Teď chceš odejít. To je velmi dobré znamení.

Ještě nedávno jsi zabíjel - brouky, rostliny, zvířata, lidi - teď nic nezabiješ, pokud nevíš proč. To je velmi dobré znamení.

Ještě nedávno jsi žil, jako by život neměl žádný smysl. Teď víš, že žádný smysl nemá, pokud mu jej nedáš. To je velmi dobré znamení.

Ještě nedávno jsi prosil vesmír, aby ti ukázal Pravdu. teď ukazuješ vesmíru svou Pravdu. A to je velmi dobré znamení.

Ještě nedávno jsi chtěl být bohatý a slavný. Teď chceš být jednoduše a nádherně sám sebou.

Ještě nedávno ses mě bál. Teď mě miluješ natolik, že mě považuješ za sobě rovného.

To všechno jsou velmi dobrá znamení.“

Sakra... to mi dělá dobře.

„Měl by ses cítit dobře. Člověk, který užívá slova „sakra“, nemůže být tak špatný.“

Ty máš opravdu smysl pro humor, že ano...

„Já jsem humor **vynalezl** !“

Ovšem, to jsi už říkal. Takže důvod, abych ve své cestě pokračoval, spočívá v tom, že nemohu dělat nic jiného.

„Přesně tak.“

Mohu se tě tedy zeptat - bude to časem snazší ?

„Milý příteli - i teď je to pro tebe mnohem snazší, než to bylo před třemi životy.

Ano, ano - je to stále snazší. Čím víc si pamatuješ, tím víc prožíváš a tím víc poznáváš. A čím víc víš, tím víc si pamatuješ. Je to kruh. Ano, je to stále snazší a je to i veselejší.

Ale pamatuj si, že nic z toho všeho nebyla dřina. Tím chci říci, že jsi to všechno miloval. Každou minutu. Život je krásný. Je to fajnová zkušenost.“

Myslím, že ano.

„Myslíš ? Mohl jsem to udělat ještě fajnovějši ? Není ti snad dovoleno zakusit všechno ? Slzy, radost, bolest, vytržení, depresi, vítězství i prohry ? Co víc bys chtěl ?“

Možná trochu míň bolesti.

„Míň bolesti bez větší moudrosti by zmařilo celý smysl. Nemohl bys zakusit nekonečnou radost - to jest Boha.

Buď trpělivý. Získáváš moudrost. A všechny radosti jsou ti stále dostupnější, aniž trpíš. I to je velmi dobré znamení.

Učíš se, jak milovat bez bolesti; jak opouštět bez bolesti; jak tvořit bez bolesti; jak plakat bez bolesti. Dokonce i bolest cítíš bez bolesti, pokud víš, co mám na mysli.“

Myslím, že ano. I moje životní dramata se mi líbí víc. Dívám se na ně s odstupem a uvědomuji si, čím jsou. Dokonce se směju.

„Přesně tak. A tomu neříkáš růst ?“

Myslím, že ano.

„A proto nepřestávej růst, můj synu. Snaž se dosáhnout svého vyššího já. Neustále na tom pracuj. Je to Boží úkol. Nikdy se nevzdávej.“

10

Miluji tě, víš to ?

„Vím, že mě miluješ. Já tě také miluji.“

11

Rád bych se vrátil ke svému seznamu otázek. Rád bych se zeptal na spoustu podrobností. Vím, že o lidských vztazích bychom mohli napsat celou knihu. Nikdy bych se však nedostal ke svým dalším otázkám.

„Ještě není všem dnům konec. Ani všem knihám. Jsem s tebou. Ale teď pokračujme. Zbyde-li nám trochu času, vrátíme se k tomu.“

Tak dobře. Moje další otázka: Proč nikdy nemám dost peněz ? Je mi souzeno, abych navždy jen šetřil a škulil ? Co mi brání v realizaci mého finančního potenciálu ?

„Mnoho lidí je na tom stejně jako ty.“

Všichni mi říkají, že je to otázka sebedůvěry, nebo spíš nedostatku sebedůvěry. Učitelé Nového věku mi říkají, že nedostatek čehokoli je způsoben nedostatkem sebedůvěry.

„To je příhodné zjednodušení. V tomto případě se tvoji učitelé mýlí. Ty netrpíš nedostatkem sebedůvěry. Ve skutečnosti tvým největším problémem celý život bylo ovládnutí svého ega. Někteří říkají, že máš naopak až příliš sebedůvěry.“

Opět mě přivádíš do rozpaků, ale máš pravdu.

„Kdykoli ti řeknu něco pravdivého o tobě, říkáš, že tě přivádím do rozpaků. **Rozpačitost je reakce člověka, kterému záleží na tom, co si o něm druzí myslí.** Pokus se to překonat. Nauč se smát.“

Tak dobře.

„Sebedůvěra není tvůj problém. Máš jí spoustu. Stejně jako většina lidí. Máte o sobě dobré mínění, což je správné. Takže sebedůvěra není pro většinu lidí žádný problém.“

A co tedy je ?

„Váš problém spočívá v nepochopení principu hojnosti a špatném posouzení toho, co je „dobré“ a co „zlé“.

Dám ti příklad.“

Udělej to, prosím.

„Myslíš si, že peníze jsou špatné. Zároveň si myslíš, že Bůh je dobrý. Budiž ti požehnáno. Proto se domníváš, že Bůh a peníze nejdou dohromady.“

Myslím, že v máš jistém smyslu pravdu.

„To dělá všechno zajímavým, protože ti to brání v tom, abys bral peníze za cokoli dobrého.

Jestliže něco považuješ za velmi „dobré“, přisuzuješ tomu menší finanční hodnotu. Takže čím je něco „lepší“, tím menší to má hodnotu.

Tak uvažuje mnoho lidí. Celá vaše společnost tomu věří. Takže vaši učitelé vydělávají pakatel, zatímco vaše striptérky vydělávají spousty peněz. Vaši političtí vůdci vydělávají velmi málo ve srovnání s vrcholnými sportovci, takže se domnívají, že musejí krást, aby se jim vyrovnali. Vaši kněží a rabíni žijí o chlebu a vodě, zatímco všichni házíte peníze estrádním umělcům.

Přemýšlej o tom. Vyžadujete, aby bylo levné všechno, co považujete za hodnotné. Osamělý vědec, který se snaží najít lék proti AIDS, žebrá o peníze, zatímco spisovatelka, která píše knihu o stovce nových způsobů sexuálního styku, vydělává spoustu peněz.

To všechno je důsledkem vašeho špatného myšlení a hodnocení.

Vaše představa o penězích je mylná. Na jedné straně peníze milujete a na druhé straně říkáte, že jsou u kořene všeho zla. Milujete je a zároveň je považujete za špinavé. A když náhodou zbohatne člověk, který dělá „dobré“ věci, okamžitě ho podezíráte. Považujete to za „špatné“.

Takže lékaři by neměli vydělávat příliš, anebo by to měli udržovat v tajnosti. A co teprve takový pastor ! Ten by **opravdu** neměl vydělávat spoustu peněz, nebo bude mít problémy.

Podle vašeho názoru by měl dostávat nejmenší mzdu ten, kdo si vybere nejvyšší povolání.“

Hmmm.

„Hmmm. Měli byste o tom přemýšlet. Neboť je to špatná myšlenka.“

Myslil jsem, že neexistuje nic špatného ani správného.

„Nic takového neexistuje. Jsou jen věci, které vám slouží, a věci, které vám neslouží. Slova „správné“ a „špatné“ jsou jen relativní výrazy, a já jich užívám takovým způsobem. Ve vztahu k tomu, co vám v tomto případě slouží, jsou vaše názory na peníze špatné.“

Pamatujte si, že myšlenky jsou tvůrčí. Takže když považujete peníze špatné, zatímco sebe považujete za dobré... okamžitě vidíte rozpor.

To se týká obzvláště tebe, můj synu. Pro většinu lidí není tento rozpor tak velký. Neboť většina lidí nenávidí svou práci, takže se nerozpakují brát za ni peníze. „Špatné“ za „špatné“, tak říkajíc. Ty však miluješ to, co děláš.

Kdybys tedy dostával spoustu peněz za to, co děláš, měl bys dojem, že dostáváš „špatné“ za „dobré“, a to je pro tebe nepřijatelné. Raději bys hladověl, než abys bral „špinavé peníze“ za čistou službu... jako by tvá služba nějak ztrácela svou čistotu jen proto, že za ni dostáváš peníze.

A tady máme skutečný rozpor. Na jedné straně peníze odmítáš a na druhé straně se ti nelíbí, že je nemáš. Vesmír však neví, co s tím dělat, neboť jsi mu dal dvě rozdílné myšlenky. A tak tvůj život bude nevypočitatelný, protože tvůj názor na peníze je pokaždé jiný.

V tomto ohledu nemáš jasno; nevíš, co je pro tebe dobré. Vesmír je jen velký kopírovací stroj. Jednoduše produkuje mnoho kopií tvých myšlenek.

Existuje jen jediný způsob, jak to můžeš změnit. Musíš změnit své myšlení.“

Jak mohu změnit způsob svého myšlení ? Jak myslím, tak myslím. Ani mé myšlenky, ani mé postoje nevznikly během jedné minuty Jsou výsledkem dlouhé zkušenosti. Je sice pravda, co říkáš o mém názoru na peníze, ale jak to mám změnit ?

„Tohle by mohla být nejzajímavější otázka v celé knize. Nejobvyklejší tvůrčí činností pro většinu lidí je proces myšlenky, slova a činu.“

Nejdříve přichází myšlenka. Pak přichází slovo. Většina myšlenek se mění ve slova, která jsou pak napsána nebo vyslovena. To dává myšlence energii, rozšiřuje ji to do světa, kde ji přijímají druzí.

Slova se nakonec mění v činy, a tady máš to, čemu říkáš výsledek. Materiální projev toho, co začalo myšlenkou.

Všechno ve světě vytvořeném člověkem vzniklo tímto způsobem.

Ale nyní se dostáváme k následující otázce: jak změnit řídicí myšlenku ?

To je velmi dobrá otázka. A velmi důležitá otázka. Neboť jestliže lidé nezmění některé své řídicí myšlenky, lidstvo se odsoudí k zániku.

Nejrychlejší způsob, jak změnit řídicí myšlenku, je obrátit směr procesu myšlenka – slovo – čin.“

Vysvětli mi to.

„Udělej něco, na co chceš změnit svůj názor. Teprve pak vyjádři svou novou myšlenku slovy. Dělej to často a vycvičíš svou mysl, aby myslela novým způsobem.“

Cvičit mysl ? Není to jen duševní manipulace ?

„Máš vůbec nějakou představu o tom, jak tvá mysl přišla na myšlenky, které teď má ? Uvědomuješ si, že tvůj svět tě donutil myslet tak, jak myslíš ? Nebylo by lepší, kdybys svou mysl řídil ty, místo aby ji řídili druzí ?

Nebyl bys na tom lín, kdybys místo cizích myšlenek měl své vlastní myšlenky ? Nebyl bys lépe vyzbrojen tvůrčími myšlenkami ?

Ale tvá mysl je plná myšlenek, které pocházejí ze zkušenosti druhých. Velmi málo tvých myšlenek je založeno na tvé vlastní zkušenosti.

Tvůj názor na peníze je typickým příkladem. Tvá řídicí myšlenka týkající se peněz odporuje tvé zkušenosti (je dobré mít peníze !). Proto si musíš lhát, abys svou řídicí myšlenku ospravedlnil.

Tato myšlenka je v tvé mysli tak zakořeněná, že tě nikdy nenapadne, že je mylná.

Proto bys měl získat své vlastní informace. Jedině tak změníš svou řídicí myšlenku. Pak to bude tvá myšlenka, nikoli myšlenka někoho jiného.

Máš ještě další řídicí myšlenku týkající se peněz, o které jsem se ještě nezmínil.“

A jakou ?

„Myslíš si, že peněz není dost. To si ostatně myslíš téměř o všem. Na světě není dost peněz, není dost času, není dost lásky, není dost jídla, vody, soucitu... není dost ničeho, co je dobré.

Toto vědomí vytváří a znovu vytváří svět, tak jak ho vidíš.“

Takže bych měl změnit dvě řídicí myšlenky týkající se peněz.

„Nejmíň dvě. A pravděpodobně víc. Uvidíme. Peníze jsou špatné... peněz je nedostatek... peníze by se neměly přijímat za práci Boží... peníze se nedávají za nic... peníze nerostou na stromech (ve skutečnosti na stromech rostou)..., peníze kazí lidi.“

Vidím, že mám spoustu práce.

„To tedy máš, pokud nejsi spokojen se svou současnou finanční situací. Na druhé straně si musíš uvědomit, že nejsi spokojen se svou současnou finanční situací, **protože** nejsi spokojen se svou současnou finanční situací.“

Někdy je obtížné ti rozumět.

„Někdy je obtížné tě vést.“

Poslyš, Bůh jsi ty. Proč to nezařídíš tak, aby se tomu dalo snadno rozumět ?

„Tak jsem to zařídil.“

Tak proč to nezařídíš tak, abych tomu rozuměl já, jestliže si to opravdu přeješ ?

„Chci všechno, co chceš ty - nic jiného a nic víc. Nechápeš, že to je největší dar, který jsem ti dal ? Kdybych chtěl, abys měl něco jiného, než si sám přeješ, a pak to zařídil tak, abys to měl, kde by byla tvá svobodná vůle ? Jak bys mohl být tvůrčí bytostí, kdybych ti diktoval, čím budeš, co budeš dělat a co budeš mít ? Mám radost z tvé svobody, nikoli z tvé poslušnosti.“

Tak dobře. Co znamená tvé tvrzení, že nejsem spokojen se svou finanční situací, protože nejsem spokojen se svou finanční situací ?

„Jsi, co si myslíš, že jsi. Je-li to negativní, pak je to začarovaný kruh. Musíš najít nějaký způsob, jak se z takového kruhu dostat.“

Velká část tvé současné zkušenosti je založena na tvých dřívějších myšlenkách. Myšlenka vede ke zkušenosti, která vede k myšlence, která vede ke zkušenosti. Je-li tvá řídicí myšlenka radostná, vede tě k neustálé radosti. Je-li tvá řídicí myšlenka pekelná, pak ti dělá ze života peklo.

Celý trik spočívá ve změně řídicí myšlenky. Právě jsem ti chtěl vysvětlit, jak to udělat.“

Tak začni.

„Děkuji. Především musíš převrátit pořadí myšlenka - slovo - čin. Pamatuješ si staré rčení, „Mysli, než začneš jednat“ ?“

Pamatuji.

„Tak na to zapomeň. Chceš-li změnit řídicí myšlenku, musíš jednat dříve, než začneš myslit.

Příklad: Jdeš po ulici a potkáš starou ženu, která žebra. Uvědomíš si, že je to žebračka, která žije ze dne na den. I když máš málo peněz, okamžitě si uvědomíš, že bys jí něco mohl dát. Tvou první reakcí je dát jí pár drobných mincí. Máš dokonce pokušení dát jí několik bankovek - dolar nebo dokonce pět. Co na tom záleží, uděláš jí radost.

Pak ovšem začneš přemýšlet. Copak jsi blázen ? Máš posledních sedm dolarů ! Chceš jí dát pět ? A tak začneš hledat dolarovku.

A opět přemýšlíš: Ani dolarovek nemáš dost na rozdávání. Dej jí nějaké drobné a ztrať se.

Sáhneš do kapsy a zjistíš, že máš samé pětníky a desetníky. Jsi na rozpacích. Jsi dobře oblečený, dobře najedený a chceš dát pětník téhle chudé ženě, která nemá nic.

Marně se snažíš najít větší minci. Nakonec najdeš pětadvacetník. Ale to už jsi kolem té ženy prošel a je pozdě se vracet. Žena nic nedostane. Ty také ne. Místo abys měl radost, že jsi bohatý a že rozdáváš, cítíš se stejně chudý jako ta žena.

Proč jsi jí nedal několik bankovek ? To tě přece napadlo nejdřív. Ale tvé myšlení se do toho připletlo. Příště jednej dříve, než začneš přemýšlet. Dej žebračce peníze. Máš jich dost a budeš mít víc. Pouze tato myšlenka tě odděluje od žebračky. Tobě je jasné, že budeš mít víc, ale ona to neví.

Chceš-li změnit svou řídicí myšlenku, jednej v souladu se svou novou myšlenkou. Musíš však jednat rychle, nebo tvá mysl novou myšlenku zabije. To myslím doslova. Nová myšlenka bude mrtvá, než si to uvědomíš.

Proto jednej hned, jakmile se naskytne příležitost; a budeš-li to dělat často, tvá mysl to pochopí. To bude tvá nová řídicí myšlenka.“

Právě mě něco napadlo ! Má to něco společného s Hnutím nového myšlení ?

„Jestli ne, pak by to mělo mít. Nové myšlení je tvá jediná šance. Je to tvá jediná příležitost růst a stát se tím, čím skutečně jsi.

Tvá mysl je plná starých myšlenek. Nejen starých myšlenek, ale starých myšlenek někoho jiného. Je nejvyšší čas, abys změnil své myšlenky. Na tom závisí tvůj růst.“

Proč se nemohu uživit tím, co bych opravdu rád dělal ?

„Cože ? Chceš říci, že bys rád dělal něco zajímavého a přitom si vydělal na živobytí ? Kamaráde, ty blouzníš.“

Cože ?

„Jen žertuji - čtu tvé myšlenky. Rozuměj tomu, tohle je tvá myšlenka.“

To je má zkušenost.

„Ale o tom jsme už několikrát mluvili. Lidé, kteří se živí tím, že dělají něco, co mají rádi, jsou lidé, kteří to opravdu chtějí dělat. Nikdy se nevzdávají. Vyzývají život, aby se odvážil jim v tom zabránit.“

Je tu však další věc, o které se musím zmínit, neboť většina lidí si to neuvědomuje.“

Co to je ?

„Je rozdíl mezi bytím a jednáním; a většina lidí klade důraz na jednání.“

A to by neměli dělat ?

„Nejde o to, zda by „měli“ nebo „neměli“. Jde o to, co si zvolí a jak toho dosáhnou. Jestliže si vyberete mír, radost a lásku, nedosáhnete toho tím, co děláte. Jestliže si zvolíte štěstí a spokojenost, nedosáhnete toho činností. Jestliže si zvolíte sjednocení s Bohem, nejvyšší poznání, hluboké porozumění, nekonečný soucit, absolutní naplnění, nedosáhnete toho svou činností.“

Jinými slovy: jestliže si zvolíte evoluci - evoluci své duše - nedosáhnete toho činností svého těla.

Činnost je funkcí těla. Bytí je funkcí duše. Tělo stále něco dělá. Každou minutu něco dělá. Nikdy se nezastaví, nikdy neodpočívá, stále něco dělá.

To, co tělo dělá, dělá buď na příkaz duše - nebo navzdory duši. Kvalita vašeho života je na vážkách. Duše je vždy **bytí**. Duše je tím, čím je, nezávisle na tom, co dělá tělo.

Jestliže si myslíte, že váš život je činnost, pak životu příliš nerozumíte.

Vaši duši nezajímá, jak si vyděláváte na živobytí - a po smrti to nebude zajímat ani vás. Vaši duši zajímá jen to, čím jste, zatímco děláte, cokoli děláte.

Cílem duše je stav bytí, nikoli stav děláním.“

Čím chce duše být ?

„Bohem.“

Bohem ?

„Ano, Bohem. Vaše duše je Bohem a uvědomuje si to. Snaží se zakoušet to. A uvědomuje si, že nejlepší způsob, jak to zakoušet, je nedělat nic. Duše nemusí dělat nic, stačí jí, že je.“

Je co ?

„Cokoli chcete být. Šťastní. Smutní. Slabí. Silní. Veselí. Mstiví. Moudří. Slepí. Dobří. Špatní. Prostě cokoli.“

Myslím to doslovně. Cokoli.“

Tohle všechno je velmi hluboké, ale co to má společného s mou kariérou ? Snažím se užít sám sebe a svou rodinu tím, že dělám to, co mám rád.

„Pokus se být tím, čím jsi rád.“

Co tím myslíš ?

„Někteří lidé dělají to, co dělají, a přitom vydělávají spoustu peněz, zatímco druzí dělají totéž a nevydělají ani halíř. Na čem to závisí ?“

Někteří lidé mají větší vědomosti.

„To je do jisté míry pravda. Ale záleží také na něčem jiném. Vezměte dva lidi, kteří mají skoro stejné vědomosti. Oba mají univerzitní vzdělání, oba byli výbornými studenty, oba rozumějí tomu, co dělají - a přesto se jeden z nich má lépe než druhý. Jak je to možné ?“

Místo.

„Místo ?“

Kdosi mi jednou řekl, že když začínáte nový podnik, jsou jen tři věci, o kterých musíte přemýšlet - místo, místo, místo.

„Jinými slovy musíte přemýšlet o tom, „kde chcete být“, nikoli o tom, „co chcete dělat“.“

Naprosto správně.

„To zní jako odpověď na mou otázku. Duše se zajímá jen o to, kde budete.“

Budete v místě, kterému se říká strach, nebo v místě, kterému se říká láska ? Kde jste - a odkud přicházíte - zatímco zápasíte se životem ?

V uvedeném příkladu dvou stejně kvalifikovaných pracovníků, z nichž jeden je úspěšný a druhý neúspěšný, všechno záleží na tom, čím jsou, nikoli na tom, co dělají.

Jeden je ve své práci upřímný, přátelský, veselý a sebejistý, zatímco druhý je uzavřený, odtažitý, bezohledný, mrzutý a dokonce otrávený tím, co dělá.

Nyní si představte ještě vznešenější stavy bytí. Například dobro, milosrdenství, soucit, pochopení, smířlivost, lásku. Co kdybyste si vybrali Božskost ? Jakou byste pak měli zkušenost ?

Říkám vám tohle: **Bytí přitahuje bytí a přináší zkušenost.**

Nejste na této planetě proto, abyste svým tělem vytvářeli cokoli. Jste tu proto, abyste vytvořili něco svou duší. Vaše tělo je pouhým nástrojem vaší duše. Vaše mysl pohání vaše tělo. Je tedy nástrojem k vytváření toho, co si přeje vaše duše.“

Co je touhou duše ?

„Co to může být ?“

Nevím. Ptám se.

„Nevím. Ptám se.“

To by mohlo pokračovat do nekonečna.

„Taky to pokračuje.“

Moment ! Před chvílí jsi říkal, že se duše snaží být Bohem.

„To dělá.“

To je tedy touhou duše.

„V nejširším smyslu ano. Ale tento Bůh, kterým se snaží být, je velmi složitý, mnohorozměrný a mnohosmyslný. Mám milion aspektů. Miliardu. Trilion. Chápeš ? Aspekty světské a hluboké, menší a větší, strašidelné a božské. Rozumíš ?“

Ano, ano, rozumím... nahoře a dole, vlevo a vpravo, tady a tam, předtím a potom, dobro a zlo...

„Správně. Já jsem alfa a omega. To není jen trefná poznámka. Je to Pravda.

Takže chce-li se duše stát **mnou**, má před sebou těžkou práci; nesmírný seznam stavů bytí, z něhož si musí vybrat. A právě to dělá v tomto okamžiku.“

Vybírá si stavy bytí ?

„Ano - a pak vytváří dokonalé podmínky pro vytvoření zkušenosti. Je tedy pravda, že se vám, ani skrze vás, nestane nic, co by nebylo pro vaše nejvyšší dobro.“

Chceš říci, že moje duše vytváří veškerou mou zkušenost, nejen to, co dělám, ale také to, co se mi děje ?

„Řekněme, že vás duše vede k dokonalým příležitostem zakusit přesně to, co jste si naplánovali. Co skutečně zakoušíte, to záleží na vás. Může to být něco, co jste si naplánovali, nebo něco jiného. To záleží na vaší volbě.“

Proč bych si měl vybírat něco, co si nepřeji zakusit ?

„Nevím. Pročpak ?“

Chceš říci, že si duše někdy přeje něco, zatímco si tělo nebo mysl přejí něco jiného ?

„Co si o tom myslíš ?“

Ale jak může tělo nebo mysl zvítězit nad duší ? Nedostane duše vždycky to, co chce ?

„Váš duch se snaží dosáhnout onoho velkého okamžiku, kdy si uvědomíte jeho přání a ztotožníte se s nimi. Ale duch nikdy nebude vnucovat svou touhu vašemu vědomému, fyzickému já.

Otec nebude vnucovat svou vůli svému Synovi. To by bylo proti jeho povaze, a proto je to nemožné. Duch svatý nebude vnucovat svou vůli vaší duši. Neslučuje se to s jeho povahou, a proto je to naprosto nemožné.

Tady končí všechny nemožnosti. Mysl se velmi často snaží vnutit svou vůli tělu - a skutečně to dělá. Podobně se tělo snaží ovládat mysl - a často se mu to daří.

Ale tělo a mysl společně nemusí dělat nic, aby ovládaly duši - neboť duše nemá žádné potřeby, a proto dovoluje tělu a mysli, aby si dělaly, co chtějí.

Duše nechce, aby to bylo jinak - neboť jestliže entita, kterou jste vy, má poznat, čím je, pak to musí být skrze vědomý akt, nikoli skrze nevědomou poslušnost.

Poslušnost není tvůrčí akt, a proto nemůže vést ke spáse.

Poslušnost je reakce, zatímco tvůrčí akt je svobodná volba.

Svobodná volba vede ke spáse skrze stvoření nejvyšší myšlenky v tomto okamžiku.

Funkcí duše je naznačit svou touhu, nikoli ji vnucovat.

Funkcí myslí je zvolit si jednu ze svých možností.

Funkcí těla je takovou volbu uskutečnit.

Tvoří-li tělo, mysl a duše ve vzájemné harmonii a jednotě, Bůh se stává tělem.

Pak se duše poznává ve svém zážitku.

Pak se nebe raduje.

Právě v tomto okamžiku vytváří vaše duše příležitost, abyste byli, dělali a měli to, co je třeba k tomu, abyste poznali, čím skutečně jste.

Vaše duše vás přivedla k této knize, kterou právě čtete - stejně jako vás předtím přivedla k slovům moudrostí a pravdy.

Co budete teď dělat ? Čím chcete být ?

Vaše duše čeká a se zájmem pozoruje, jako už mnohokrát předtím,“

Chceš říci, že můj světský úspěch závisí na stavu bytí, který si zvolím ?

„Nezajímá mě tvůj světský úspěch, ten zajímá jen tebe.

Je pravda, že když dosáhneš určitých stavů bytí, stěží se vyheš úspěchu v tom, co na tomto světě děláš. Nicméně by ses neměl starat o živobyті. Skuteční Mistři vytvářejí život, nikoli živobyті.

Z určitých stavů bytí se zrodí tak nádherný a bohatý život, že člověka přestane zajímat světský úspěch a pozemské statky.

Ironií života je skutečnost, že jakmile ztratíte zájem o světský úspěch a pozemské statky, začnete je získávat.

Pamatujte si, že nemůžete mít, co chcete, ale můžete poznat a zakusit všechno, co máte.“

Nemohu mít, co chci ?

„Ne.“

To už jsi řekl na začátku našeho dialogu. Ale pořád tomu nerozumím. Měl jsem za to, že mi říkáš, že mohu mít, cokoli chci.

„Tato dvě tvrzení nejsou v rozporu.“

Nejsou ? Mě se zdá, že jsou.

„Je to proto, že postrádáš porozumění.“

To připouštím. Proto s tebou mluvím.

„Vysvětlím ti to tedy. Nemůžete mít nic z toho, co chcete. Jak už jsem řekl v první kapitole, samotný fakt, že něco chcete, to od vás odpuzuje.“

Je možné, že jsi to už řekl, ale já tomu přestávám rozumět.

„Snaž se. Vysvětlím ti to podrobně. Dobře poslouchej. Vraťme se k tomu, čemu rozumíš: **myšlenka je tvůrčí**. Je to tak ?“

Ano.

„Slovo je tvůrčí. Rozumíš ?“

Rozumím.

„Činnost je tvůrčí. Myšlenka, slovo a čin jsou tři úrovně tvůrčího aktu. Ještě rozumíš ?“

Ano.

„Dobře. vraťme se tedy k „světskému úspěchu“, neboť o tom jsi hovořil.“

Dobře.

„Napadne tě někdy myšlenka, „Chci mít světský úspěch“ ?“

Ano, občas.

„A napadne tě občas myšlenka, „Chci mít víc peněz“ ?“

Ano.

„Proto nemůžeš mít ani světský úspěch, ani víc peněz.“

Proč ne ?

„Protože vesmír ti nemůže poskytnout nic než **přímou materializaci tvé myšlenky**.

Tvoje myšlenka je, „Chci mít světský úspěch“. Pochop, že tvůrčí síla je jako džin v lahvi. Tvá slova jsou jí rozkazem. Rozumíš ?“

Proč tedy nemám větší úspěch ?

„Řekl jsem, že tvá slova jsou rozkazem. Tvá slova zní, „Já chci mít úspěch“. A vesmír odpovídá, „Tak dobře, to chceš“.“

Nejsem si jist, zda ti rozumím.

„Přemýšlej o tom takhle. Slovo „já“ je klíčem, který startuje motor tvůrčího aktu. Slova „já jsem“ jsou velmi účinná. Jsou prohlášením k vesmíru. Jsou to příkazy.

Cokoli následuje za slovem „já“, se projevuje v materiální realitě.

Proto „já“ + „chci úspěch“ vytváří tvé **chtění úspěchu**. „Já“ + „chci peníze“ musí vytvořit tvé **chtění peněz**. Nemůže to vytvořit nic jiného, protože myšlenky a slova jsou tvůrčí. Činnost také. A jestliže jednáš takovým způsobem, z něhož je zřejmé, že chceš úspěch a peníze, pak tvé myšlenky, slova a činy jsou v souladu, a ty musíš zakoušet toto **chtění**.

Rozumíš ?“

Ano ! Můj Bože - opravdu to tak funguje ?

„Samozřejmě ! Ty jsi **velmi mocný tvůrce**. Kdyby tě však napadla nějaká myšlenka jen jednou například když jsi rozzloben - je nepravděpodobné, že bys ji proměnil v realitu. Takže si nemusíš dělat starosti s takovými výrazy jako „Chcípni, ty hajzle“ nebo „Jdi do prdele“, ani s jinými nepříliš slušnými výrazy, které tě občas napadnou.“

Díky Bohu.

„Rádo se stalo. Opakuješ-li však něco znovu a znovu - ne jednou, ne dvakrát, ale desetkrát, stokrát, tisíckrát - umíš si představit, jakou to má tvůrčí sílu ?“

Často opakované slovo nebo myšlenka se realizuje ve vnějším světě. Stane se vaší fyzickou realitou.“

To je hrůza.

„Taková slova přinášejí přesně to - **hrůzu**. Vy však tu hrůzu milujete, milujete to drama. To jest dokud to milovat nepřestanete. V určitém stádiu své evoluce totiž přestanete milovat životní drama. A pak se rozhodnete, že to změníte. Většina lidí však neví jak. Ty to dnes víš. Chceš-li změnit svou realitu, **přestaň myslet tímto způsobem**.

Místo aby sis říkal „chci úspěch“, říkej si „mám úspěch“.

Kdybych to říkal, měl bych pocit, že sám sobě lžu. Že si něco namlouvám. Má mysl by se tomu vzpouzela.

„Mysli si tedy něco, co můžeš přijmout. Například: „Úspěch přichází“ nebo „všechno vede k úspěchu“.

V tom tedy spočívá tajemství techniky sebeujišťování, o které hovoří stoupenci Nového věku.

„Sebeujištění není účinné, je-li pouhým vyjádřením toho, co chcete, aby se stalo. Sebeujištění je účinné, jedině když je vyjádřením něčeho, o čem víte, že to již existuje.

Nejlepším ujištěním je vyjádření vděčnosti a ocenění. „Bože, děkuji ti za to, že jsi mi přinesl úspěch.“ Tato myšlenka přináší úžasné výsledky - pokud ovšem vychází z vědomí, že takové výsledky již existují.

Ježíš si to uvědomoval. Před každým zázrakem mi děkoval za to, že se stane. Nikdy ho nenapadlo, že by neměl být vděčný, protože ho nikdy nenapadlo, že to, co prohlašuje, se nikdy nestane.

Byl si tak jistý sám sebou a svým vztahem ke mně, že každá jeho myšlenka, slovo a čin odrážel jeho vědomí - stejně jako vaše myšlenky, slova a činy odrážejí vaše vědomí...“

Co to znamená ?

„Každá duše dosáhne vývojového stádia, kdy se přestane starat o přežití fyzického těla; jejím hlavním zájmem se stane vývoj ducha a realizace vlastního já, nikoli dosažení světského úspěchu.

V jistém smyslu je to velmi nebezpečné období, zejména zpočátku, protože si uvědomíte, že jste existencí přebývajícím v těle - nikoli existencí těla.

V tomto stádiu se často stane, že ztratíte zájem o záležitosti těla, neboť jste nadšení, že jste se konečně „objevili“.

Přestanete se starat o tělo a jeho potřeby. Všechno ignorujete. Rodinné vztahy. Zaměstnání. Placení účtů. Soustředíte se výhradně na duši a její potřeby.

To může vést k osobní krizi ve vašem každodenním životě, přestože si vaše mysl neuvědomuje žádné trauma. Žijete totiž v naprosté blaženosti. Druzí říkají, že jste ztratili rozum - a v jistém smyslu je to pravda.

Vaše nejnovější zjištění, že život nemá nic společného s tělem, může vést k druhé krajnosti. Zatímco jste se dříve chovali, jako by neexistovalo nic jiného než tělo, nyní se chováte, jako by na těle vůbec nezáleželo. Tak tomu ovšem není - jak si brzy (a někdy velmi bolestně) uvědomíte.

Člověk je trojjedinou bytostí, která se skládá z těla, mysli a ducha. Takovou bytostí budete vždycky, nejen v tomto životě na Zemi.

Někteří lidé se domnívají, že po smrti odložíte tělo a mysl. Tak tomu však není. Vaše tělo změní svou formu, ale zachová si svou vnější slupku. Mysl (nikoli mozek) odejde s vámi a spojí se s duchem a tělem v energetické hmotě, která má tři aspekty.

Jestliže se rozhodnete vrátit se na Zem, vaše božské já se opět rozdělí na tři části, kterým říkáte tělo, mysl a duch. Ve skutečnosti jste jednou energií, ale s třemi rozdílnými vlastnostmi.

Když vstupujete do nového fyzického těla, vaše éterické tělo (jak to někteří nazývají) sníží rychlost své vibrace natolik, aby vytvořilo hmotu. Tato hmota je výtvořem čisté myšlenky - výtvořem vaší mysli, vyšším aspektem vaší trojjediné bytosti.

Je koagulací miliard trilionů energetických jednotek. Když tyto nepatrné jednotky spotřebují svou energii, vaše mysl vytvoří nové jednotky. Vytvoří je z myšlenky o tom, čím jste. Éterické tělo „zachytí“ tuto myšlenku a sníží rychlost vibrací energetických jednotek (takže v jistém smyslu „vykrytalizují“), takže se stanou hmotou - vaší novou hmotou. Tímto způsobem se každých několik let mění každá buňka ve vašem těle. Proto nejste stejným člověkem, kterým jste byli před několika lety.

Přemýšlíte-li o nemoci (nebo o čemkoli negativním), vaše tělo promění tyto myšlenky ve fyzickou formu.

Vaše duše pozoruje celé toto drama rok za rokem, měsíc za měsícem, den za dnem, okamžik za okamžikem. Nikdy nezapomene původní plán, první ideu - tvůrčí myšlenku. Její funkci je opět vám připomenout, čím jste a čím chcete být.

Tímto způsobem pokračuje koloběh tvoření donekonečna.“

No nazdar !

„Přesně tak. Ale je toho tolik, co je třeba vysvětlit. Nelze to však udělat v jedné knize - a pravděpodobně ani během jednoho života. Nicméně jsi to začal chápat, a to je dobré. Vzpomeň si, co říkal váš velký učitel William Shakespeare: „Jsou věci mezi nebem a zemí, o nichž lidská moudrost nemá ani zdání.“ “

Mohu se tě na něco zeptat ? Když říkáš, že má mysl odejde po smrti se mnou, znamená to, že se mnou odejde i moje „osobnost“ ? Budu v posmrtném životě vědět, čím jsem byl na Zemi ?

„Ano... i čím jsi **kdy** byl. To všechno se dovíš - protože pak ti to bude prospěšné. Teď, v tomto okamžiku, to vědět nepotřebuješ.“

A pokud jde o posmrtný život, bude tam „poslední účtování“ ?

„V posmrtném životě není žádný poslední soud. Nebude vám ani dovoleno, abyste soudili sami sebe (neboť byste se soudili velmi přísně, což si uvědomuji na základě toho, jak nemilosrdní jste k sobě v tomto životě).

Ne, není tam žádné účtování. Pouze vy lidé odsuzujete a protože to děláte, myslíte si, že to musím dělat i já. Ale já nesoudím - to je však fakt, kterému nechcete uvěřit.

V posmrtném životě nebude žádný soud, ale dostanete příležitost podívat se znovu na všechno, co jste si myslili, co jste říkali a dělali tady, a pak se budete moci rozhodnout, zda byste to chtěli opakovat.“

Jedna východní mystická doktrína říká, že v okamžiku smrti má každý člověk příležitost znovu prožít každou svou myšlenku, každé své slovo a každý svůj čin - nikoli ze svého hlediska, nýbrž z hlediska těch, kteří s ním přišli v životě do styku. Jinými slovy všichni víme, co jsme cítili, když jsme dělali to, co jsme dělali - nyní budeme mít možnost cítit to, co cítili lidé, kterých se naše jednání dotklo - a podle toho se rozhodneme, zda příště budeme myslet, mluvit a dělat totéž. Co tomu říkáš ?

„To, co se děje v posmrtném životě, je tak neobyčejné, že to nemohu popsat tak, abyste to pochopili - neboť slova jsou velmi omezeným nástrojem. Stačí, když řeknu, že budete mít možnost zrekapitulovat svůj dnešní život, abyste mohli posoudit, jak se vám líbil a kam chcete jít příště.

Mnozí z vás se rozhodnou, že se vrátí do tohoto světa hmoty a relativity, aby dostali ještě jednu příležitost realizovat rozhodnutí, která učinili na této úrovni.

Jiní - několik vyvolených - se vrátí s jiným posláním. Vráti se do světa hmoty a relativity pouze proto, aby z něj vysvobodili druhé. Na Zemi jsou vždycky lidé, kteří učinili toto rozhodnutí. Není těžké je poznat. Jejich práce je ukončena. Vrátili se na Zem jen proto, aby pomohli druhým. Nacházejí v tom radost. Nacházejí v tom blaženost. Nechtějí nic než sloužit druhým.

Tyto lidi potkáte všude. Je jich mnohem víc, než si myslíte. Je dokonce možné, že takového člověka znáte.“

Jsem jedním z nich ?

„Ne. Jestliže se musíš ptát, pak dobře víš, že takovým člověkem nejsi. Takový člověk se nikoho na nic neptá. Nemá na co se ptát.

Ty, můj synu, jsi v tomto životě poslem. Zvěstovatelem. Heraldem nových poselství; hledačem a často hlasatelem Pravdy. To je na jeden život dost. Buď šťastný !“

Jsem šťastný. Ale vždycky si mohu přát víc !

„Ano ! A vždycky si víc přát budeš. Je to tvá povaha. Božská povaha se vždycky snaží být víc.

Tak se snaž, za každou cenu se snaž.

Nyní chci s konečnou platností odpovědět na otázku, kterou jsi mně dal na začátku této části našeho rozhovoru.

Dělej to, co děláš opravdu rád ! Nedělej nic jiného ! Nemáš moc času. Jak tě vůbec může napadnout, že by ses živil něčím, co děláš nerad ? Jaký by to byl život ? To není život, ale umírání.

Jestliže namítneš, „Ale... mám ženu a děti, které jsou na mě závislé,“ odpovím ti: Jestliže tvrdíš, že tvůj život závisí na tom, co dělá tvé tělo, pak nechápeš, proč jsi přišel na svět. Přinejmenším dělej něco, co tě těší - něco, co vyjadřuje, čím jsi.

Pak aspoň přestaneš nenávidět lidi, o nichž si myslíš, že ti brání dělat to, co máš rád.

Nebraň svému tělu, aby dělalo to, co dělá. Je to důležité. Ale v jiném smyslu, než si myslíš. Tělesná činnost je odrazem stavu bytí, nikoli prostředkem k dosažení stavu bytí.

Člověk nedělá něco, aby byl šťastný - člověk je šťastný, a proto něco dělá. Člověk nedělá něco, aby byl soucitný, člověk je soucitný, a proto se chová určitým způsobem. U toho, kdo si uvědomuje, co dělá, rozhodnutí duše předchází tělesnou činnost. Pouze ten, kdo si nic neuvědomuje, se snaží vyvolat určitý stav skrze tělesnou činnost.

To jsem měl na mysli, když jsem říkal, že „váš život nezávisí na tom, co dělá vaše tělo“. Nicméně je pravda, že činnost vašeho těla je odrazem vašeho života.

To je další božská dichotomie.

Když už nic jiného, alespoň to si uvědomte.

Máte **právo** na radost; ať máte děti nebo ne; ať máte partnera nebo ne. Hledejte radost. Naleznete ji. A budete mít radostnou rodinu, ať už vyděláváte cokoli. A jestliže nebudou mít radost a opustí vás, nechte je odejít s láskou, aby si našli svou vlastní radost.

Jestliže jste se dostali tak daleko, že vás přestaly zajímat záležitosti těla, o to svobodněji můžete hledat svou radost. Bůh říká: je v pořádku být šťastný - být šťastný dokonce i v práci.

Vaše životní práce vyjadřuje to, čím jste. Jestliže tomu tak není, proč ji děláte ? Myslíte si, že musíte ?

Nemusíte dělat nic.

Chcete-li být „mužem, který živí rodinu za každou cenu“, pak milujte svou práci, neboť vám umožňuje vytvářet vaše já.

Chcete-li být „ženou, která vykonává nenáviděnou práci, aby se užívala“, pak svou práci milujte, neboť posiluje vaši představu o sobě samé.

Každý může milovat všechno, jakmile si uvědomí, co dělá a proč to dělá.

Nikdo nedělá nic, co nechce dělat.“

13

Jak mohu překonat své zdravotní potíže ? Mám dostatek chronických potíží na tři životy. Proč je mám všechny teď v tomto životě ?

„Jedno je jasné. Svě potíže miluješ. Alespoň většinu z nich. Obdivuhodně jich využíváš k tomu, aby ses mohl litovat a abys získal pozornost druhých.

Nemiluješ je jen tehdy, když se ti vymknou z ruky. Když se stanou nepříjemnější, než jsi předpokládal, když jsi je vytvořil.

Všechny nemoci si vytváříte sami. I vaši západní lékaři si to dnes uvědomují.

Většina lidí to dělá nevědomě. (Nevědí, co dělají.) Takže když onemocní, nevědí, co se děje. Mají pocit, že se jim něco stalo, nechápou, že si něco udělali.

Je to proto, že většina lidí žije svůj život nevědomě.

Lidé kouří a pak se diví, když dostanou rakovinu. Lidé jedí maso a tuky a pak se ptají, proč mají ucpané cévy.

Lidé jsou celý život naštvaní a pak se diví, když dostanou infarkt.

Mnozí lidé mají tolik starostí, že **se nakonec utrápí k smrti.**

Hned po nenávisti jsou starosti tou nejhorší duševní aktivitou. Dělat si starosti nemá smysl. Je to plýtvání duševní energií. Vyvolává to biochemické reakce, které škodí tělu.

Vaše zdraví se zlepší, jakmile si přestanete dělat starosti.

Starosti si dělají lidé, kteří nechápou, že jsou ve spojení s Bohem.

Nenávist je nejškodlivější duševní stav. Otravuje tělo a její účinky jsou prakticky nevyléčitelné.

Strach je opakem všeho, čím jste. Proto je škodlivý vašemu duševnímu i tělesnému zdraví. Strach jsou znásobené starosti.

Starosti, nenávisť a strach - spolu se svými odnožemi: úzkostí, zatrpklostí, netrpělivostí, hrabivostí a krutostí - to vše napadá vaše tělo na buněčné úrovni. Za těchto okolností není možné mít zdravé tělo.

Všechny nemoci vznikají ve vaší mysli.“

Jak je to možné ? A co nakažlivé nemoci ? Například rýma - a když na to přijde, i AIDS ?

„Všechno, co se stane ve vašem životě, je nejdříve myšlenkou. Vaše myšlenky k vám přitahují účinky jako magnet. Každá myšlenka nemusí být tak zřejmá jako tahle: „Dostanu strašnou nemoc.“ Obvykle je mnohem méně patrná. („Nezasloužím si žít.“) („Můj život je chaos.“) („Jsem smolař.“) („Bůh mě potrestá.“) („Už mám života až po krk.“)

Myšlenky jsou velmi jemné, ale nesmírně účinné formy energie. Slova jsou formy energie větší denzity. Činnost je energie v materiální formě. Když si myslíte a říkáte, „Jsem smolař“, a když se tak chováte, uvádíte do pohybu obrovské množství energie. Není divu, že dostanete rýmu. A to je to nejmenší, co se vám může stát.

Je velmi obtížné zvrátit účinky negativního myšlení, jakmile na sebe vezmou fyzickou formu. Není to nemožné - ale je to velmi obtížné. Vyžaduje to nesmírnou víru. Neobyčejnou víru v pozitivní sílu vesmíru - ať už ji nazýváte Bohem, Bohyní, Prvotní silou, První příčinou atd.

Takovou víru mají léčitelé. Jejich víra přechází v absolutní poznání. Léčitelé vědí, že člověk má být vždy celistvý a dokonalý. Toto poznání je také myšlenkou - a to velmi účinnou. Má moc přenášet hory - tím spíše molekuly ve vašem těle. Proto léčitelé mohou léčit i na dálku.

Myšlenka nezná vzdálenosti. Myšlenka oběhne zeměkouli a proletí celým vesmírem dříve, než ji vyslovíte.

„Řekni jediné slovo a můj služebník bude vyléčen.“

A tak se to stalo, ještě než byla věta dokončena. Takovou víru měl centurio.

Ale vy všichni trpíte duševním malomocenstvím. Vaše negativní myšlenky rozežírají vaši mysl.

Některé jste dostali od druhých, jiné si vymýšlíte sami a pak se jimi zabýváte - hodiny, dny, týdny, měsíce, dokonce roky.

... a pak se divíte, proč jste nemocní.

Můžeš „překonat své zdravotní potíže“ tím, že změníš své myšlení. Také lépe pečuj o své tělo.

Většina z vás se nestará o své tělo, dokud je všechno v pořádku. Nestaráte se o prevenci. O své auto pečujete lépe než o své tělo. Nechodíte na pravidelné lékařské prohlídky ani neužíváte léky, které vám byly předepsány.

Pravidelně necvičíte, takže vaše tělo tloustne a zároveň slábne. Nejíte zdravou stravu, čímž dále své tělo oslabujete.

Pak do něj nacpete všelijaké jedovaté látky, které se vydávají za jídlo. A přesto pro vás tento úžasný motor stále pracuje.

Je to strašné. Podmínky, za kterých očekáváte, že vaše tělo přežije, jsou strašné. Příliš se však nesnažíte je zlepšit. Přečtete tuto knihu, pokýváte souhlasně hlavou a budete pokračovat v tom, co děláte. A víš proč ?“

Neodvažuji se zeptat.

„Protože nemáte žádnou vůli k životu.“

To je vážné obvinění.

„Tak to ovšem nebylo míněno. „Obvinění“ předpokládá vinu a „vina“ předpokládá provinění. O nic takového nejde - není tu žádné provinění, a tudíž žádná vina ani obvinění.

Prostě jsem konstatoval fakt. Jako všechna fakta i tento fakt má tendenci probouzet vás. Většina lidí nemá ráda, když je někdo probouzí. Většina lidí by raději spala.

Svět je v takovém stavu, v jakém je, protože je plný náměsíčníků.

Co se ti nelíbí na mém tvrzení o tom, že nemáte vůli k životu ? Ty nemáš vůli k životu. Alespoň dosud jsi ji neměl.

Jestliže mi řekneš, že jsi měl „okamžitou konverzi“, pak změníím svou předpověď toho, co budeš teď dělat. Přiznávám, že má předpověď je založena na předešlé zkušenosti.

... mělo tě také probudit. Když někdo tvrdě spí, někdy je potřeba trochu s ním zatřást.

V minulosti jsem si všiml, že máš malou vůli k životu. Můžeš to popírat, ale tvé činy mluví hlasitěji než tvá slova.

Jestliže sis v životě zapálil jedinou cigaretu - a ty jsi dvacet let kouřil krabičku denně - pak je jasné, že nemáš příliš silnou vůli k životu. Nezajímá tě, co děláš svému tělu.“

Ale já přestal kouřit před deseti lety.

„Teprve po dvaceti letech trestání svého těla.

A jestliže piješ alkohol, pak je jasné, že máš velmi malou vůli k životu.“

Piju velmi málo.

„Tělo nebylo stvořeno k tomu, aby se nalévalo alkoholem. Alkohol poškozujes mysl.“

I Ježíš pil alkohol ! Byl na svatbě, kde proměnil vodu ve víno !

„A kdo říká, že Ježíš byl dokonalý ?“

Proboha.

„Začínáš být z mých řeči otrávený ?“

To by bylo trochu arogantní, nemyslíš ? Ale opravdu si myslím, že zacházíme příliš daleko. Otec mi vždycky říkal, abych dělal „všechno s mírou“. Pokud jde o alkohol, vždycky jsem se tím řídil.

„Tělo se dokáže zotavit jen z malého množství alkoholu. To rčení je tedy užitečné. Nicméně znovu opakuji: tělo nebylo stvořeno k tomu, aby se nalévalo alkoholem.“

I některé léky obsahují alkohol.

„Nemám žádnou kontrolu nad tím, čemu říkáte lék. Trvám na svém tvrzení.“

Ty jsi ale neústupný.

„Pravda je pravda. Kdyby ti někdo řekl, že ti trochu alkoholu neuškodí v životě, jakým dnes žiješ, musel bych s ním souhlasit. To však nic nemění na pravdivosti toho, co jsem řekl. Jen ti to dovoluje ignorovat to.“

Zamyslete se nad tímto faktem. V současné době vy lidé opotřebujete své tělo během 50 až 80 let. Některá těla vydrží déle, ale není jich mnoho. Některá přestanou fungovat dříve, není to však většina. Souhlasíš s tím ?“

Ano.

„Tak dobře. Z toho můžeme vycházet v naší diskusi. Když jsem řekl, že bych musel souhlasit s tvrzením, že „trochu alkoholu ti neuškodí“, dodal jsem k tomu „v životě, jakým dnes žiješ“. Zdá se, že vy lidé jste docela spokojeni se způsobem svého života. Ale život se má žít jinak. A vaše tělo bylo stvořeno tak, aby vydrželo mnohem déle.“

Mnohem déle ?

„Ano.“

Jak dlouho ?

„Nekonečně dlouho.“

Co to znamená ?

„Můj synu, to znamená, že bylo stvořeno tak, aby vydrželo věčně.“

Věčně ?

„Ano věčně.“

Tím chceš říci, že jsme neměli - nemáme - nikdy umřít ?

„Ve skutečnosti nikdy neumíráte. Život je věčný. Vy jste věční. Nikdy neumíráte. Jen měníte formu. Ani to jste však nemuseli dělat. Vy sami jste se rozhodli, že to budete dělat, ne já. Stvořil jsem vaše těla tak, aby vydržela věčně. Opravdu si myslíš, že to nejlepší, co jsem mohl udělat, bylo stvořit tělo, které se rozpadne za šedesát, sedmdesát nebo osmdesát let ? Opravdu věříš, že to je hranice mých schopností ?“

Tak jsem to nemyslíl...

„Stvořil jsem vaše nádherné tělo tak, aby vydrželo věčně ! A první lidé skutečně žili ve svém těle bezbolestně a beze strachu před tím, čemu dnes říkáte smrt.“

Ve vaší náboženské mytologii nazýváte tyto první lidi Adamem a Evou. Ve skutečnosti jich však bylo víc než dva.

Zpočátku jste dostali šanci poznat, čím jste, skrze zkušenost získanou ve fyzickém těle, v relativním světě - jak už jsem tu opakovaně vysvětlil.

To bylo umožněno zpomalením nepředstavitelné rychlosti vibrací (myšlenkové formy), zpomalením, které bylo předpokladem vytvoření hmoty - včetně hmoty, které říkáte fyzické tělo.

Život se vyvinul v jediném okamžiku, který se vám dnes jeví jako miliardy let. A v tomto posvátném okamžiku jste přišli z moře, z vody života, na pevninu a vzali jste na sebe fyzickou formu.“

Takže evolucionisté mají pravdu !

„Shledávám to zábavným, že vy lidé máte takovou potřebu klasifikovat všechno jako pravdivé nebo nepravdivé, správné nebo nesprávné. Nikdy vás nenapadlo, že jste si tyto nálepky sami vytvořili, abyste mohli definovat své já.“

Nikdy vás nenapadlo (kromě několika vynikajících duchů mezi vámi), že něco může být zároveň pravdivé i nepravdivé; že jedině v relativním světě jsou věci buď jedním, nebo druhým. Ve světě absolutna je všechno vším.

Není tam „předtím“ ani „potom“, „rychlý“ ani „pomalý“, „tam“ ani „tady“, „nahore“ ani „dole“, „vlevo“ ani „vpravo“ - ani „správné“ a „nesprávné“.

Vaši astronauti to poznali. Domnívali se, že letí vzhůru do vesmírného prostoru a když se tam dostali, zjistili, že vidí Zemi **nahore**. Nebo to bylo jinak ? Možná že se dívali **dolů** ! Ale kde bylo slunce ? Nahore ? Dole ? Vůbec ne ! Bylo **vlevo**. Takže najednou nebyly předměty ani nahore, ani dole - byly na straně... a všechny definice **zmizely**.

A tak tomu je v mém světě - v našem světě - ve skutečném světě. Všechny definice se rozplynou, takže je nemožné hovořit o ničem definitivně.

Náboženství je vaším pokusem popsat nepopsatelné. Není to však příliš úspěšný pokus.

Ne, můj synu, evolucionisté nemají pravdu. Stvořil jsem všechno - naprosto všechno - v jediném okamžiku, v jediném posvátném okamžiku - přesně tak, jak říkají kreacionisté. **A...** všechno vzniklo procesem evoluce, jenž trval miliardy a miliardy let, jak tvrdí evolucionisté.

Kreacionisté i evolucionisté mají „pravdu“. Jak zjistili vaši astronauti, **všechno závisí na tom, jak se na svět díváte**.

Ale skutečná otázka zní: Jaký je rozdíl mezi jediným posvátným okamžikem a miliardami let ? Nemůžeš se smířit s tím, že záhady života jsou tak velké, že je ani vy nemůžete rozluštit ? Proč nepovažovat celou záhadu za posvátnou ? A proč nenechat posvátné na pokoji ?“

Myslím, že všichni máme neukojitelnou potřebu vědět.

„Ale ty už víš ! Právě jsem ti to řekl ! Ty ovšem nechceš znát Pravdu, chceš znát pravdu tak, jak jí rozumíš. To je největší překážkou na cestě k osvícení. Myslíte si, že pravdu již znáte ! Myslíte si, že všemu rozumíte. Proto přijímáte jen to, co odpovídá vašemu modelu, a odmítáte všechno, co mu neodpovídá. A tomu říkáte vědomost. Tomu říkáte ochota učit se. Nikdy se nemůžete nic naučit, dokud se uzavíráte všemu kromě své pravdy.

Proto budou někteří z vás považovat tuto knihu za rouhání - za dílo ďábla.

Ale necht' ti, kdo mají uši, poslouchají. Říkám vám tohle: Nikdy jste neměli umřít. Vaše fyzická forma byla stvořena jako úžasný nástroj umožňující vám zakoušet realitu, kterou vytváříte svou myslí, abyste mohli poznat své Já, jež vytváříte ve své duši.

Duše pojímá myšlenky, mysl tvoří, tělo zakouší. Je to uzavřený kruh. Duše se pak poznává ve své vlastní zkušenosti. Jestliže se jí nelíbí, co prožívá a cítí, jednoduše pojme novou představu Já.

Tělo začne brzy zakoušet nové zážitky. („Já jsem vzkříšení a Život.“ Jak si myslíte, že to udělal Ježíš ? Nebo nevěříte, že se to kdy stalo ? **Věřte tomu. Stalo se to !**)

Nicméně tohle je pravda: duše nikdy nepřeváží nad tělem a myslí. Stvořil jsem vás jako trojjedinou bytost. Jste tři bytosti v jedné a jste stvořeni podle obrazu Božího.

Všechny tři aspekty Já jsou si rovné. Každý aspekt má svou funkci, ale žádný není důležitější než dva zbývající.

Pojímat myšlenky - tvořit - zakoušet. Co vymyslíte, to vytvoříte, co vytvoříte, to zakusíte, co zakusíte, to vymyslíte.

Umožníte-li tělu, aby něco zakoušelo (například hojnost), vaše duše to brzy ucítí a vytvoří si nové pojetí sebe, čímž dá mysli novou myšlenku. Z této nové myšlenky vznikne nová zkušenost a tělo začne prožívat novou realitu jako trvalý stav bytí.

Vaše tělo, vaše mysl a vaše duše (duch) jsou jedinou entitou. Člověk je Boží mikrokosmos. Už chápeš, že jsem alfou a omegou - počátkem a koncem všeho.

Nyní ti vysvětlím největší tajemství: váš skutečný vztah ke mně.

VY JSTE MÉ TĚLO.

Co je vaše tělo ve vztahu k vaší mysli a duši, tím jste vy ve vztahu k mé mysli a duši. Proto:

Všechno, co prožívám a zakouším, prožívám a zakouším skrze vás.

Jako je vaše tělo, mysl a duše jednou entitou, tak jsou jednou entitou mé tělo, mysl a duše.

A proto Ježíš z Nazaretu mluvil pravdu, když říkal, „**Já a Otec jsme jedno tělo**“.

Nyní ti řeknu, že jsou ještě větší pravdy, které jednou poznáš. Neboť zatímco je člověk tělo Boží, já jsem tělo druhého.“

Chceš říci, že nejsi Bůh ?

„Jsem Bůh, jak ho dnes chápete. Jsem Bohyně, jak ji dnes chápete. Jsem Stvořitel všeho, co dnes znáte a zakoušíte, a vy jste mé děti... jako jsem já dítě druhého.“

Chceš mi říci, že i Bůh má svého Boha ?

„Říkám ti, že vaše vnímání nejvyšší reality je mnohem omezenější než vaše myšlení a že Pravda je méně omezená, než si umíte představit.

Ukazuji vám nepatrnou část nekonečna - a nekonečné lásky. (Větší část byste nepochopili, neboť stěží chápete i to málo.)“

Moment ! Chceš říci, že teď nemluvíš s Bohem ?

„Už jsem ti řekl - jestliže pojmáte Boha jako vašeho stvořitele a pána - zatímco jste stvořiteli a pány svého těla - pak jsem váš Bůh. A je pravda, že se mnou mluvíš. Je to nádherný rozhovor, nemyslíš ?“

Nádherný nebo ne, měl jsem za to, že mluvíš se skutečným Bohem. S Bohem všech Bohů. Prostě s šéfem.

„S tím také mluvíš. Věř mi. S tím mluvíš.“

Ty však říkáš, že v této kosmické hierarchii je někdo nad tebou.

„Nyní se snažíme dělat něco nemožného, snažíme se hovořit o něčem nevyslovitelném. Jak už jsem řekl, totéž dělá vaše náboženství. Dovol mi, abych to shrnul.“

„Navždy“ je déle než si umíte představit. Věčnost je delší než „navždy“. Bůh je víc, než si myslíte. Bůh je energie, které říkáte představivost. Bůh je tvůrčí akt. Bůh je první myšlenka. A Bůh je poslední zážitek. A Bůh je všechno.

Pozoroval jsi někdy mikroskopem pohyb molekul a napadlo tě, „Bože, tam dole je celý vesmír. A ve vztahu k tomuto vesmíru se já, pozorovatel, musím cítit jako Bůh ! “ Zažil jsi někdy něco takového ?“

Myslím, že každý myslící člověk zažil něco podobného.

„Skutečně. Zahlédl jsi něco z toho, co ti teď ukazují.“

A co kdybych ti řekl, že tato realita, jejíž nepatrnou část jsi zahlédl, nikde nekončí ?“

Požádal bych tě o vysvětlení.

„Vezmi nejmenší část vesmíru, jakou si umíš představit. Představ si tu nepatrnou částici hmoty.“

Dobře.

„Nyní ji přeřízni napůl.“

Dobře.

„Co vidíš ?“

Dvě poloviny

„Přesně. Nyní obě přeřízni napůl. Co vidíš teď ?“

Dvě menší poloviny.

„Správně. Opět je přefízni napůl, a znovu a znovu. Co zůstalo ?“

Stále menší částice.

„A kdy to skončí ? Kolikrát můžeš rozdělit hmotu, než přestane existovat ?“

Nevím. Myslím, že nikdy nepřestane existovat.

„Chceš říci, že hmotu nikdy nemůžeš zničit ? Že můžeš jen změnit její formu ?“

Zdá se.

„Něco ti řeknu: právě jsi poznal tajemství všeho života a nahlédl jsi do nekonečna.“

Tak dobře...

„Proč si myslíš, že nekonečno jde jen jedním směrem ?“

Takže... nekonečno nekončí ani dole, ani nahoře.

„Neexistuje ani nahoře, ani dole, ale já rozumím, co chceš říci.“

Jestliže není konec malého, pak není ani konec velkého.

„Správně.“

To znamená, že jestliže není konec velkého, neexistuje nic největšího. To znamená, že neexistuje Bůh.

„Nebo je možné - že Bůh je všechno a že neexistuje nic jiného.“

Říkám vám tohle: **JSEM TO, CO JSEM.**

A VY JSTE TO, CO JSTE. Nemůžete nebyť. Můžete změnit svou formu jakkoli, ale nemůžete nebyť. Nemusíte však vědět, čím jste - takže zakoušíte jen polovinu.“

To by bylo peklo.

„Přesně tak. Nicméně k tomu nejste odsouzeni. Nemusíte tak žít navždy. Abyste se dostali z pekla - abyste se dostali z nevědomosti - musíte opět vědět.“

Je mnoho způsobů a míst (dimenzí), kde to můžete udělat.

Právě teď jste v jedné z těch dimenzí. Vy ji nazýváte třetí dimenzí.“

A je mnoho dalších ?

„Neřekl jsem ti, že v mém království je mnoho paláců ? Neřekl bych ti to, kdyby to nebyla pravda.“

Takže peklo neexistuje - ne opravdu. Není žádné místo nebo dimenze, do které bychom byli navždy odsouzeni !

„Jaký by to mělo smysl ?

Jste však vždycky omezeni svým poznáním - neboť vy - my - jsme bytosti, které vytvářejí samy sebe.

Nemůžete být svým já, dokud nevíte, čím je. Proto vám byl dán tento život - abyste se mohli skutečně poznat. Pak poznáte, čím skutečně jste, a vytvoříte své já - a kruh se opět uzavře... jenže tentokrát je větší.

A tak se neustále vyvíjíte. Tento vývoj nemá žádné **hranice**.“

Tím chceš říci, že se mohu stát - odvážím se to vyslovit - dokonce i Bohem... jako jsi ty ?

„Co si o tom myslíš ?“

Nevím.

„Dokud to nevíš, Bohem se stát nemůžeš. Vzpomeň si na onen trojúhelník - na Svatou trojici: duch - mysl - tělo. Užívej vašeho symbolismu:

DUCH SVATÝ = INSPIRACE = MYŠLENKA
OTEC = RODIČOVSTVÍ = TVŮRČÍ AKT
SYN = POTOMEK = ZKUŠENOST

Syn zakouší realizaci tvůrčí myšlenky, která byla pojata Duchem svatým.

Umíš si představit, že bys byl jednoho dne Bohem ?“

Ve své nejdivočejší představivosti.

„Dobře, neboť vám říkám tohle: Už jste Bohy. Ale nevíte to.

Neřekl jsem vám, „Jste Bohové“ ?“

„Teď jsem ti to všechno vysvětlil. Život. Jak funguje. Jaký má smysl a cíl. Co bys chtěl ještě vědět?“

Nenapadá mě žádná další otázka. Jsem naplněn vděčností za tento neuvěřitelný dialog. Byl tak obsažný. Když se podívám na svůj seznam otázek, vidím, že jsi odpověděl na prvních pět, týkajících se života, lidských vztahů, peněz, zaměstnání a zdraví. Původně jsem ti chtěl dát víc otázek, ale po této diskusi mi připadají nedůležité.

„Nicméně jsi je položil. Proto ti stručně odpovím na jednu po druhé. Teď, když jsme tak rychle probrali tuto látku...“

Jakou látku ?

„Látku, kterou jsem ti chtěl vysvětlit - teď, když jsme tak rychle probrali tuto látku, odpovím ti v rychlosti na zbytek tvých otázek.“

6. Jaké karmické ponaučení tu mám získat ? Co se snažím zvládnout ?

„Nic se tu neučíte. Není co se učit. Musíte se jen rozpomenout. Musíte se rozpomenout na Boha. Co se snažíte zvládnout ? Snažíte se zvládnout zvládání samo.“

7. Existuje reinkarnace ? Kolik jsem měl životů ? Čím jsem v nich byl ? Je „karmický dluh“ realitou ?

„Překvapuje mě, že o tom někdo může pochybovat. Existuje tolik věrohodných informací o zážitcích z minulých životů. Někteří lidé, kteří se vrátili, popsali své zkušenosti tak podrobně, že je nepravděpodobné, že by si to všechno vymysleli jen proto, aby oklamali výzkumníky nebo své milované.“

Ty jsi měl už 647 životů, když to chceš vědět přesně. Byl jsi v nich vším. Byl jsi králem i královnou, byl jsi nevolníkem. Učitelem, studentem, mistrem. Byl jsi ženou i mužem. Bojovníkem i pacifistou. Hrdinou i zbabělcem. Vrahem i osvoboditelem. Mudrcem i hlupákem. Byl jsi vším.

Neexistuje nic takového jako karmický dluh - ne v tom smyslu, jaký máš na mysli. Dluh je něco, co se musí zaplatit. **Ty nemusíš dělat nic.**

Přesto jsou věci, které chceš dělat, které chceš zakusit. A některá z tvých rozhodnutí závisí na tom, co jsi prožil dříve.

To, čemu říkáš karma, nelze slovy vysvětlit lépe.

Je-li karma vnitřní touhou růst, vyvíjet se, být lepším a větším a dívat se na minulé události jako na měřítko toho, čeho jsme dosáhli, pak karma existuje.

Karma od vás však nic nevyžaduje. Nic se od vás nikdy neočekává. Jste a vždycky jste byli svobodní.“

8. Občas mám pocit, že mám psychické schopnosti. Existují takové schopnosti ? Mám je já ? Je pravda, že lidé, kteří tvrdí, že mají psychické schopnosti, „čachrují s ďáblem“ ?

„Ano, psychické schopnosti existují a jsou lidé, kteří je mají. I ty je máš. Každý je má. Neexistuje člověk, který by neměl to, čemu říkáš psychické schopnosti; jsou jen lidé, kteří jich nepoužívají.“

Užívání psychických schopností není nic víc než užívání šestého smyslu.

Samozřejmě že to není „čachrování s ďáblem“, jinak bych vám takový smysl nedal. A navíc neexistuje žádný ďábel, s nímž byste mohli čachrovat.

Jednoho dne - možná v Druhé knize - ti vysvětlím, jak funguje psychická energie a psychické schopnosti.“

Bude vydána Druhá kniha ?

„Ano. Ale nejdříve dokončíme tuto knihu.“

9. Je v pořádku nechat si platit za to, že děláme dobro ? Jestliže se rozhodnu dělat dobro - Boží práci - mohu to dělat a zároveň být bohatý ? Nebo se to vzájemně vylučuje ?

„To jsem ti už vysvětlil.“

10. A co sexualita ? Co je skutečnou pravdou za touto lidskou zkušeností ? Je plození jediným clem sexuality, jak tvrdí některá náboženství ? Lze dosáhnout osvícení jediné potlačením sexuální energie ? Je v pořádku mít sexuální styky bez lásky ? Je tělesná rozkoš dostatečným ospravedlněním sexuálního styku ?

„Samozřejmě na sexualitě není nic špatného. Kdybych nechtěl, abyste hráli jisté hry, byl bych vám nedal potřebné hračky. Dáváš svým dětem takové věci, se kterými nechceš, aby si hráli ?

Hrajte si se sexualitou. Hrajte si. Je to úžasná zábava. Je to nejkrásnější zábava, kterou vám vaše tělo může dopřát.

Neničte však nevinnost, rozkoš a čistotu této zábavy zneužíváním sexuality. Neužívejte sexualitu za účelem získání moci, uspokojení ega a dosažení jakýchkoli jiných cílů, které nemají nic společného s nejjistší radostí, extází a láskou - jež jsou zdrojem nového života. Nedal jsem vám nádherný prostředek k rozmnožování ?

Pokud jde o potlačování sexuální energie, o tom jsem již hovořil. Nic posvátného nebylo nikdy dosaženo potlačováním sexuality. Nicméně lidské touhy se mění s poznáním. Proto není neobvyklé, že někteří lidé touží po méně intenzivní sexuální aktivitě - nebo jakékoli tělesné aktivitě. Pro některé lidi je nejdůležitější aktivita duše.

Nikdo by neměl být odsuzován za své touhy - to je motto.

Odpověď na poslední část tvé otázky zní: Nemusíte mít důvod pro nic. Prostě buďte příčinou.

Buďte příčinou svého života.

Pamatuj si, že zkušenost vede k vytvoření pojmu Já, což vede k tvůrčí aktivitě, která vede k nové zkušenosti.

Chceš být člověkem, který chce mít sexuální styky bez lásky ? Buď jím. Buď jím tak dlouho, dokud tě to bude bavit. A to jediné, co ti v tom - a v čemkoli jiném - může zabránit, je tvá nově vznikající představa o tom, čím jsi.

Tak je to jednoduché - a zároveň tak složité.“

11. Proč jsi udělal sexualitu tak krásným zážitkem, když se jí máme vyhýbat ? Proč je nemorální nebo nezákonné všechno zábavné ?

„Na poslední část této otázky jsem ti právě odpověděl. Všechno zábavné není ani nemorální, ani nezákonné. Nicméně se musíte naučit definovat, co je v životě zábavné.

Někteří lidé nacházejí zábavu v tělesných rozkoších. Jiní v něčem úplně jiném. Všechno záleží na tom, čím si myslíte, že jste a co tu děláte.

O sexualitě lze říci mnohem víc - ale nic není důležitější než tohle: Sexualita je radost, avšak pro mnoho z vás je vším možným, jen ne radostí.

Sexualita je posvátná - ano. Posvátnost a radost jdou ruku v ruce, ale mnoho z vás si myslí, že tomu tak není.

Vaše postoje k sexualitě tvoří mikrokosmos vašich postojů k životu. Život by měl být radostí a oslavou, ale pro většinu lidí se stal zážitkem strachu, úzkosti, nedostatku, závisti, vzteku a tragédie. Totéž lze říci o sexualitě.

Potlačujete sexualitu stejně jako potlačujete život, místo abyste je plně vyjádřili.

Zneuctíváte sexualitu stejně jako zneuctíváte život; považujete ji za špatnou a zlou, místo abyste si uvědomili, že je to nejkrásnější dar a největší rozkoš.

Než začneš protestovat proti nařčení, že zneuctíváš život, podívej se na vaše kolektivní postoje k životu. Čtyři pětiny lidí považují život za utrpení, které musíte snášet, zatímco čekáte na skutečnou radost, která přijde po smrti.

Je ostuda, že si to myslí tolik lidí. A není divu, že považujete za ostudný akt, který vytváří život.

Sexuální energie je životní energie. Touha sblížit se s druhým, splynout s ním je základní dynamikou všeho živého. Vložil jsem ji do všeho, co existuje.

Morální zásady, náboženská omezení, společenská tabu a konvence vám prakticky znemožňují, abyste oslavovali svou existenci.

Od počátku času chtěli lidé milovat a být milováni. Ale zároveň od počátku času dělají všechno, co je v jejich moci, aby to znemožnili. Sexualita je vyjádřením lásky - lásky k druhému, lásky k sobě, lásky k životu. Měli byste ji tedy milovat ! (A také ji milujete, ale neodvažujete se to nikomu říci, abyste nebyli považováni za perverzní. Ale právě tato obava je perverzní.)

V naší příští knize budeme zkoumat dynamiku sexuality mnohem podrobněji, neboť sexualita má dalekosáhlé implikace.

Prozatím však vězte - a ty zejména: Nedal jsem vám nic hanebného. Není třeba, abyste skrývali své tělo a jeho funkce - ani svou lásku k ním a k druhým lidem.

Vaše televizní programy vám ukazují samé násilí, ale zdráhají se ukázat vám lásku. Celá vaše společnost dává přednost násilí.“

12. Existuje život na jiných planetách ? Navštívily nás bytosti z jiných planet ? Pozorují nás ? Dočkáme se důkazů mimozemského života ? Má každá životní forma svého Boha ? Jsi Bohem všeho ?

„Na první část otázky odpovídám ano. Na druhou ano. Na třetí ano. Na čtvrtou část nemohu odpovědět, protože bych musel předvídat budoucnost - což nechci.

O budoucnosti však budeme mluvit podrobněji v Druhé knize; a v Třetí knize budeme hovořit o mimozemském životě a o povaze Boha.“

Můj Bože. Bude vydána také Třetí kniha ?

„Dovol mi, abych ti nastínil plán.

První kniha obsahuje základní pravdy a základní poznání a zabývá se základními osobními problémy.

Druhá kniha bude obsahovat obecnější pravdy, vyšší poznání a bude se zabývat celosvětovými problémy.

Třetí kniha bude obsahovat nejobecnější pravdy, které jste dnes schopni pochopit, a bude se zabývat univerzálními problémy - problémy, kterými se zabývají všechny bytosti ve vesmíru.“

Rozumím. To je příkaz ?

„Ne. Jestliže se takto ptáš, pak jsi nepochopil nic z této knihy.

Ty sis zvolil napsat tuto práci - a ty jsi byl zvolen. Kruh je uzavřen.

Rozumíš ?“

Ano.

13. Zavládne někdy na Zemi utopie ? Zjeví se někdy Bůh lidem ? Existuje něco jako druhý příchod Kristův ? Přijde někdy konec světa - nebo apokalypsa, jak to je prorokováno v bibli ? Existuje jediné pravé náboženství ? A jestliže ano, které ?

„Odpověď na tuto otázku je velmi obsažná a bude náplní třetí knihy. V této úvodní knize jsem se omezil na osobní problémy a praktické otázky. Obecnějšími otázkami celosvětového a univerzálního charakteru se budu zabývat v následujících knihách.“

Je to tedy prozatím všechno ? Ukončíme nyní náš dialog ?

„Ty mi nerozumíš ?“

Rozumím ! Bylo to zábavné ! Končíme ?

„Potřebuješ si odpočinout. A tvoji čtenáři také. Musejí toho hodně strávit. Musejí o mnohém přemýšlet.

Neměj strach, že tě opouštím. Vždycky jsem s tebou. Budeš-li mít nějaké otázky - každodenní otázky - kdykoli se na mě můžeš obrátit. Nemusí to být ve formě knihy.

Tohle není jediný způsob, jakým k tobě hovořím. Poslouchej mě ve své duši. Poslouchej mě ve svém srdci. Poslouchej mě ve své mysli.

Poslouchej mě všude. Kdykoli budeš mít nějakou otázku, věz, že jsem na ni již odpověděl. Pak se podívej kolem sebe. Mou odpověď můžeš najít v nějakém již uveřejněném článku. V nějakém již napsaném kázání, které bude brzy proneseno. Ve filmu, který se právě natáčí. V písni, která byla včera složena. Ve slovech, která ti řekne tvá milovaná. V srdci nového přítele, s nímž se brzy seznámíš.

Má Pravda je přítomna v šepotu větru, v bublání potoka, ve hřmění bouře, v šumění deště.

Má Pravda je dotek země, vůně lilie, teplo slunce, přitažlivost měsíce.

Má Pravda - a tvá největší pomoc v době nouze - je tak strašlivá jako noční obloha a tak důvěřivá jako mumlání novorozence.

Je tak hlasitá jako tlukoucí srdce - a tak tichá jako naše společné nadechnutí.

Nikdy tě neopustím. Nemohu tě opustit, neboť jsi můj výtvar, má dcera, můj syn, můj cíl a mé...

Já.

Přijď ke mně, kdykoli a kdekoli budeš postrádat klid, kterým jsem.

Budu tam.

S Pravdou.

A Světlem.

A Láskou.“

(15)

NA ZÁVĚR

Od té doby, co jsem začal dostávat informace obsažené v této knize, od té doby, co jsem o ní začal mluvit s lidmi, odpovídám na mnoho dopisů. Vážím si každé otázky a upřímnosti, s jakou se mě lidé ptají. Lidé se chtějí dovědět víc, a já to chápu.

Rád bych odpověděl na každý dopis a každý telefon, ale není to možné. Trávil bych spoustu času odpovídáním na tytéž otázky. Proto jsem přemýšlel o tom, jak s vámi komunikovat lépe a přitom odpovědět na každou otázku.

Rozhodl jsem se, že každý měsíc napíšu dopis těm, kteří mají otázky a komentář týkající se tohoto dialogu. Tak budu schopen odpovědět na všechny otázky, aniž budu muset psát mnoho, mnoho jednotlivých dopisů. Uvědomuji si, že to není ten nejlepší způsob komunikace, a zajisté není osobní, ale v současné době nemohu dělat nic lepšího.

Měsíční dopis je k dostání na této adrese:

*ReCreation
Postal Drawer 3475
Central Point, Oregon 97502*

Zpočátku byl dopis zdarma, ale nikdy jsme netušili, jak velká po něm bude poptávka. V důsledku vzrůstajících nákladů žádáme zájemce, aby nám zaslali nejméně pětadvacet dolarů ročně, abychom mohli i nadále rozeslat dopis co možno největšímu množství lidí.

Těší mě, že se mnou můžete sdílet tento neobyčejný dialog. Přeji vám, abyste prožívali to nejkrásnější, co vám život nabízí, a uvědomovali si existenci Boha, který vám přináší klid, radost a lásku.

Neale Donald Walsch

